

Миранда Дикинсън

Финалист за
наградата „Най-добър
женски роман
за 2010 г.“

В традицията на Катрин Елиът –
свежа и забавна история с тръпчив
вкус и 220-волтови емоции

Събота
сутрин
в Манхатън

ера

МИРАНДА ДИКИНСЪН СЪБОТА СУТРИН В МАНХАТЪН

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Преди шест години непоправимата оптимистка Роузи напуска добрата стара Англия и се втурва да преследва щастието в страната на неограничените възможности. Един каприз на съдбата обаче я поставя в нещастната половина от човечеството...

Лудо влюбена в Манхатън, Роузи се отдава на работата и сладките приказки на чаша кафе с най-близките си приятели: Ед — който бяга от сериозните връзки като дявол от тамян, Марни — която май е излизала с целия Манхатън, и Силия — същински тайфун. Тримата я забъркват в куп смешно-трогателни ситуации с една-едничка цел — чаровната англичанка отново да изпита сладкия вкус на живота.

И точно в най-неподходящия момент случайна среща изправя Роузи лице в лице с миналото и с тайната, която дълго е таила в себе си...

ПЪРВА ГЛАВА

Не съм родена в Ню Йорк — дошла съм на бял свят в задрямало градче в сърцето на Англия на пет хиляди километра отвъд океана. Но откакто стъпих тук, се чувствам така, сякаш всяка улица, магазин и булевард ме даряват с най-нежната и сърдечна прегръдка. Не знам дали един град притежава способност да взема решения, но ако е така, то Ню Йорк реши да стане мой дом. И макар че тук преживях доста трудности и терзания, градът някак си винаги смекчаваше ударите... също като верен приятел, който ти поднася чаша чай и те съветва да проявиш търпение, защото в крайна сметка нещата ще се оправят. А ти знаеш, че наистина ще стане така. След време.

Приятелката ми Силия твърди, че съм „досадна, но адски симпатична оптимистка въпреки съкрушителните доказателства, че светът е гаден“. Ако фразата ви напомня драматично вестникарско заглавие, значи сте близо до истината: Силия има своя рубрика в „Ню Йорк Таймс“ и е родена в мегаполиса. Тя е сред първите ми истински приятели в града и бди над мен като леко чалната по-голяма сестра. Знам, че няма да ми се разсърди за това изявление — като се замисля, май самата тя го направи.

Апартаментът ѝ е на втория етаж на елегантна къща на Деветдесет и първа западна улица близо до Ривърсайд Драйв и всяка съботна утрин се срещаме там на кафе, за да разрешим световните проблеми. Винаги сядам до дървената маса край големия панорамен прозорец, откъдето се вижда улицата.

„В Ню Йорк, ако човек седи достатъчно дълго на едно място, целият град ще мине край него“ — повтаряше господин Ковалски. Той притежаваше цветарския магазин (който сега е моя собственост), преди да се пенсионира и да замине с дъщеря си Ленка за любимата си Варшава, където живя до смъртта си преди пет години. Господин Ковалски беше сред първите, с които се сприятелих в новото си отечество.

— Роузи, нямаш представа колко си щастлива, че страната ти е с богатата история — заяви една съботна сутрин Силия, появявайки се от кухнята с кафето и панерче с топли кифли. Както обикновено, бяхме подхванали разговора така, като че ли не се бяхме разделяли от миналата събота. Неволно се усмигнах, а тя се тръсна на стола до мен.

— О... история — повторих с добре отрепетиран тон.

— Мисълта ми е, че вие, британците, изобщо не оценявате невероятната привилегия да имате крале и кралици, чието родословно дърво е отпреди векове. Аз например не мога да кажа, че прадедите ми са се разхождали из Ню Йорк през десети век. Нито че хората от фамилията ми са американци по рождение. Един бог знае откъде са. Нищо чудно да съм една четвърт украинка с малко монголска кръв за разкош.

Канех се да отговоря, че няма такова животно като „истински англичанин“ и че моите прародители може би са от Моравия или отнякъде другаде, обаче усетих, че този въпрос наистина вълнува приятелката ми. Затова преглътнах възражението и си налях кафе.

— Какво те прихваща днес? Защо си толкова обсебена от тази тема? — подхвърлих след малко.

Тревожното ѝ изражение се посмекчи и тя си взе една кифла.

— Става въпрос за рубриката ми за следващата седмица — промърмори. — Смятам да изтъкна как историята помага на хората да открият мястото си в света. Само че колкото повече си блъскам главата, толкова повече осъзнавам, че няма да се получи. Местното население познава историята на Америка само от малкото факти, преподавани в училище. Ние сме смесица от емигранти, каторжници и мечтатели, които се стремят към несъществуваща утопия. Искаме да сме приобщени, ала не знаем към какво.

Подозирах, че тези фрази скоро ще цъфнат в рубриката ѝ. Случва се много често; всъщност понякога ми се струва, че разговорите ни в съботните утрини са увековечени за вечни времена. Ако след хиляда години историците се поинтересуват какво са обсъждали приятелките през два̀сет и първи век, само трябва да прегледат архива на рубриката на Силия в „Ню Йорк Таймс“ (която по това време вероятно ще се предава на читателите по мисловен път).

Усмигнах се.

— Писателката си остава писателка. Всяка твоя дума е умело изкована...

— Съкровище, всичко на този свят е копие или подражание. Така твърдеше баща ми — прекъсна ме тя, взе лъжичката и намръщено се загледа в лицето си, отразено в нея. — И аз наистина заприличвам на мама.

Не се съдържах и пак се усмигнах.

— Не е вярно.

Тук е мястото да изтъкна, че Силия е привлекателна, неизменно елегантна и с тен, за какъвто повечето жени биха ходили боси по горещи въглени (или биха си инжектирали бог знае какви гадости). Никога не бихте познали истинската ѝ възраст, която тя усърдно крие, макар упорито да отрича този факт. Така или иначе, спокойно може да мине за трийсет и една-две годишна, въпреки че приближава четирийсет и пет. Изискаността ѝ е вродена или както би казала милата ми майка, „идва ѝ отръки“. Дори тази сутрин, когато си беше у дома и пиеше кафе с мен, джинсите и синята ленена блуза ѝ стояха милион пъти по-елегантно, отколкото на всяка друга жена.

— Относно срещата ми с известни автори във вторник вечер... — замислено промълви тя, сменяйки темата със скорост, която би впечатлила дори капитан Жан Люк Пикар от междупланетния кораб „Ентърпрайс“ — смятам, че ресторант „Бижу“ в Трайбека е идеален. Нов е, обаче ме увериха, че ще остана доволна.

— Струва си да рискуваш — промърморих, докато разчупвах препечената кифла и наблюдавах как от нея се вдига пара, оцветена в златисто от слънцето. — Кой ще присъства?

— Със сигурност Хенрик Гунд. Очаквам потвърждение от Мими Сътън и Анджелика Маршал, макар да съм сигурна, че няма да устоят на предложението ми. На практика там ще бъде каймакът на Ню Йорк. Надявам се да се получи страхотно парти... остава да се уредят някои дребни подробности... — Силия млъкна, обърна се към мен и ме дари с поредната от онези ослепителни и изкусителни усмивки, които (вече знаех от опит) неизменно предшестваха събитието под наслов „Силия Райтън ще иска голяма услуга“.

В някакво далечно кътче на съзнанието ми познато гласче закрещя: „Недей! Недей! Недей...“. Намесата му обаче закъсня. Вече се бях примирила с неизбежната капитулация. Проявявайки завидно

актьорско майсторство (ако ме гледаха, Спилбърг и Скорсезе щяха да се сбият помежду си, за да ме привлекат за главни роли във филмите си), отговорих, сякаш няхах представа какво ще последва:

— Много се радвам, скъпа. Изглежда всичко върви по план.

— Ами... почти всичко, Роузи — бавно продума тя.

„Започва се“ — обяви противното въображаемо гласче. Усмивката на Силия се разширяваше с всяка нейна угодническа дума.

— Малко ми е неловко, но ще ти призная... в крайна сметка с теб сме първи приятелки, нали така? Накратко, Филип ми върза тенекия...

(За сведение на непосветените пояснявам, че въпросният Филип е ужасно претенциозен тип и невероятен скъпчия, който се занимава с аранжиране на цветя.)

Силия продължаваше да говори:

— ... знаеш колко са капризни тези хора... А на мен спешно ми трябва украса за масите.

— Кофти късмет, приятелко — изпъшках, подражавайки на мъченическия ѝ тон.

„Троши си главата!“ — Въображаемото гласче въздъхна, стегна си багажа и хвана първия автобус за Вегас.

— Нямах представа колко кошмарно е положението ми! — В гласа ѝ прозвучаха нотки на отчаяние. — Съкровище, знаеш, че използвах услугите на Филип само защото моят агент ходи с брат му. Между другото, често аранжировките му граничат с вулгарното. Впрочем казах ли ти колко ми хареса всичко, което беше направила за сватбата на Джесика Робардс през есента? — Силия стискаше все по-силно чашата за кафе и като нищо можеше да я сплеска между дланите си, а усмивката ѝ бързо се превръщаше в жизнерадостна гримаса.

Време беше да прекратя агонията на приятелката си.

— Колко маси трябва да се украсят и какви цветя предпочиташ?

— Злато мое, наистина ли ще го направиш? — Тя ме сграбчи в прегръдката си, вдигна ме от стола и въодушевено изписка.

— Да, добре, съгласна съм. Въпреки че ми казваш в последния момент, ще разполагаш с експертните ми услуги, и то за много по-малко пари, отколкото щеше да те одруса онзи френски кождер. А сега ме пусни, преди да ме задушиш.

Тя се подчини, тръсна се обратно на стола си и се закиска като палава ученичка.

— Върхът си, Роузи! Знаех си, че няма да ме изоставиш на произвола на съдбата! А сега по същество... да видим... искам десет... не, дванайсет аранжировки с гардении... не, с рози. А може би и двете? Оставям на теб да решиш — все пак ти си дизайнерката. Обаче държа цветята да са вързани на ръка и да има много от онова нещо, дето прилича на слама.

— Лико ли? — подхвърлих.

Силия изобщо не ме чу. Фантазираше на воля и ожесточено жестикулираше при всяка нова идея, която ѝ хрумваше.

— Задължително, скъпа, и лико, разбира се! Също и кошнички... ооо, да! Плетени селски кошнички като онези в Англия!

— Не селски, а исторически... — дръзнах да я поправам.

Тя млъкна и се престори на засегната, за да ме сложи на мястото ми.

— Ами тъкмо това казах, съкровище. Вие, британците, направо бъкате от история и можете да си позволите да се майтапите с този факт. Горко на бедните американци...

Разговорът отново се прехвърли на друга тема, а Ню Йорк все така припираше долу по улицата.

Още в понеделник се захванахме с поръчката на Силия. Цветята от склада на фирмата „Патрик Флауър“ щяха да бъдат доставени в седем сутринта, затова помолих помощничката си Марни и моя колега дизайнер Ед да са в магазина петнайсет минути по-рано, като им обещах безплатна закуска заради лоялното им сътрудничество.

Щом внесоха кутиите с цветята, заключихме магазина, спуснахме щорите и прекосихме улицата, за да се възнаградим за положените усилия.

Върховно е да влезеш в кафене рано сутрин. Удобните канапенца те подканят да се настаниш на тях, а след като прекрачиш прага, стимулиращият аромат на прясно сварено кафе и топли сладкиши те обгръща и те мами да ги опиташ. Въпреки че светът навън както обикновено се е забързал нанякъде, вътре атмосферата вдъхва усещане за спокойствие и лукс; тук ти се предлага възможност да поседнеш и да се насладиш на мига.

Или както бе нашият случай тази сутрин, да се събудиш напълно от аромата на кафе.

— А сега ни напомни отново защо днес доброволно се разпъваме на кръст. — Ед се прозина, но чувството му за хумор явно не го беше изоставило дори в този безбожно ранен час.

— Правим услуга някому. На Силия — уточних.

Марни изстена и забодя нос в капучиното си.

— Ооо, Силия! — Ед повдигна вежда. — Я кажи дали става въпрос за същата Силия, която ни накара да направим само за една седмица цели четирийсет коледни гирлянди за тържеството на „Таймс“? Или онази Силия, която „просто не можеше без нарциси“ през ноември?

Престорих се, че залягам зад голямата си чаша с кафе и мляко.

— Или пък Силия, която потърси услугите на най-големия ни конкурент за бала си по случай Свети Валентин, обаче великодушно ни „разреша“ да доставим розите, понеже бяха по-евтини? — обади се Марни.

— Добре, добре, виновна съм по всички обвинения! — измънках.

Колегите ми многозначително се спогледаха, после се обърнаха и се втренчиха в мен, като че гледаха бацил под микроскоп.

— Имам своя теория относно симптомите, които наблюдаваме при тази пациентка — подхвана Ед.

— Така ли, доктор Стийнман? — изписука асистентката ми, говорейки с акцент на префърцунена южняшка красавица, който явно беше усвоила от гледане на прекалено много епизоди на сапунката „Дните от нашия живот“.

Ед се престори, че се консултира със записките си върху салфетката, и се обърна към Марни:

— Диагнозата е много ясна, сестра Андерсън. Нашата пациентка е типичен случай на заболяването английско малоумие.

Помощничката ми притисна ръка до сърцето си.

— Божичко, докторе, сигурен ли сте?

Изкисках се.

— Накъде биете?

— Ти си по-типична и от най-типичните британци, Роузи — усмихнато заяви Ед. — Липсва ти генът за даване на отрицателен отговор...

— Поради което не си в състояние да си вземеш поука от всяка следваща грешка — прекъсна го Марни, която явно се забавляваше с дисекцията на характера ми. — За жалост заболяването се проявява чрез повтарящи се пристъпи.

— Разбира се, съчувствам на приятелите на пациентката — продължи Ед с безмилостен патос. — Защото именно на техните плещи пада бремето да й осигурят подкрепа.

— Само че пропускаш да кажеш, че и за тях има облаги — отсякох твърдо.

— Например какви? — Сините очи на Ед заискриха.

— Например да закусват за сметка на пациентката.

Марни се усмихна на Ед, пресегна се и стисна дланта ми.

— Точно така. И за нас е чест... Майтапим се, защото държим на теб, Роузи. Кога най-сетне ще разбереш, че някои хора са нагли използвачи?

Въздъгнах. Вероятно бяхме водили същия разговор поне хиляда пъти, но досега не бях убедила колегите си да приемат моята гледна точка. Така или иначе храбро подхванах опит номер 1001:

— Вярно, че наглед Силия е използвачка, но тя наистина ми е добра приятелка. Винаги е до мен, когато ми е необходима подкрепата ѝ. Искам да ѝ се отплатя, нищо повече.

Изражението на Ед се посмекчи, той поклати глава.

— Роузи Дънкан, много те обичаме. В името на твоето щастие сме готови да работим часове наред, за да се реваншираш на приятелката си.

— Сърдечно благодаря — заявих и пресуших чашата си.

— Позволи ми само една забележка. — Гласът на Марни изразяваше искрена загриженост. — Работиш прекалено много, Роузи. Отделяй малко време и за личния си живот.

В най-уединеното кътче на съзнанието ми зазвуча предупредителна аларма. Наближавахме забранена територия. Подготвих се за неизбежното и разбира се, то настъпи:

— Не можеш да живееш без мъж... — прочувствено заяви вярната ми асистентка.

Сърцето ми се сви и аз начаса я прекъснах:

— Мога и още как. И така, планът за днес е...

Марни обаче нямаше намерение да се предаде толкова лесно:

— Говоря съвсем сериозно, Роузи. Ти си толкова готина и сърдечна. Ако допуснеш някой мъж до себе си, сто на сто ще си щастлива и...

— А, не! Тази тема не подлежи на обсъждане и ви предупреждавам, че ако продължавате в този дух, ще тълкувам поведението ви като нарушаване на трудовите ви договори.

Ед примирено разпери ръце.

— Добре, шефке, схванахме намека. Тържествено обещаваме да си държим езиците зад зъбите.

— Най-сетне им увряха главите! — Вдигнах очи към небето и молитвено склочих длани. Направо не беше за вярване, че съм избегнала поредната лекция. Обаче радостта ми беше преждевременна.

— Все пак държа да те уведомя, че с Марни редовно ще те тормозим по този... — Ед млъкна, защото помощничката ми притисна длан до устните му.

— Трай, Стийнман! Не мога да си позволя да остана без работа.

Сборичкаха се, след минута тя го пусна, двамата се облегнаха на канапенцето и се захлиха като немирни ученици. Въпреки че още ми беше криво, задето се намесваха в живота ми, неволно се усмихнах. Ед предпочита да играе ролята на сериозния по-голям брат на помощничката ми, само че най-често тъкмо той сгазва лука. Двамата малоумници непрекъснато си разменят шегички и се подкокоросват взаимно — накратко, държат се като истински хлапета, но аз ги обичам тъкмо заради това. Благодарение на тях се чувствам като част от нещо позитивно, което вдъхва живот дори на магазина ми. И най-вече знам, че въпреки майтапите двамата много държат един на друг... и на мен.

Очите на Ед дяволито проблеснаха, той широко се усмихна:

— Смирено приемам забележката, милейди. — Поклони ми се, като станахме да си вървим, но на вратата на кафенето ме хвана за ръкава и ме придърпа към себе си. — Може да ме изриташ, но няма да се откажа от темата, Роузи Дънкан. Бъди сигурна, че ще има продължения.

ВТОРА ГЛАВА

На крехката възраст от дванайсет години и половина се зарекох, че няма да се занимавам с продажба и аранжиране на цветя. Взех това съдбовно решение, докато една събота в пет сутринта помагах на мама да сътвори украса за бутониерите на мъжете, поканени на някаква сватба. Час по-рано майката на булката ни беше телефонирала, обзета от неистова паника, че поръчаните цветя няма да стигнат за господата от страна на младоженеца. Мисля, че същия ден взех Съдбовно решение номер две, а именно, че никога, ама никога няма да се омъжа. Според мен хората, встъпващи в брак, загубваха и последните остатъци от здравия си разум.

Мама твърдеше, че разделя клиентките си — бъдещи булки, на четири категории: неврастенички, задръстенячки (обикновено придружавани от майки неврастенички), диктаторки („Знам точно какво искам, затова ми играйте по свирката!“) и непретенциозни симпатяги. За жалост дамите от последната категория бяха най-малобройни. След като поотраснах и започнах в съботните дни да помагам в магазина на мама, станах свидетелка на три юмручни схватки, безброй ожесточени спорове и един развален годеж, и всичко това заради цветята. Напълно откачено, нали? Онова, което продължаваше да ме изумява, беше как мама спокойно и учтиво отговаряше на всички груби, надменни или направо ненормални клиентки и в крайна сметка заедно стигаха до задоволително решение.

С име като моето, което означава роза, бе почти невъзможно да не избира професия, свързана с цветята. Кръстена съм Роуз на баба си, но името е и част от това на мама — Розмари. Брат ми Джеймс често се майтапи, че е трябвало да го нарекат Дейзи — маргаритка, за да не се нарушава „цветарската“ традиция. Така или иначе, при първа възможност се постарях да избягам от кармата да се занимавам с цветя като професионалистка. Записах се да следвам специалност „Медии и комуникации“, дипломирах се с отличие и постъпих в една лондонска рекламна агенция. Работата беше чудесна и я вършех с удоволствие.

Харесваше ми тръпката, свързана с нея. Обожавах напрежението на кратките срокове, вълнуващите творчески периоди и удовлетворението, когато виждах из целия град грамадни плакати, плод на идеите ми. Мама адски се гордееше с мен и дори устрои в магазина си изложба на мои реклами.

— За малката ми мечтателка няма невъзможни неща — повтаряше на клиентите. Обаче сегиз-тогиз не пропускаше да ми напомни, че според нея дизайнерските ми способности се коренят в дарбата ми за подреждане на цветя. — Ти си родена художничка — казваше често — и нищо няма да ти достави толкова голямо удоволствие като творческата работа с живи неща.

Засмивах се, но нейната спокойна и многозначителна усмивка винаги оставяше малка неспокойна въпросителна в най-далечното кътче на съзнанието ми.

После, тъкмо когато смятах, че животът ми е свършен, внезапно установих, че нещо ми липсва. Като капак, моето Съдбовно решение номер две бе подложено на изпитание. Защото се влюбих. Това събитие преобърна цялото ми съществуване. Накара ме да напусна Англия и семейството си, да се откажа от любимата си професия и да се преселя в Америка, за да преследвам мечтата си. А след като мечтата загина, промених първото си Съдбовно решение и професията на цветарка се превърна в мой спасителен пояс. Преоткрих удоволствието от сътворяването на красота чрез съчетаването на аромати и цветове, на различни форми и жива зеленина. Установих, че докато се старая да изтъкна мимолетната прелест на цветята, дълбоко в душата ми сякаш се пробужда желание да възхвалявам техния живот (колкото и да е кратък), след като в моя бяха настъпили толкова много трагедии. Докато връчвах на клиентите творенията си, открих, че работата ми оставя отпечатък и върху тяхното битие — тържества, честване на годишнини, съболезнования — и тръпката от факта, че съм част от техните истории, надмина всичко, което бях изпитвала на предишната си работа. В крайна сметка мама се оказа права. Вече не си представям да упражнявам друга професия.

Силия цъфна по обяд в деня на голямото събитие, за да разбере как върви работата. Гордо ѝ съобщих, че ни остават само две аранжировки. Тя заподскача из работното помещение като тригодишно момиченце и се запрехласва по „шикозните“ кошнички,

„неповторимия английски аромат“ на розите и художественото ни майсторство, добавяйки, че Филип не може да стъпи и на малките ни пръстчета. След няколко минути, изпълнени с похвали и обещания за много бъдещи поръчки, тя хукна да вземе поредното интервю.

Ед избърса потта от челото си и се тръсна на един стол:

— Роузи, тази жена е вихрушка с човешки образ. Да му се не види, как я издържаш?

Изкисках се:

— Понякога и аз си задавам същия въпрос. Обаче тя има златно сърце, повярвай ми.

— Щом казваш...

С Марни довършихме последните украси за масите и отстъпихме назад да се полюбуваме на творенията си.

— Чудесно — заявих. — Готови сме.

Ед свъси вежди.

— Не бързай! Първо ще изпълним церемонията на Ковалски. — Все от полицата вехти очила с ръждясали рамки, намести ги на носа си и заговори със симпатичен полски акцент: — Мисля, че ние вече готови, мили хора, а? Хубаво. Да разчистим терена!

Усмяхнах се. Понякога господин Ковалски толкова ми липсваше, че чак сърцето ми се свиваше.

— Може ли да изляза в обедна почивка? — обнадеждено попита Марни.

— Разбира се. — Погледнах часовника си. — Отпускам ти един час, приятелко. Два дни се скапа от работа. Приятна почивка.

Само че тя не ме чу, защото грабна чантата и палтото си и изскочи на улицата, обсипвайки ме с благодарности.

Ед развеселено повдигна вежда:

— Ето още една бъдеща вихрушка. Сигурно бърза да се види с гаджето, което си е хванала преди седмица. Запознали се на курса по актьорско майсторство.

Поусмяхнах се и започнах да събирам излишните клонки зеленина и парчетата лико, разхвърляни върху работните плотове.

— Явно започва нова глава от любовния й живот — промърморих.

— Горката Марни. Любовният й живот е като сюжет на второкласна сапунена опера — кимна Ед и понесе готовите

аранжировки към склада, където винаги поддържа ниска температура. — Онзи ден се опитах да го обясня на мама. Да видим дали съм запомнил най-същественото... първо, студентът медик... задържа се с нея четири месеца, докато обяви, че ще стане гинеколог...

— Това неизменно убива страстта.

— После дойде ред на италианския жребец, който твърдеше, че е от романтичната Сицилия и е тук по програма за обмяна на опит, само дето всъщност беше от романтичния квартал Куинс.

— О, да. И благоволи да й съобщи тази незначителна подробност едва след като тя си похарчи почти всички спестявания цели три седмици да му показва забележителностите на Ню Йорк.

— Разбира се, да не забравяме младежа, в когото се влюби до уши, а той се оказа неин доведен брат, изчезнал преди години.

И двамата направихме кисели физиономии. Ед отново поклати глава и грабна последните две украси за маса.

— Ти направи кафе, а пък аз ще довърша тук.

Кафе машината ми е върховна. Това е единственият задължителен атрибут за работното ми място и единственият навик, който добих, когато бях в рекламната агенция — без кафе не мога да развихря фантазията си. Клиенти са ми казвали, че ободряващата миризма на кафе, примесена с аромата на цветя, ги кара да се чувстват у дома си още щом пристъпят в магазина. И сякаш стават склонни да отделят повече време, докато вземат решение. Напоследък следобед пием само безкофеиново кафе, донякъде, защото ни е необходим здрав сън, за да сме работоспособни на другия ден, но най-вече, защото прекали ли с кофеина, Марни става опасна, а пък аз не искам да си прогоним клиентите. Кафе машината вече не изглежда и не работи като едно време, обаче неугледната ѝ външност и странните звуци, които издава, някак си допринасят за привлекателността ѝ. Марни настоява да я пенсионираме, но Ед е съгласен с мен, че грохналата бабичка още прави страхотно кафе, което значи два гласа срещу един. Ето защо Вярната дружка (както колегата ми галено нарича машината) си остава равноправен член на малкия ни колектив.

Щом след мъчително пуфтене и подозрително дрънчене Дружката ни дари с две чаши кафе, с Ед седнахме да похапнем. На обяд той редовно консумира грамадански сандвичи с пастърма. Всяка сутрин на път за работа си ги купува от кулинарния магазин на Шафер,

който е на няколко преки от апартамента му в Ийст Вилидж. Веднъж го попитах как е възможно да изяде такива количества храна, без да заприлича на малка планета, а той отвърна, че има отлична обмяна на веществата. Според мен обаче за добрата му форма допринася фактът, че всеки ден пробягва по осем километра, редовно ходи на фитнес и през повечето си свободно време търчи подир красиви нюйоркчанки (когато не го преследват те).

След няколко минути въодушевено дъвкане Ед даде кратка почивка на чудовищния сандвич и ме стрелна с един от сериозните си погледи.

— А твоят любовен живот, Роузи?

Втасахме я! Този маршрут ми беше до болка познат и завършваше с табела с надпис:

НАВЛИЗАТЕ В ОПАСНА ТЕРИТОРИЯ.
НАСЕЛЕНИЕ — 1 ЧОВЕК НА ИМЕ РОУЗИ.

Опитах се да заобиколя препятствието.

— Няма нещо, което си струва да се разкаже, повярвай.

Разбира се, едва ли щях да го отклоня от темата. Всъщност май бях избрала най-неподходящата фраза — няма нищо, което Ед Стийнман да харесва повече от предизвикателството. Със същия успех можех да му хвърля ръкавица и да го предизвикам на дуел.

— Я стига, Роузи, сигурно си имала гаджета в добрата стара Англия.

— Ами...

— Бзззз! Колебае се! — Само Ед можеше да превърне неловък разговор в телевизионна викторина. — Прекосила си Големия гьол и си оставила в отечеството куп разбити сърца, а?

Преглътнах и измънках:

— Има нещо вярно.

— Живяла си в... къде беше... Вашингтон? Чикаго?

— Бостън.

— А, Бостън. И там ли имаше разбити сърца?

— Аз... Не, ясно? Бъди така добър да смениш темата, става ли?

Той вдигна сандвича си, изяден до половината, в знак, че се предава:

— Колко си люта! Водя с теб приятелски разговор, нищо повече. Тук си от колко... от шест години, а не сме те виждали с гадже.

Въздъгнах:

— Нямам време за мъже.

Ед отхапа от сандвича и замислено задъвка. След малко дълбокомислено изтърси:

— Защото си посветила живота си на това да задоволяваш капризите на смахната журналистка, дето ти се пише приятелка.

— Не е честно! Силия наистина ми е вярна приятелка.

— Тогава защо нито веднъж не те е уредила с гадже?

— Ед!

— Отбелязвам неоспорим факт. Бас държа, че в „Таймс“ се подвизават безброй драскачи, които са отлична партия.

Скръстих ръце на гърдите си в напразен опит да се почувствам по-малко уязвима и заядливо се троснах:

— Откога любовният ми живот толкова те вълнува?

— Не само мен, но и Марни. Всъщност най-вече нея. Тревожи се за теб.

Почувствах се адски кофти, като разбрах, че подчинените ми обсъждат личния ми живот. Не че имах нещо против загрижеността им; напротив, беше прекрасно, че при нас важи мускетарското мото „Един за всички, всички за един“. Само че нямах желание да обсъждам с никого любовния си живот и най-вече миналото си в Лондон или в Бостън. Повярвайте, имах си причини.

— Предай й да не се безпокои. Всичко при мен е наред. Освен това вие двамата сте завладели целия контингент от необвързани партньори в Манхатън, нали така?

Той кимна.

— Имаш право. След като нямаш време за гаджета, разпитай мен за любовния ми живот. — Ед притежава невероятната способност да те разсмее в мигове, в които ти се иска да му забиеш един в зъбите. Адски обезоръжаващ и поразително ефективен прием.

— Бива. Ако обичаш, осветли ме за тазвечерната щастливка.

Ед самодоволно се ухили, сапфирено сините му очи дяволито проблеснаха:

— Адвокатка.

— Върхът.

— Наистина е връх.

— Как се казва?

— Мона. Май е италианка.

— Чакай да позная — фамилията ѝ е Лиза, изражението — непроницаемо, и е нарисувана с маслени бои.

Вместо да оцени чувството ми за хумор, той възкликна:

— Бързо се обади на 911! Има опасност да се пръсна от смях. За твоє сведение Мона представлява братовчед ми Клаус.

— В какво се е забъркал?

Ед остави сандвича си на работния плот и си избърса ръцете с хартиена салфетка.

— Защо веднага заключаваш, че роднините ми са мошеници?

Престорих се на смутена и промърморих: „Извинявай, сгреших“, но всъщност ми беше адски гот най-сетне да контролирам разговора.

— Ммм. Не повтаряй грешката си, Дънкан. Клаус не се е забъркал в нищо, както благоволи да се изразиш. Бивш негов пациент го е дал под съд, задето по време на хипнотичен сеанс Клаус го принудил да вземе куп катастрофални решения, довели до фалит компанията на въпросния господин.

— Братовчед ти хипнотерапевт ли е?

— Не, и това е най-идиотското. Той е психиатър. Всичките ми роднини са психиатри, с изключение на моя милост.

— Има ли вероятност тъжителят да спечели делото?

— Никаква. На този тип очевидно му хлопа дъската, обаче в Ню Йорк само да кихнеш, където не трябва, и някой ще те съди до памтивека. Според Мона, щом съдията погледне ненормалника, ще прекрати делото. Но докато чакаме това да се случи, аз помагам на братовчеда, като обгрижвам красивата му адвокатка.

— Доколкото те познавам, вече си я обгрижил и в леглото.

— Нима съм виновен, че не можа да ми устои?

— Уф, непоправим си! — Засмях се, взех чашите и се запътих към Вярната дружка за втора порция кафе.

— Хей, Роузи, усещаш ли какъв купон пропускаш?

— Не си падам по адвокати и не познавам психиатри.

— Тогава пробвай с полицай или с фотограф... дори с таксиджия. Мамка му, струва си да опиташ с когото и да било, стига отново да ходиш на срещи! Искаш ли Марни да те запознае с някого от бившите си?

Подадох му чашата и отново седнах до него.

— Много благодаря, обаче ще пасувам. Не знам защо, но си мисля, че не са мой тип. А сега млъкни и изяж тази крава, напъхана в хлебче!

— Без диверсантишки тактики! Ясно ти е, че няма да се хвана. Да знаеш, че с Марни непрекъснато ще ти натякваме.

Макар че сърцето ми се сви, набързо изобразих безгрижна усмивка.

— Ама разбира се, друго и не очаквам.

Ед кимна и поднови яростната си атака срещу планината от месо.

Няколко минути безмълвно го наблюдавах. Той е от хората, които ти допадат от първия миг. Харесвам хапливия му език и дързостта му, макар че ставам тях на жертва по-често, отколкото ми се иска. Духовитите му реплики са по-бързи от куршуми и неизменно предизвикват усмивката ми. Може би дамите от Манхатън са запленили именно от чара му на дяволит палавник. Признавам, че науми ли си нещо Стийнман, почти невъзможно е да му откажеш. Вярвам в правотата на теорията, изкована от двама им с Марни по повод скромната ми особа: явно наистина страдам от английско малоумие, затова отстъпчивостта ми спрямо Ед не се брои. Дори когато е уморен или махмурлия, чарът не го напуска; всъщност той е най-сладък, когато е брадясал и с измачкани дрехи.

Ед определя външността си като „неглиже“, но майка ми би му лепнала епитета „мърльо“. Колкото и усилия да полага, тъмнокестенявата му коса вечно е разчорлена, но това адски пасва на стила му. Сегиз-тогиз полага неимоверни усилия да я укроти и никога не прилича на клошар, но общо взето външността му подтиква мъжете да се сприятелят с него, а жените — да го вземат под крилото си. Днес се беше издокарал със зле изгладено тъмносиво сако, бяла тениска и избелели черни джинси. На въпроса ми защо е избрал толкова траурни цветове, той отвърна, че се старее да неутрализира „ефекта Марни“ — явление, невиджано в магазина на Ковалски. Младата ми помощничка изглежда така, сякаш е била бомбардирана от дъгата — от косата ѝ

(тази седмица боядисана в ярко оранжево) до тениската, полата и чорапогащника, обагрени в несъвместими цветове, чак до яркожълтите ѝ боти „Док Мартин“. Колкото до мен, ще ми се да мисля, че контрастирам и с двамата. Нося се елегантно, когато съм на работа, въпреки че най-много държа дрехите и обувките да са ми удобни. Единственото общо помежду ни с Марни е страстта към класически облекла, а в Ню Йорк има безброй бутици за ретро и уникални тоалети. Откакто съм в този град, стилът ми стана по-лежерен... както впрочем и поведението ми.

С Ед се сбlijихме почти веднага след запознанството ни. И макар на страничния наблюдател сигурно да се струва, че с колегата ми непрекъснато се осмиваме взаимно, аз наистина държа на мнението му за мен. Вярно е, че след определени събития в живота си престанах да допускам хората близо до себе си и се отнасям почти враждебно към непознати, но фактът, че Ед и Марни се тревожат за мен, ми действа успокояващо. Тримата сме странна смесица от характери, произход и стил на обличане, но противоположностите явно се привличат. Добре дошли в „При Ковалски“, където предлагаме богато разнообразие от цветя и човешки типажи.

* * *

В четири и половина натоварих в буса цветята, поръчани от Силия, и потеглих към ресторант „Бижу“. Марни и Ед се нагърбиха да останат в магазина до края на работното време и да ме освободят, след като стана ясно, че приятелката ми започва да излиза от релси. Истеричните ѝ пристъпи започнаха в два часа с отчаяно телефонно обаждане и докато се усетя, се чух да ѝ обещавам, че ще я чакам в ресторанта в пет и четвърт. Израженията на колегите ми бяха по-красноречиви от всякакви думи, но едва след като се качих в буса, забелязах, че Ед е написал лекарска рецепта и я е прикрепил към фактурата. Лекарството, предписано на госпожица Роузи Дънкан за лечение на заболяването английско малоумие, трябваше да се взема при необходимост в големи дози и орално и се състоеше в следната фраза: „Не, абсолютно ми е невъзможно, съжалявам“.

Оказа се, че Силия ме е изпреварила — разхождаше се из ресторанта, час по час преглеждаше списъците, прикрепени към клипборда ѝ, и трепереше като наелектризирана. На секундата съжалих бедния оберкелнер, за когото съществуваше реалната опасност да бъде премазан от лавината на нейните въпроси. Щом ме зърна, на лицето му се изписа безкрайно облекчение, той се втурна към мен и заряза изнервената Силия, без да доизслуша тирадата ѝ.

— О, мадам, пехрмете да ви помогна с този цветя. Занеса в зала пухр ву! Авек плезихр! — забърбори напоително.

— Мерси, мосю.

Той побърза да напусне взривоопасната територия, а пък аз пристъпих към Силия.

— Този тип направо ми скъса нервите! — възкликна тя и захвърли списъците си на бара. — Нищо не е наред, а вече е пет и двайсет. Клод има ли представа още колко работа предстои?

Усмихнах се и я прегърнах.

— Поседни, Силия. Поеми си дълбоко дъх. Брой до две хиляди...

Тя ме погледна като дете, което са смъррили, и опечалено измънка:

— Говориш като майка ми.

— Всичко ще мине като по вода — продължих, установявайки, че говоря като моята майка. — Разполагаш с много време. Отдели няколко секунди да разгледаш украсите за масите и другите аранжировки. Розите ухаят божествено, добавили сме и лавандула за успокояване на опънати нерви.

Лицето ѝ се разведри и тя ме последва в голямата зала на ресторанта, където Клод си изкарваше яда на един сервитьор.

— Какви тия мърляви салфетки, Джоуи? — изкрещя и сега акцентът му беше като от филма „Кръстникът“. Едва сдържах смеха си, когато той се обърна, видя ни и бързо преоткри галските си корени: — О, мадам Райтън, аз надява зала хубава пухр ву!

Приятелката ми дълбоко си пое дъх.

— Тре бон, Клод, мерси.

Той се поусмихна и забърза към кухнята. Стиснах рамото на Силия.

— Браво!

За пръв път, откакто беше дошла, устните ѝ се разтегнаха в подобие на усмивка, която озари поруменялото ѝ лице.

— Не знам какво щях да правя без теб, Роузи! — възкликна.

Ресторантът наистина беше съвсем нов, във фоайето още се долавяше леката миризма на боя, но заведението, до което се стигаше по внушително каменно стълбище, извисяващо се над обградената с дървета улица, беше доста изтънчено. Интериорът беше приветлив и ненатрапчив, масите бяха от тъмно дърво, столовете — тапицирани с мораво кадифе, осветлението — приглушено, а стените бяха боядисани в различни оттенъци на кафяво, карамелено и кремаво. Елегантните бели покривки бяха от лен, а подът от излъскани дъбови дъски приятно поскърцваше при всяка моя стъпка. Може да ви се стори самохвално, но държа да изтъкна, че моите аранжировки пасваха идеално на обстановката — бледорозови и кремави розови пъпки, чиято красота се подчертаваше от тъмнозелените клонки, и букетчета от изсушена лавандула в тъмни кошнички от ракита, украсени с ленти от лико, които се разстилаха върху покривките.

След като подредиха всички маси и поставиха картичките с имената на гостите, Силия отстъпи назад да огледа залата. Въздъхна с облекчение, прегърна ме през раменете и възкликна:

— Имаше право, Роузи! Всичко е съвършено.

Вярно е, че мнозина я мислят за непоносима. Дори мама, прочута с непроницаемото си изражение, за малко щеше да го изгуби, когато я запознах с новата си приятелка. Само че аз я познавам достатъчно дълго, за да ви уверя най-искрено, че под смахнатата ѝ външност бие сърце от чисто злато. Силия е нюйоркчанка до мозъка на костите си — нещастна е, ако няма световни проблеми, които да оправя. Често разпалено обясняваше:

— Наемите са астрономически, цените в хотелите и ресторантите — абсурдни, а обърнали ли сте внимание в какво състояние са парковете напоследък? Да не говорим, че Ню Йорк въобще не е същият, откакто изтече кметският мандат на Джулиани.

(Тук е мястото да кажа, че сега тъгува за господин кмета, въпреки че докато Джулиани управляваше града, все му намираше кусури.)

Нюйоркчаните харесват рубриката ѝ заради ироничното описание на живота в мегаполиса. Силия пише така, както те говорят

— статиите ѝ са смесица от интелект, снобизъм и очарователно старомодно мрънкане, подправени с неподражаем хумор и с невероятна проникателност. Най-вече благодарение на нея проумях и обикнах ексцентричността на този град, неговото неповторимо отношение към живота.

Запознахме се на едно празненство малко след преместването ми от Бостън в Ню Йорк. Силия гостуваше на майка си, която наскоро се беше заселила в мегаполиса; някакъв приятел я беше поканил на тържеството като почетна гостенка. Повечето присъстващи бяха дипломанти от Харвард и веднъж годишно си устройваха среща на випуска. Приятелят ми Бен също беше сред прославените му възпитаници.

Бяхме се запознали в университета и заедно с още петима студенти взехме под наем къща в един от непрестижните квартали в Йорк. След дипломирането той реши да кара магистратура в Харвард и да работи в Бостън. Там бяхме съквартиранти почти шест месеца, после заминах за Ню Йорк. Бен ме запозна със Силия и двете веднага си допаднахме. Тя ме покани да живея с нея и съдружника ѝ Джери, докато си търся апартамент.

Винаги е по-лесно да се преселиш в нов град, ако познаваш някого там, а Силия се оказа идеалната позната и приятелка, разбира се. Намери ми жилище и щом научи, че разбирам от аранжиране на цветя, ме убеди да се запозная с дългогодишния ѝ семеен приятел господин Ковалски. Съобщи ми, че искал да се пенсионира и търсел човек да поеме работата му, а пък аз съм била най-подходящата кандидатка.

Няма да забравя какво се случи, когато за пръв път влязох в магазина — изпитах усещането, че съм се върнала у дома. Звънчето на вратата беше същото като в магазина на мама. Цветята в малките поцинковани ведрa бяха подредени така, че образуваха червени, жълти, сини и лилави ивици — истинска цветна дъга. Веднага усетих неподражаемата миризма, която не се поддава на описание, но човек я долавя винаги, когато пристъпи в магазин за цветя.

Старецът ме помоли да го наричам Фриц, но обръщението „господин Ковалски“ ми се стори по-уместно за толкова опитен и мъдър човек. И той като мен беше израснал, заобиколен от цветя. Семейството му беше живяло и работило в нюйоркския Цветарски

квартал, откакто родителите му бяха пристигнали от Полша през двайсетте години на миналия век. Въпреки че беше роден в мегаполиса (той беше най-малкото от шестте деца в семейството), господин Ковалски говореше със силен полски акцент. Научи ме на куп неща, докато работех с него през годината преди пенсионирането му. Силия беше въодушевена от върнатата си преценка и убеди всичките си приятели да купуват цветя от нашия магазин.

Макар да прави впечатление на пълна егоистка и непукистка, дълбоко в себе си знам, че тя се притеснява от хорското мнение. Обичам и уважавам именно онази тайна и малко неуверена личност, скрита толкова умело под агресивността и безочливото ѝ поведение.

Хората казват, че истински приятел е онзи, който споделя с теб и страданията, и радостите. С ръка на сърцето ще кажа, че Силия винаги бдеше над мен и неизменно ме подкрепяше в начинанията ми. Плака с мен, когато нещата се объркаха (тя е сред малцината, които знаят с подробности защо се преселих в Щатите), и бе лъч светлина в миговете ми на черно отчаяние. Разбира се, не пропускаше да отпразнува с мен щастливите събития в живота ми, например, когато „При Ковалски“ спечели първа награда в индустриалния отрасъл през първата година след като стана моя собственост. А когато Силия реши да празнува, влага в това цялата си енергия.

Нейните празненства са нещо като Златното руно за Уест Сайд. Тя е сред малцината в цялата страна, способни да съберат в една зала най-големите американски знаменитости, и то без да ги е поканила две-три години предварително. Умението ѝ да подбира интересни гости е ненадминато. Не пропуска да покани и мен. Което е най-хубавото. Макар да подозирам, че ме включва в списъка на гостите, за да ме свърже с подходящи мъже, пак съм поласкана от вниманието ѝ. Приятно е да се запознаваш с интересните творчески личности, които присъстват на тържествата ѝ, пък и така с течение на времето се сдобих с много стабилни приятели.

Тази вечер гостите ѝ започнаха да пристигат малко след осем и само след час ресторант „Бижу“ жужеше като кошер от разговорите на хора, на които им беше приятно да са заедно.

Оформиха се групички от приятели, които разглеждаха подаръците, връчвани на всеки гост — елегантни ленени чанти, пълни с най-добрите книги на присъстващите автори. Докато си пробивах път

сред стълпотворението от знаменитости, за да инспектирам цветните си творения, с половин ухо долавях откъслеци от разговори: „... според мен критиката на Бърнан относно приноса на Гершуин за американската музикална идентичност се фокусира в една точка...“: „Да бяхте видели какви хотели ми намери агентът в Квебек...“: „... с риск да ме сметнеш за неандерталец, твърдя, че в Америка от два̀йсет и първи век още не се е родил философ, който да се мери с древногръцките мислители. Действително критериите ми са прекалено високи, обаче...“

Един разговор ме накара да наостря уши. Три жени и двама мъже стояха до една маса и внимателно разглеждаха цветята, поставени в кошничка.

— Според мен това е френска лавандула — заяви едната дама, побутна очилата си на върха на носа си и се вгледа в творението ми.

— И каква е разликата между френската и английската? — поинтересува се по-младият мъж.

— Ей сега ще те осветля — заяви другият и широко се усмихна. Всички очаквателно се втренчиха в него. — Едното цвете расте във Франция, другото — в Англия. — Приятелите на „специалиста“ престорено запъшкаха и огледът продължи.

— Ако разрешите да се включа в дебата — подхвърлих смирено, — разликата е в съцветието. Това на френската лавандула е по-голямо, а на английската — по-малко и по-компактно. Тези тук са английски и ги внасяме директно от остров Уайт.

Любопитковците явно бяха удовлетворени от отговора ми, а дамата с очилата протегна ръка.

— Благодаря за изчерпателната информация. Приятно ми е, казвам се Мими Сътън.

Стиснах топлата ѝ длан.

— Роузи Дънкан. Аз съм приятелка на Силия, освен това отговарям за украсата с цветя на празненствата ѝ.

Приятелите на Мими одобрително закимаха, а тя се зае да ме запознае с тях. Първо имах удоволствието да се здрависам с Аня Марсалис — висока и кльоцава жена с поразителна черна коса и грамадни зелени очи. Научих, че доскоро е била модел с международна слава и че след оттеглянето си от модния подиум е написала книга за живота си в Милано, Париж и Рим. Следващият ми нов познат беше

Брент Джейкъбс (човекът с радушната усмивка), който двайсет години бе упражнявал професията на криминален психолог, а сега беше автор на трилъри, радващи се на голям успех. Коремът му беше широк почти като усмивката му, а оредяващата му прошарена руса коса бе по-дълга от обичайното. Третата жена, миньонче, определено прехвърлила четирийсетте, се казваше Джейн Мастърсън Филипс. Оказа се, че е специалистка по история и че критиците са въодушевени от нейните биографии на прочути американци. Косата ѝ беше прибрана на кок и тази строга и акуратна прическа сякаш изразяваше душевната ѝ същност.

Последният от групичката ми се стори най-интересен. Беше по-млад от другите (навярно на трийсет и една-две години), с непринудени маниери и също толкова непринудено облекло. Веднага се сетих за фразата, с която мама често описва брат ми Джеймс — че се чувства удобно в кожата си. Хванах се, че го зяпам, и побързах да извърна поглед към Мими. Преди тя да ме представи, непознатият пристъпи към мен, извади ръка от джоба си, стисна дланта ми и се усмихна:

— Здравсти. Аз съм Натаниъл Ейми. Казвайте ми Нейт.

Бях поразена от мелодичния му и дълбок глас.

— Натаниъл работи в издателство „Грей енд Конъл“ — осведоми ме Мими. — Той е професионален песимист и главен виновник за кошмарите на повечето членове на пишещото братство.

Казах си, че описанието въобще не пасва на този симпатичен и явно сговорчив добряк. Аня сякаш прочете мислите ми, защото побърза да обясни:

— Натаниъл е онзи, който решава дали безценните ни творби ще бъдат отпечатани. За наша всеобща радост той често поема големи рискове, та „чедата“ ни да видят бял свят.

— И ние много го обичаме — намеси се Джейн и поруменя, когато той закачливо ѝ намигна и я прегърна през раменете.

— И аз ви обичам. Всички до един — заяви Нейт, после ѝ се закани е пръст и добави: — Въпреки това няма да дам зелена улица на книгата ти, докато не направяш промените, които обсъдихме днес.

Мими се обърна към мен:

— Сега разбрахте ли за какво говоря? Този човек наистина е най-страшният ни кошмар.

Силия доплува до нас и възкликна:

— Виждам, че сте се запознали със забележителната ми приятелка! Мими, непременно ѝ възложи, аранжирането на цветята за предстоящия ти зимен бал. Тя е гениална!

Потръпнах, като видях присмехулното изражение на Нейт.

— Гениална ли? — тихо повтори той и шоколадово кафявите му очи присмехулно проблеснаха. Насилих се да се усмихна и се втренчих в празната си чаша, за да избегна погледа му.

— Разбира се... — Мими ми подаде визитката си. — Струва си да обърнеш внимание на всяка препоръка от Силия Райтън. Обади ми се другата седмица, Роузи — нали не възразяваш да си говорим на ти? Ще обсъдим подробностите.

— Благодаря — смотолех. Усмивката на Силия беше толкова лъчезарна, че можеше да освети целия Таймс Скуеър.

— Имаш ли магазин? — Брент също ми заговори на ти, и то съвсем непринудено, сякаш бяхме стари познати. — Извади от джоба на сакото си писалка и малък бележник с кожена подвързия и добави: — В края на месеца жена ми има рожден ден, та ми се ще да я изненадам с нещо по-оригинално.

— Ще го имаш — уверих го и му подадох своята визитна картичка. Идваше ми да заподскачам от радост, задето изведнъж си бях намерила нови клиенти. — Магазинът е на ъгъла на Западна №68 и „Кълъмбъс“. Нарича се „При Ковалски“. Заповядай и ще ти измайсторим страхотен букет.

— Наистина ще е страхотен. Аранжировките на Роузи са върхът! — натърти Силия. Усмиваше се маниакално и жестикулираше като прекалено усърдните продавачи в евтините телевизионни реклами. — А сега престанете да узурпирате любимата ми цветарка. Лишавам ви от компанията ѝ! — Тя се вкопчи в ръката ми и ме повлече като на буксир.

Забелязах, че групичката писатели продължи разговора си, но Нейт Ейми не помръдна. Силия вече ме запознаваше с друг свой гост, обаче с крайчеца на окото си виждах как Натаниъл продължава да ме наблюдава. Вдигна чашата си като за поздравница, усмихна ми се и едва тогава се обърна към приятелите си.

Много по-късно, след като вечерята беше приключила, гостите бяха произнесли речите си и си бяха тръгнали, Силия все още сияеше

като коледна елха.

— Според мен празненството имаше страхотен успех! — заяви.

— Права си — уверих я, взех от масата последната украса от цветя и я подадох на приятелката си. — На домакинята в чест на поредния ѝ зашеметяващ триумф.

Тя притисна длан до сърцето си:

— Творение на „При Ковалски“ за мен? Поласкана съм!

Усмихнах се и поклатих глава:

— Моя шантава стара американска приятелко...

— Да не съм чула да ме наричаш „стара“, въпреки че започвам да изпитвам тежестта на годинките. — Силия направи печална физиономия и разтри врата си. — Боя се, че дните ми на прославена светска дама вече са преброени.

— Ти? Да се откажеш от прочутите си празненства? Никога! — възкликнах съвсем искрено и видях как лицето ѝ се разведри. — За пореден път пожъна невероятен успех. Да не говорим, че ме свърза с нови клиенти и ми даде възможност да се запозная с много интересни личности. Повтарям, че тазвечерната сбирка беше истински триумф.

Натоварихме цветята в буса ми и закарах Силия до апартамента ѝ. Въпреки че беше късно, светлините по Бродуей грееха ярко както винаги.

Има нещо неповторимо и магическо в пътуването с кола по нюйоркските улици късно нощем. На човек му идва благоговейно да затаи дъх, докато минава през уникалните със своята архитектура и атмосфера квартали. Денонощните закусвални са претъпкани с клиенти, приведени над поредната чаша кафе, ярко осветените витрини разкриват съкровищата в магазините, чиито врати са заключени. Вездесъщите жълти таксита слаломират между другите превозни средства, сякаш се движат във въздуха. Понякога ти се струва, че целият град е превключил на забавен каданс и неспирното оживление временно е преобразено в умело поставен балет — симфония от движение, звук, светлина и уханье. Колкото и пъти да прекося с буса Града, който никога не спи, не преставам да се изумявам от величествената му красота и горда самоувереност. Също като хората, които крачат по улиците му, работят в бляскавите му сгради и го наричат свой дом, Ню Йорк знае, че е уникален, и безсрамно го изтъква на целия свят.

Стигнахме до Западна деветдесет и първа улица и паркирах пред жилищната сграда на Силия. Тя понечи да слезе от буса, но изведнъж се обърна:

— Благодаря, Роузи. Благодаря, че ме изтърпяваш, когато изпадна в паника. Благодаря, че винаги си ми опора. Не го казвам често, но ти си ми вярна приятелка. Ще се видим ли в събота?

Усмигнах се.

— Разбира се. Лека нощ, приятелко.

— Лека нощ. Ще ти се обадя.

Докато шофирах към дома си, често се усмихвах. Вечерта се беше оказала много приятна и дори успешна в делово отношение.

ТРЕТА ГЛАВА

Още на следващата сутрин Мими Сътън ми телефонира да се срещнем на другия ден в офиса ѝ в Сохо. Отидох малко по-рано от уговорения час (разбира се, носех албумите с дизайнерските си идеи) и секретарката ме помоли да изчакам във фойето на ултрамодерната сграда. Архитектът беше решил декора в минималистичен стил, отличаващ се с изчистените си линии. Кобалтово сини прожектори, дискретно скрити зад паравани от матирано стъкло, сред пищните декоративни растения и във високите стоманени и стъклени колони, озаряваха пространството с приятна мека светлина, която бе идеално допълнение към белия мраморен под, ритмично отекващ под стъпките на хората.

Винаги отивам по-рано на уговорена среща, за да „напипам пулса“ на мястото, където ще се състои. В този град никога не знаеш какво да очакваш, когато влезеш в някоя сграда. В съседни къщи на една и съща улица можеш да видиш класически бароков разкош, бохемска шикозност и дори пуританска строгост. Няма начин това многообразие да не те вдъхнови. Може би причината е в интуицията ми на дизайнер, но има дни, когато всичко ме вдъхновява. Дори кичозни мебели и вещи, които биха потресли повечето хора, притежаващи само наченки на добър вкус. Обичам да експериментирам с различни стилове при аранжирането на цветята — непрекъснатото предизвикателство ми помага да не се повтарям и винаги да измислям нещо оригинално.

Мими Сътън е преуспяла писателка, осъществила още по-успешна кариера като литературна агентка. Повечето ѝ книги са бестселъри, послужили за сценарии на нашумели филми. Големите клечки в Холивуд непрекъснато я ухажват, филмовите права за последната ѝ книга били продадени три месеца след като започнала да работи върху ръкописа, и цяло стадо (ако това е подходящата дума) сценаристи почти не се отделяли от нея по време на творческия период. Попитах Силия защо Мими е станала агентка на други хора,

след като самата тя е постигнала толкова големи успехи, а приятелката ми се усмихна:

— Всичко се свежда до властта, Роузи. А властта в Манхатън е нещо, без което Мими не може.

Петнайсет минути след пристигането ми вратата на асансьора се отвори и видях позната физиономия, макар че не си спомнях кога и къде съм се запознала с въпросния човек. За щастие той не беше сполетян от същата амнезия.

— Госпожице Дънкан! — възкликна, бързо прекоси фоайето и се приближи до мен. Притисна ръката ми между дланите си и широко се усмихна. — Сигурно си ме забравила. Аз съм Brent Джейкъбс, запознахме се на купона на писателите. Радвам се, че отново се срещнахме. При Мими ли си дошла?

— Да.

Той пак се усмихна.

— Хубаво. Между другото, напомням ти, че обеща да избереш цветя за жена ми. Удобно ли е да дойда в магазина ти последния четвъртък от месеца?

Прегледах електронния си бележник и кимнах.

— Заповядай. Да речем към единайсет?

— Чудесно. Наистина се радвам, че се видяхме, Роузи. — Стисна дланта ми и забързано се отдалечи. Тъкмо се канех отново да седна и секретарката, седнала зад бюро от светлозелено стъкло, ме повика:

— Госпожица Сътън се освободи и ще ви приеме сега, госпожице Дънкан.

Качих се с панорамния асансьор до единайсетия етаж, където беше офисът на Мими. Друга делова секретарка, издокарана с черен костюм на „Армани“, отвори масивната дървена врата и ме въведе в просторен кабинет. Мими седеше зад бюрото си в дъното на помещението, а драматичният фон на нийоркските небостъргачи подсилваше усещането за могъщество, което излъчваше. Щом ме видя, тя стана и забърза към мен.

— Е? — Махна с ръка, за да ми подсказже, че пита за обстановката. — Какво ще кажеш?

— Много внушително.

Мими ме поведе към другия край на помещението, където три грамадни кремави кожени канапета бяха разположени около масичка

от матово стъкло. Нормално беше да се шашна от толкова лукс и бях благодарна на Силия, която сутринта ми се обади по телефона, за да ме предупреди, че госпожица Сътън признава само първокласното и висококачественото, и то в големи мащаби. И като никога приятелката ми не беше преувеличила.

— Сядай, сядай! — Мими грациозно се настани на едното канапе и продължи да говори, а пък аз като омагьосана гледах как се повдигат и спускат трите наниза перли на шията ѝ. — Дай да видя скиците ти. — Взе албумите ми, запрелиства ги и добави, без да откъсва поглед от снимките: — Много се радвам, че се запознахме, Роузи. Ще ти кажа под секрет, че ти предизвика истински фурор на празненството онази вечер.

— Така ли?

— Да, захарче. След като Силия те отвлече, говорихме само за теб. Например как толкова време си ни била под носа, а не сме те забелязали. Между другото, идеите ти са чудесни... Откровено казано, Филип е адски старомоден. Ох, това тук е направо приказно. — Показваше снимките на стъпаловидните аранжировки, които бях правила преди няколко години за един бал на архитектите. — Тъкмо това искам за големия зимен бал. Ще се състои малко преди Коледа и възнамеряваме да го превърнем в най-голямото обществено събитие на сезона. Затова и декорациите трябва да са на съответното ниво. Искам поне трийсет такива аранжировки плюс гирлянди за перилата на стълбището в балната зала. Ще се справи ли „При Ковалски“?

Очаквах мащабна поръчка от тази любителка на големите мащаби, но въпросът ѝ ме завари неподготвена. Набързо пресметнах наум и кимнах:

— Да. С моя колега дизайнер ще изготвим предварителни скици и ще ти ги предоставим заедно с грубите изчисления за разходите. Какво ще кажеш?

Мими затвори албума и възкликна:

— Фантастично, Роузи. Моите хора, които организират бала, ще се свържат с теб. — Изправихме се, тя се усмихна. — За мен беше удоволствие. — Изпрати ме до вратата и добави: — Доскоро и довиждане.

Качих се на асансьора и докато стъклената кабина се носеше надолу, постепенно започнах да осъзнавам с какво съм се захванала. И

да се питам дали тази поръчка е лъжица за моята уста. Знаех, че след първоначалния потрес и възражения Марни и Ед ще се зарадват на възможността да работят в такъв мащаб. Само че нямах представа как да им съобща новината. Така бях потънала в мисли, че машинално слязох от асансьора, когато спря на партера, и се сблъсках с някого. Загубих равновесие и паднах. Албумите изхвърчаха от ръцете ми, разтвориха се по време на полета, паднаха и от тях изригнаха снимки и визитки. Озовах се в доста нешикозна поза на шикозния мраморен под, заобиколена от разпилените си трофеи.

Изпитвали ли сте усещането, когато изпаднете в неловко положение, че някой натиска бутона за пауза и всичко живо спира и ви зяпа? Е, това беше точно такъв момент. Хората, които забързано прекосяваха фойето, си намериха повод да забавят крачка, а погледите им, вперени в мен, сякаш бяха лъчи на прожектори. Мамка му, защо тъкмо днес бях решила да се издокарам с прекалено къса пола и да не обуя чорапогащник? Бях позамайна от гадното падане, но все пак си давах сметка за опасността да демонстрирам пред куцо и сакато интимното си бельо, затова коленичих, стараейки се да запазя жалките остатъци от достойнството си, и същевременно се помъчих да си събера нещата. След секунди криво-ляво се изправих на крака, мислено проклетх поруменелите си страни и направих жалък опит да се усмихна на изисканата тълпа около мен. Едва тогава осъзнах, че човекът, с когото се бях сблъскала, още беше там и се смееше. И то гръмогласно.

Беше се навел и протягаше ръка да ми помогне, а със свободната си ръка бършеше сълзите си. Смехът му сякаш отекваше от всяка твърда повърхност и просторното фойе ехтеше от неудържимия му кикот. Прииска ми се да потъна в земята под погледите на елегантните мъже и жени, станали свидетели на падението ми.

— Аз... извинете! — задъхано възкликна грубиянинът. — Постъпвам невъзпитано, но... но беше толкова смешно!

— Много благодаря! — сопнах се язвително. Готова бях да се закълна, че откъм стъкленото бюро на секретарката с костюм на „Армани“ долетя приглушен кикот. „Браво! — обади се въображаемо гласче. — Беше жестока, Дънкан!“ Нещастникът, който ме блъсна, продължаваше да се смее. Елегантните мъже и жени — също. Не и аз. Най-сетне грубиянинът забеляза смущението ми, възвърна

самообладанието си и се изправи. Тъкмо се канех да го нарежа като кисела краставица, погледите ни се срещнаха и моментално развеселеното му изражение бе заменено от потрес, защото той ме позна... а аз също се сетих кой е той.

— Роузи Дънкан? Да му се не види, много извинявай. Добре ли си? — Ненадейно гласът му се изпълни с неподправена тревога, която угаси фитила на гнева ми.

— Нищо ми няма... ъъ... Натаниъл?

Той облекчено се усмихна:

— Същият. Викай ми Нейт, ако обичаш. Наистина ли си добре?

— Честна дума. Само егото ми леко пострада — отвърнах и се поусмихнах.

— Добре... чудесно... — Нейт млъкна и сбърчи чело — явно се питаше какво още да каже. Прокара пръсти през ниско подстриганата си кестенява коса и след миг устните му се разтеглиха в асиметрична, но много чаровна усмивка. — Ами... радвам се, че с теб отново се... сблъскахме.

Каламбурът беше плосък, обаче ми се стори върхът на духовитостта.

— Да, аз също — измънках.

Спогледахме се, настъпи неловко мълчание. Очевидно разговорът беше заплашен от дерайлиране, затова казах довиждане и се отдалечих. Наближавах стъклената входна врата, когато Нейт се провикна:

— Роузи! Къде е магазинът ти?

— На Западна № 68 и „Кълъмбъс“. Нарича се „При Ковалски“.

Той се наведе, взе нещо и го размаха.

— Не се безпокой, намерих визитката ти.

Отново се притесних и усетих, че се изчервявам.

Тъй като подът пренебрегна телепатичното ми внушение да се отвори и да ме погълне, аз се усмихнах, обърнах се и побързах да се изпаря от мястото на позора.

* * *

— Колко?!

Хрумна ми, че както са застанали със скръстени ръце, Ед и Марни досущ приличат на възмутени подпори за книги. Разговорът не беше потръгнал според очакванията ми.

— Помислете си, приятели. Все ми опявате, че не правим реклама на магазина, а сега ще ни забележат много важни хора. Журналисти, издатели, знаменитости. За тази поръчка ще вземем допълнителен персонал. Кори Мичъл от колежа по цветарство „Молой“ отдавна ми предлага услугите на своите студенти, когато са ни необходими. Вие двамата ще се справите с дизайнерската работа. Стегнете се бе, хора, сигурна съм, че ще успеем.

Марни дълбоко си пое дъх и погледна Ед. После двамата проведоха поредния си шантав безмълвен разговор. Правят го непрекъснато. Не чувам нито дума, но в крайна сметка се взема решение. След малко Ед й кимна и извърна очи към мен:

— Добре, навихме се.

Възторжено възкликнах и заръкоплясках.

— Много ви благодаря! Гарантирам ви, че ще е много интересно! Време е „При Ковалски“ да завладее Ню Йорк!

Двамата си хвърлиха красноречиви погледи от типа „Не й противоречи, защото е ненормална“, после Марни застана зад тезгяха, а Ед ме последва в работното помещение в дъното на магазина.

Пропуснах да спомена, че любимото му занимание е да подлага хората на психоанализа. Твърди, че е заложено генетично у него, тъй като произлиза от фамилия на психиатри. Баща му още не му е простил, задето е изменил на традицията на три поколения и не е избрал лекарската професия. След като Ед постъпи на стаж в „При Ковалски“, непрестанно му се налагаше да защитава решението си (и своята сексуалност) пред баща си, според когото мъже, занимаващи се с цветарство, задължително бяха с обратна резба. Дори когато Ед беше назначен в „Чартърс“ — една от най-престижните фирми за цветя в Манхатън — господин Стийнман изобщо не се впечатли. Понякога се питам дали Ед не сменя жените като носни кърпи, за да изтъкне хетеросексуалността си и да докаже на баща си, че греша.

Така и не призна пред родителя си колко зле се чувства в „Чартърс“, въпреки че през петте години, докато работеше там, беше адски нещастен, тъй като колкото и да се стараяше, не получаваше възможност да се издигне в йерархията на фирмата. Всъщност се

доверяваше само на господин Ковалски, с когото си бяха останали приятели, и в крайна сметка се върна при нас, приемайки да работи като мой асистент. Добрият старец се отнасяше с Ед като със собствен син и му даваше съветите, от които го бе лишил собственият му баща, а най-важното беше, че именно благодарение на него колегата ми осъзна творческите си способности. Още една причина, поради която всички обичахме господин Ковалски. Ето защо той ни липсва.

— Я кажи... — Ед отново се захвана с един букет от рози, астри и азиатски лилии, комбинирани с тъмнозелени бананови листа. — Какво ти е впечатлението от Мими Сътън?

— Делова жена. Трудно ми е да преценя характера ѝ.

— Роузи, изключи за малко вечния си оптимизъм и сподели мнението си за нея. Няма да те издам, честна скаутска дума.

Позамислих се и признах:

— Честно казано, вибрациите ѝ ме хвърлиха в тъч. Стори ми се, че нещо липсва.

Той вдигна поглед от букета.

— В какъв смисъл?

— Не знам... Мими е много учтива и дружелюбна, обаче не мога да преценя дали е искрена. Струва ми се, че пламенността и индивидуалността ѝ от времето, преди да стане известна, са я напуснали. Не съм сигурна какво е останало на тяхно място.

— Аха — кимна Ед. — Сърцето ѝ е заменено от символа на долара, а душата — от калкулатор. Продаде се е.

Колегата ми притежава способността да обобщи в три изречения дори най-обстоятелствения разговор. Непрекъснато му повтарям да се захване с писане на реклами за холивудски филми. Сто на сто ще направи състояние.

— Жалко — добави той. Забелязах, че разсеяно прокарва пръсти по стъблото на красива кремава роза. — Харесвам книгите ѝ. Мислиш, че си опознал някого чрез творбите му, но всъщност виждаш в него само онова, което искаш... Какво ще кажеш за онзи... Brent, нали така му е името?

Начаса се оживих и се усмигнах:

— Да, Brent Джейкъбс. Много е готин. Харесвам го. И на теб ще допадне.

— Защо смяташ така?

— Понеже е бил криминален психолог.

Ед се засмя:

— Майко мила! В такъв случай по-добре да не се запознаваме. Може да съм бил обект на проучване в предишната му кариера. Знаеш, че имам тъмни петна в биографията.

— О, забравих. Ед Стийнман, тартор в престъпния свят. Сигурно затова пасна идеално тук.

— Или пък защото не съм единственият със загадъчно минало.

— Думите му ми подействаха така, сякаш някой заби нож в сърцето ми. Той явно усети промяната в настроението ми и добави: — На твое разположение съм, ако искаш да споделиш, Роузи...

— Нямам такова намерение! — срязях го и веднага съжалих, като видях обидата в погледа му. — Извинявай, не биваше да ти се сопвам. Всичко е наред, повярвай ми. Все пак благодаря, че държиш на мен.

Изречението му моментално се промени и очите му заискриха.

— Някой ден ще напиша книга за теб — „Роузи Дънкан, една от големите неразрешени загадки на съвременето“. Ще стане голям хит.

Клиентите често ми казват, че усещат между хората от екипа в „При Ковалски“ близост, каквато не се наблюдава в други магазини. Понякога питат дали тримата сме роднини (в подобни мигове си струва да видите ужасените изражения на Ед и Марни), защото се държим като членове на едно семейство — караме се от време на време, понякога се препираме, но винаги се държим един за друг. Всъщност навремето господин Ковалски често повтаряше:

— Вие сте ми като родни деца. И като всеки баща аз се тревожа за вас. В този магазин сме от едно семейство — това е в основата на всичко, което правим.

Откакто купих магазина от него, упорито се старая да запазя същата атмосфера. И колкото и да е невероятно, още усещам присъствието на скъпия ми ментор (въпреки че от смъртта му изминаха повече от пет години) и виждам как добродушната усмивка озарява сбръчканото му лице, докато той с гордост наблюдава „децата“ си.

Късно следобед Марни надникна в работното помещение и попита:

— Какво ще правите другия четвъртък вечер?

С Ед временно прекратихме работата по украсите за маса в червено, бяло и златисто, поръчани по случай рубинената сватба на семейство Хаймарк. Като момиче госпожа Хаймарк беше работила за господин Ковалски и оттогава поръчваше на фирмата му цветята за всички събития в семейството — собственото ѝ сватбено тържество, раждането на децата и внуците ѝ, рождени дни, годишнини и погребения.

Ед явно не искаше да се ангажира, затова ме изгледа:

— Е, Роузи?

— Не ми прехвърляй топката, Стийнман. Не отговарям за твоите срещи. Аз съм свободна, Марни.

— Не ви насилвам. Въпреки че планирах културно мероприятие...

Усмихнах се.

— И двамата сме свободни, Марни.

Асистентката ми радостно извика и заръкопляска.

— Върхът!

Ед изпъшка:

— Какво се съгласихме да направим?

— Да присъствате на премиерата на пиесата, поставена в нашия общински театър, разбира се.

Видях паническото му изражение и разбрах какво ще последва.

— Виж... едва сега си спомних, че имам... имам нещо важно другия четвъртък — замънка той.

Лицето на Марни помръкна.

— Какво? О, Ед, не можеш ли да го отложиш за друг път? Много държа да присъствате. Това е световната премиера.

Колегата ми понечи да откаже, но аз го изпреварих:

— За нищо на света не бихме я пропуснали, скъпа.

* * *

След седмица с Ед се наредихме на малката опашка пред малкия студиен театър на актьорската трупа „Хъдсън Ривър“. Всъщност думата театър беше прекалено грандиозна за бившия склад, превърнат преди десет години в зала за кварталните мероприятия. Така или

иначе, членовете на театралната трупа бяха хвърлили толкова труд за „световната премиера“ на новата си пиеса, че залата спокойно можеше да мине за Рейдио Сити Мюзик Хол или Медисън Скуеър Гардън.

— Добре дошли — гръмливо произнасяше кльощав човек с безизразна физиономия, облечен в черно, който раздаваше програмите така, сякаш бяха уведомления за смъртни присъди.

— Загазихме — изпъшка Ед, когато влязохме в полутъмната зала, преградена с черна завеса.

— Престани да мрънкаш! — просъсках и го поведох към местата ни, или по-точно — към дървената скамейка.

— Ако обичаш, напомни ми защо доброволно се подлагаме на това изтезание — продължи да опява той, докато оглеждаше другите присъстващи, които явно споделяха песимистичното му настроение.

— Дойдохме заради Марни! — отсякох и се престорих, че задълбочено чета ксерографираната програма, която бъкеше от правописни грешки от рода на „режесър“ и „позтановка“. — Защото ѝ обещахме.

— Ама това е аматорски театър! Равнозначно е на смърт, само че по-бавна и мъчителна. Огледай се, Роузи — всички са ужасени. Очаква ни преживяване по-страшно дори от онези в разказите на Едгар Алан По. Не, почакай! Самият По би си тръгнал начаса, защото атмосферата е прекалено потискаща.

— Млъкни и си спести критиките. Важното е, че участва Марни, която е от семейството на „При Ковалски“, ако си забравил.

Той примирено увеси нос.

— Схванах намека.

В интерес на истината пиесата се оказа дивотия, типична за експерименталния театър, само че още по-идиотска. Марни ни беше обяснила, че „Армагедон“ е екзистенциално-политическа комедия с трагичен привкус, но се оказа, че изобщо не сме подготвени за кошмарното изживяване. Седмината актьори бяха облечени в черно и всеки изпълняваше най-малко по трийсет роли. В програмата-некролог пишеше: „Използваме Брехтов похват, за да изключим напълно публиката от реалността на пиесата, като за целта изобразяваме, вместо да се превъплъщаваме. Освен това отхвърляме концепцията за един режисьор и я заменяме с групов подход към интерпретиране на идеята“.

На сцената изприпка актьор, който държеше в едната си ръка свинска глава, а в другата — нещо, което приличаше на сурово шкембе.

— Ще те накарат да гледаш тази пиеса, когато попаднеш в ада — прошепна Ед. — Отново и отново... Ох! Отиде ми глезенът!

— Шшшт, ето я Марни.

Колежката ни, чието лице беше изопнато в каменно изражение, бавно пристъпи до средата на сцената.

— Стига! — извика и разпери ръце като друидска жрица. (Забелязах, че на лявата ѝ китка е вързана червена панделка.) — Времето не е онова, за което го мислим! — Преброи до три и напусна сцената също така тържествено, както се беше появила.

— Две реплики? Загубих си три часа да гледам най-ужасната пиеса във вселената заради две пършиви реплики? — изпъшка Ед, когато морно се тръснахме на столовете в денонощната закусвалня срещу „театъра“.

— Вярно, че бяха само две, но Марни толкова се зарадва, че я уважихме. Виж, взех ти любимия шоколадов чийзкейк в знак на благодарност. — Посочих парчето сладкиш с размерите на средно голяма планина, което почти го закриваше от полезрението ми.

Сините му очи ме пронизаха като кинжали.

— Хич не си въобразявай, че всеки път ще се хващам на въдицата „тримата сме семейство“, Дънкан. Просто тази вечер бях настроен благотворително.

Усмихнах се.

— Хубаво. Повтаряй си го, ако ти става по-леко на душата.

Ед промърмори някаква ругатня, която беше заглушена от грамаданското парче кейк в чинията му. С него непрекъснато се задяваме, най-вече защото сме сродни души. Харесваме една и съща музика и едни същи филми, и двамата смятаме огромните сандвичи с топли кренвирши и сока от папая, които сервират в „Грейс Папая“ на Седемдесет и втора улица, за най-върховното удоволствие в неделния следобед, макар че след консумирането им ни тресе ужасно чувство за вина. И двамата имаме навика да правим психоанализа на всеки нов познат, и то така, че бихме впечатлили дори татко Фройд. И най-важното — обожаваме Ню Йорк: Ед — понеже е прекарал тук целия си живот, а пък аз... аз се влюбих в града още щом слязох от влака на гара

Гранд Централ и се гмурнах сред тълпата хора, щъкащи забързано в световно прочутата зала с безподобния таван, обсипан със звезди. Преди не вярвах на хората, които твърдяха, че мечтите се сбъдват в Ню Йорк, но още първия ден почувствах, че всичко е възможно в този град — дори най-безумната надежда или най-налудничавият стремеж.

Ед ме насърчи да изследвам мегаполиса и пак той предложи да ме придружава в изследователските ми мисии. Близо пет години през повечето неделни дни с него се срещяхме в метрото и се отправяхме по нова дестинация: разхождахме се по Блийкър Стрийт и зяпахме шикозните бохемски бутици, разглеждахме артикулите в „Забранената планета“, гледахме залеза на слънцето от наблюдателниците на Емпайър Стейт Билдинг и Крайслер Билдинг („Задължително е да видиш двата изгледа, за да придадеш смисъл на надпреварата коя сграда е по-висока“ — твърди Ед), похапвахме стриди в подземен бар, намиращ се под Гранд Централ, веднъж се промъкнахме в частния Грамърси Парк, след като съученик на Ед, който е служител в едноименния хотел, тайно ни даде заветния ключ за портата (направо не е истина колко и какви чешити познава моят колега), дълги часове си бърбяхме в разни манхатънски кафенета, закусвални и ресторанти. Вярно е онова, което казват за Ню Йорк: в този град са събрани милион различни изживявания. Макар да живея тук вече шест години, май още нямам дори бегла представа за удоволствията, които мегаполисът предлага.

Денят след премиерата на Марни беше необичайно спокоен за „При Ковалски“. Обикновено в петък не спираме да си поемем дъх, откакто вдигнем кепенците, до мига, в който обърнем табелката на вратата така, че да се вижда надписът „Затворено“. Използвахме липсата на клиенти, за да свършим задачи, които все отлагахме. Почистихме пода от светло дърво, избърсахме праха от полиците зад щанда, заредихме с цветя поцинкованите ведра и подредихме работното помещение. Излъскахме дори очилата на господин Ковалски и те заблестяха както навремето блестяха очите на собственика им.

В три следобед стана съвсем очевидно, че през този ден добрите хора от Уест Сайд нямат желание да си купят цветя. Тъкмо се канех да предложа да затворим, когато Ед подхвърли:

— Нещо против да довършите без мен? Няма клиенти, а искам да си тръгна по-рано.

Усмихнах се.

— И без това смятам да приключваме. Стига толкова за днес.

Марни ме изгледа и сви рамене.

— Ама и моят късмет е един! Надявах се тази вечер да остана по до късно. Смахнатият хазяин поправя душа ми и предпочитам да не му се мяркам пред очите.

— Олеле, майко, още ли се опитва да те вземе за снаха?

Асистентката ми направи кисела физиономия. Изгърби се и заговори със силен италиански акцент:

— „Вие толкова симпатична, госпожице Андерсон, заслужавате добър момче като мой Вини. Той наследи сграда след мене. Той човек с перспективи — на дама като вас ѝ трябва човек с перспективи...“. Само че на дама като мен ѝ трябва и чистоплътност. А Вини ми предлага само зашеметяваща гледка към цепката на задника си, вечно разголен от смъкнатия панталон. Да не говорим, че вонящият му дъх може да усмърти всичко живо в радиус от няколко метра.

С Ед се разсмяхме не само на описанието ѝ, но и на гледката, която представляваше самата тя — живописно облечена както винаги и маршируваща като някакъв дон Корлеоне с плитки.

Намигнах ѝ и подхвърлих:

— Чакай, хрумна ми нещо. След като почитаемият ни колега се кани да ни изостави, защо ние двете не хапнем нещо в Сохо?

Очите ѝ блеснаха като прожектори.

— Божичко, Роузи, ще е върховно! Ще ти покажа магазина, за който ти говорих... онзи с ретро облеклата.

След деня, прекаран в чистене и подреждане на магазина, мисълта за шопинг терапия, последвана от вкусна вечеря, беше повече от примамлива.

— Навита съм — кимнах.

Ед поклати глава.

— Защо жените превъртат, стане ли въпрос за обикаляне на магазини и пазаруване?

— Трай, Стийнман! Не ги разбираш момичешките работи. И не си поканен — ухили се Марни.

Обърнах се към него:

— А ти защо държиш да си тръгнеш по-рано?

Той вирна брадичка и се помъчи да изглежда резервиран и недосегаем, но ефектът беше провален от дяволитите пламъчета в сините му очи.

— Не мога да ти кажа. Момчешка работа, Дънкан.

— Как ѝ е името?

Той не издържа и се усмихна.

— Карли, щом толкова искаш да знаеш.

— Я чакай! Същата Карли, с която беше в събота вечер, така ли?

Ед измънка:

— Може би.

Марни се ококори.

— Момент, момент... ти беше с нея и в сряда, нали?

Червенината, която заприижда по шията и обагри лицето му, го издаде — явно колегата ни се чувстваше в небрано лозе.

— Ами... май да...

Подсвирих.

— Три срещи с едно и също момиче!

Ед смутено потърка врата си.

— Всъщност четири.

Марни възторжено изпищя и го прегърна през кръста.

— Сериозно е! О, Еди, толкова се радвам!

Той се освободи от ръцете ѝ, които се бяха впили в него като пиявици, и промърмори:

— Не е сериозно. По случайност тя има билети за една постановка и аз искам да я видя.

Намигнах на асистентката си.

— За постановката ли говори или за Карли?

— Харесваш я! — напевно изрече Марни и с пръст го смушка в ребрата.

— Престани!

— Четири срещи с едно и също момиче? Че това си е направо годеж! — Засмях се и добавих: — Да си купим ли шапки? Ще ти препоръчам страхотна цветарка за сватбената церемония.

Ед изпъшка и грабна сакото си, окачено на вратата на работното помещение.

— Я ме оставете на мира! Пожелавам ви приятни момичешки забавления.

Поклати глава и излезе под звуците на Менделсоновия марш, тананикан от Марни.

Едва когато привечер с нея разглеждахме стоките в бутик „Виктория“ в Сохо, осъзнах до каква степен съм изпитвала необходимост от вечер „по женски“.

Напоследък в магазина имаше много работа, понякога получавахме купища неочаквани поръчки, и то за един и същ ден, и аз бях така погълната от ежедневните проблеми, че бях забравила какво е свободно време и почивка.

— Нали е супер? — Помощничката ми се появи иззад един щендер, отрупан с дрехи, понесла ръчно боядисана хипарска тениска.

— Симпатична е — кимнах.

— Не говоря за дрешката — Марни се намръщи, — въпреки че наистина е страхотна. Супер е, че с теб си устройхте развлечение по женски.

— Наистина е прекрасно. Тъкмо каквото ми трябваше. Ще купиш ли това чудо?

Тя погледна етикетчето с цената и лицето ѝ помръкна.

— Щях, ако не трябваше да си плащам наема. — Върна дрехата на щендера и замечтано я помилва. — Отиваме ли да хапнем нещо?

Кимнах.

— Изчакай ме отвън. Харесах си една блуза, смятам да я взема.

След пет минути прекосихме улицата и влязохме в симпатичното ресторантче на Елън, посещавано предимно от кварталното артистично братство. Заведението беше по-скоро старомодно денонощно кафене, отколкото шикозен ресторант, и винаги жужеше като кошер. На широките канапета, тапицирани с износена дамаска, седяха и си бърбеха колоритно облечени клиенти. Като ги погледнеш човек, добиваше впечатлението, че изтощена дъга се е взривила и парчетата са се разпилели из помещението. Нищо чудно, че кафенето беше сред любимите на Марни — на пръсти се брояха нийоркските заведения, в които тя се вписваше сполучливо и не се открояваше като екзотична птица. На тухлените стени висяха грамадни сюрреалистични и абстрактни картини, трима музиканти, изпълняващи джаз, сънено клюмаха в един ъгъл. Седнахме на маса до витрината. Забелязах, че дървените столове са в различни стилове, но явно това не правеше впечатление на клиентите и най-вече на Марни.

— Тук съм си като у дома — отбеляза тя, докато преглеждахме менюто, написано на ръка. — С колегите от университета открихме това заведение и го посещавахме всеки ден през последния семестър.

— Харесва ми. — Усмихнах се и промърморих: — Питам се дали Ед е щастлив.

Помощничката ми озадачено ме изглежда.

— Защо задаваш тъкмо този въпрос?

Нещо в изражението ѝ ме накара да застана нащрек.

— Ей така, без конкретна причина — отвърнах.

Марни се приведе и понижи глас, все едно се боеше, че изведнъж другите посетители ще проявят нездрав интерес към следващите ѝ думи.

— Харесваш ли го, Роузи?

— Разбира се. Ед е сред най-добрите ми приятели.

Тя игриво ме потупа по ръката.

— За друго говоря и ти много добре знаеш какво ми е на ума.

— Я не се занасяй! Просто се питах как я кара, след като толкова пъти излиза с една и съща жена. Признай, че му е за пръв път.

Марни кимна.

— Бройката на гаджетата му е почти колкото бройката на моите. Представа си нямам къде ги намира.

— Очевидно навсякъде. Уреди се дори когато миналата година повика по спешност водопроводчик.

— Не думай! Свалил се е и с водопроводчика?

— Не, със сестрата на майстора, която го придружавала.

— Откровено казано, не знам защо си губи времето да тича подир жени, към които няма сериозни намерения — промърмори асистентката ми и отново зачете менюто.

— Мисля, че му допада самото „ловуване“.

— Хммм. Според мен вие двамата сте родени един за друг.

— Моля?

— Без майтап, Роузи! Помисли: и без това почти непрекъснато сте заедно, харесвате едни и същи места в Ню Йорк, и двамата сте луди по архивните филми и обичате да се храните навън...

— Млъкни, ако обичаш. Плашиш ме.

— Я стига! Нима твърдиш, че изобщо не те привлича?

— Ами...

— Точно така! Адски е готин, Роузи. Нито една жена не може да устои на чаровник като него. Уверявам те, че ако не бяхме приятели и той не се държеше с мен като грижовен по-голям брат, като нищо щях...

— Марни!

— Да, добре. Обаче признай — когато той идва на работа капнал и небръснат след тежка нощ, нито веднъж ли не ти се е искало...

Тъкмо когато разговорът стремглаво се носеше към етап, от който нямаше връщане назад, до масата застана сервитьор и ме спаси от конфуза.

— Здравейте, дами, добре дошли в „При Елън“. Специалитетът тази вечер е сандвич с пушени гърди и сирене плюс... Майчице... въъ... привет, Марни.

Колежката ми се поизчерви, но явно беше поласкана.

— Здравсти, Тод.

Тод изглеждаше хипнотизиран от видението в оранжево и лилаво, седнало пред него.

— Много се радвам, че си тук — смотолеви.

— И аз. Между другото, това е шефката ми Роузи.

Тод само за секунда извърна погледа си от нея, колкото да стисне дланта ми.

— Цветарката, нали така? Здравейте.

— Приятно ми е — отвърнах. От сто километра си личеше, че между двамата има химия, както сега е модерно да се казва.

— Ще поръчаме специалитетите, ако не възразяваш, Роузи — заяви помощничката ми.

Кимнах.

— Ще се доверя на препоръката ти.

— Чудесно — засия Тод и записа поръчката. Откъсна лист от бележника си и нежно го сложи на масата пред Марни. — Обади ми се. — Усмихна се срамежливо и изчезна в слабо осветените дълбини на заведението.

— Симпатията — отбелязах с надеждата, че Марни ще каже нещо повече за него и ще задоволи женското ми любопитство.

Тя сви рамене и машинално започна да сгъва и разгъва салфетката си.

— Готин е — измънка. — Миналата година за кратко бяхме гаджета.

— Май изгаря от желание отново да те види. — Посочих листчето, което беше сложил на масата. — Не стига, че е симпатичен, ами е и хубавец.

— Да, обаче е прекалено затворен — с безразличие отбеляза Марни. Неволно си помислих, че вероятно това определение подхожда на повечето необвързани мъже в Манхатън, ако се сравнят с нейната ярка личност и безподобна външност. Тя нахално се ухили и подхвърли: — Все пак не е готин колкото Ед, нали?

Макар че и през ум не ми минаваше да се издам пред нея, тайно се съгласих, че колегата ни притежава обезпокоителната способност да изглежда супер, когато другите мъже приличат на дъвкани и изплюти. Разбирам защо жените му се лепят като мухи на мед — легендарният му Стийнманов чар винаги го спасява от трудни ситуации, които иначе биха го довършили. С него рядко се караме по служебни въпроси, но дори след най-големия скандал помежду ни не мога да му се сърдя дълго. Което е ужасно изнервящо, обаче Ед си е Ед... също като прословутото си кожено яке — леко поочукан от живота, но толкова симпатичен и привлекателен, че на мига му прощаваш липсата на лустро. Вероятно безбройните дами, минали през обятията му, бяха раздвоени между преклонението пред чара му и желанието майчински да се грижат за него. За жалост представата му за идеалната жена май се свеждаше до прословутата му фраза „Да е с мен, докато ни е хубаво, после да ме остави на мира“. Не че проявяваше жестокост към гаджетата си — от малкото, което ни беше разказвал за похожденията си, останах с впечатлението, че повечето дами са от неговата кръвна група и одобряват мимолетните връзки.

Още преди да довършим сандвичите си, не издържах и показах на Марни тюркоазената чанта на „Виктория“, която бях купила вместо блуза. Помощничката ми внимателно разгъна ярколилавата мека хартия и така изписка, че всички клиенти на Елън млъкнаха и ни зяпнаха.

— Тъкмо тази, която разглеждах! О, Роузи, не биваше!

Усмихнах се.

— Заслужи си я.

Повечето сегашни нейни познати не подозират, че самоувереността ѝ не е вродена, а е плод на една наглед потресаваща случка. В детството си тя била много срамежлива и през годините, когато се оформя характерът на човека, се криела от връстниците си в Ню Джърси, които от малки забелязали, че Марни и родителите ѝ се отличават от хората в квартала. Подигравали ѝ се заради колоритните дрехи, с които я обличала любящата ѝ майка художничка, заради вечно усмихнатия ѝ баща — преподавател по рисуване, който се носел като хипи от шейсетте, и заради оранжевата каравана „фолксваген“, паркирана пред дома им и изпъкваща като извънземен космически кораб сред океана от безлични семейни автомобили. Родителите ѝ я окуражавали да проявява индивидуалността си, но едва след злополучния бал на шестнайсетгодишните гимназисти Марни започнала да се възприема по различен начин. Разбира се, през въпросната вечер била без гадже, затова отишла при загубенячките, които седели близо до дансинга и чакали някой да ги забележи. За всеобщо изумление едно от най-привлекателните момчета в класа зарязало дамата си, пристъпило до „ничията земя на грозниците“ и поканило на танц Марни. Тя се помъчила да скрие изумлението си, свенливо приела поканата и под завистливите погледи на всички присъстващи тръгнала с красавеца към дансинга. Само че преди да хване ръката му, лицето му се разкривило от жестока усмивка, той запретнал полата над главата ѝ и извикал: „Годзила на дансинга“, с което си спечелил овациите на зяпачите. В този момент с Марни се случило нещо, което тя наричаше „моето откровение“. Както стърчала по средата на залата и се съпротивлявала на желанието да побегне, усещането за безсилие и наранена гордост, сдържано от години, най-сетне намерило отдушник и тя изригнала като многоцветен вулкан. Гаднярът не могъл да реагира, защото Марни му шибнала в зъбите толкова силно кроше, че той се проснал на дансинга, върху който въртящата се огледална топка на тавана хвърляла закачливи отблясъци.

— Предпочитам да съм странна, отколкото гадина като теб! — креснала Марни, а грозниците от „ничията земя“ въодушевено заръкопляскали.

Случката предизвикала у нея коренна промяна, и то не само до края на вечерта, когато момчета, които до този момент не забелязващи съществуването ѝ, се надпреварвали да танцуват с нея. От този момент

нататък животът ѝ беше пренаселен с гаджета, макар че досега повечето се оказваха мухльовци и тъпанари. Така или иначе, наперената млада жена, която всяка сутрин напето влиза в „При Ковалски“, е като глътка чист въздух и аз за нищо на света не бих се разделила с нея.

Ако с Марни си въобразявахме, че Ед най-после е намерил сериозна партньорка в лицето на въпросната Карли, надеждите ни бързо станаха на пух и прах. До понеделника той вече си беше чукал срещи с други три гаджета и повече не продума за Карли. След седмица Марни се опита да го притисне и да разбере подробности, но той само равнодушно сви рамене и промърмори, че двамата с нея имали „различни интереси“, което в свободен превод вероятно означаваше, че тя е била по-навита в сравнение с него. Странно, но фактът, че прочутият Стийнманов експрес за свалки още се движи по маршрута за необвързани, ми действаше адски успокояващо. Може би защото бе доказателство, че в „При Ковалски“ нищо не се е променило: Ед още сменяше приятелките си като носни кърпи, Марни беше колоритна както винаги, Силия все така долиташе и отлиташе и магазинът продължаваше да е притегателният център на квартала. Така се създаваше усещане за сигурност, а пък аз най-добре знаех колко ценно е то.

Не подозирах, че поредица от наглед безобидни случки щеше да промени всичко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма нищо по-прекрасно от това да се върнеш у дома след изтощителен ден. Не ме разбирайте погрешно — обичам магазина си. Само че ми капе мед на душата, когато превъртя ключа и пристъпя в уютния си апартамент. Лъхва ме неповторимата му миризма — препарат за почистване на мебели, престояло кафе и лавандула. За мен тя означава само едно — че съм си вкъщи. Първата ми работа е да заредя Ламята — по-малката сестра на Вярната дружка и също така неугледна. Нарекох я Ламята, защото съска страховито и сегиз-тогиз бълва облаци пара. След като си изпълни дежурните номера, тя започва да гука като щастливо бебе и апартаментът се изпълва с уханието на кафе. Наливам си го в голяма чаша и отивам да прослушам телефонния секретар.

През този ден в края на лятото съобщенията бяха три. Първите две бяха от мама, която ми напомняше за рождения ден на брат ми Джеймс и ме уведомяваше, че през следващата седмица той ще има служебно пътуване до Щатите. Човек може да проведе разговор със съобщенията на мама, понеже тя прави толкова дълги паузи, че ако се бяхме чули по телефона, щях да запълня мълчанията ѝ с по някое „Хмм“, „Разбирам“ или „Божичко!“.

„Щеше да е чудесно Джеймс да ти погостува, обаче нямало да може да мръдне от Вашингтон...“

— Много жалко.

„Жалко, да“.

— Хмм.

„Ще ми се да ти обещаая, че ще ти се обади, но го знаеш какъв е, скъпа“.

— Толкова е погълнат от собствения си свят, че нищо друго не го интересува...

„Толкова е погълнат от работата си, че не му остава време за друго. Хайде, скъпа, налага се да прекъсна...“

— Сигурно разговорите са скъпи...

„Прекалено скъпо е да ти се обаждам по това време“.

Усмихнах се.

— Обичам те, липсваш ми, дочуване.

„Обичам те, липсваш ми, дочуване“. Край на съобщението. Поклатих глава, отново се усмихнах и отпих от кафето. За частица от секундата ми се прииска отново да съм си у дома в Англия с мама.

Последното съобщение беше от Силия. Обикновено ми оставя по няколко, а дължината и смислеността им се определят от това колко близо е тя до ръба на истерията.

„Роузи, аз съм. Седем без четвърт е! Къде си! Обади ми се веднага щом чуеш съобщението!“

— Добре, добре, изчакай секунда да се преоблека — промърморих, докато вървах към спалнята.

Както обикновено, Силия не ме послуша. Едва си събух обувките и телефонът иззвъня. Въздъхнах:

— Добре, щом толкова настояваш, първо ще говоря с теб.

— Роузи, слава Богу! Реших, че ти се е случило нещо ужасно!

Неволно се усмихнах.

— Отидох с автобус до кулинарния магазин, после вървах до вкъщи. По това време през лятото още е светло, ако си забелязала. Какво би могло да ми се случи?

— Всичко, Роузи! Колегата ми работи върху материал, в който се описва как много млади и необвързани жени след работа отиват в някой бар, където се запознават с наглед симпатични млади мъже, а след като преспят с тях, откриват, че апартаментът им е обран до шушка...

— Стига глупости! Всичко е наред. Днес не съм преспала с наглед симпатичен млад мъж и жилището ми е непокътнато.

— Тревожа се, защото държа на теб! — тросна се Силия и по тона ѝ разбрах, че ми е обидена.

— Знам и наистина съм ти благодарна. А сега кажи защо ме търсиш.

— Държа по възможност утре да се отбиеш в работата ми.

— Защо? — попитах предпазливо, защото си представих укорителните физиономии на Марни и Ед.

— Искам да пиша за теб в нашата рубрика „Жители на Уест Сайд“. Нямах представа колко от присъствалите на писателската

среща питаха за теб.

Свъсих вежди. Днес ми го казваха за втори път и ми се стори странно. В крайна сметка общуването ми с авторите се беше svelo само до обяснения за лавандулата и общи приказки.

— Мими Сътън ми каза същото, когато днес ѝ телефонирах, Силия. Кой толкова се интересува от мен?

— Абсолютно всички, захарче! Анджелика, Хенрик, Джен, Брент... всъщност тази вечер се чух с Брент и той спомена, че сте се засекли в службата на Мими. Да знаеш, че е впечатлен от теб. Каза, че си като английска Сандра Бълок.

— Изобщо не приличам на Сандра Бълок — възразих.

— Приличаш, Роузи. Всички са го забелязали! Мими го каза на тържеството, а съм чувала и твоят колега Ед да го споменава.

— И той ли е на същото мнение? — промърморих разсеяно, защото вече си представях как на следващия ден ще го разпитам по въпроса. — Наистина съм тъмнокоса и тъмноока, но приликата свършва дотук. Е, ако Сандра си сложи някое и друго килце — да речем седем, може би с нея ще си приличаме повече.

Очевидно темата беше досадила на Силия и тя побърза да я смени:

— Така или иначе, Роузи, ти със сигурност си направила силно впечатление. Тъкмо както предположих! Виж, днес издателят ми възложи да открия за новата рубрика интересни и перспективни личности от Уест Сайд и аз реших, че това е чудесна възможност да те рекламирам. Ела утре в един и ще обсъдим подробностите. Обичам те. Хайде чао.

Тя затвори телефона и благословеното спокойствие се възцари отново. Бавно върнах слушалката на вилката и посегнах към дневника си, докато умът ми се задвижи на свръхбързи обороти. Защо присъстващите на купона бяха проявили толкова силен интерес към скромната ми личност? Нямах представа. Въпросът се загнезди в съзнанието ми и отказа да го напусне, докато изпекох пилешкото на грил и приготвих цяла купа салата. Докато вечерях, очите ми все се стрелкаха към дневника, който бях разгърнала на страницата за утрешния ден. Несъмнено бях поласкана, но и чувствах лека тревога. От опит знаех, че рекламата е нож с две остриета. Може да предизвика бурен успех, но и да се обърне срещу теб. Например веднъж мама

пусна обява в местния вестник, че „Идърн Блумс“ намаляват цените с петдесет процента през първата седмица на май. В периода между изпращането по факс на текста и отпечатването на вестника нещо се обърка и названието на фирмата „Идърн Блумс“ беше изписано като „Идърн Блумърс“ (тоест гащи с крачоли) и в продължение на една седмица мама беше затрупана с писма от гневни клиентки, очакващи да получат бельо на половин цена. Или както когато поместиха дописка за брат ми Джеймс по повод на някакво негово финансово начинание. Той беше сниман с момиче, за което се твърдеше, че е негово гадже от три години и очаквало с нетърпение в близкото бъдеще да стане госпожа Джеймс Дънкан. За беда и четирите момичета, с които той ходеше едновременно, също бяха прочели дописката. Пристигнаха в дома ни като разярени фурии и се разрази грандиозен скандал. От друга страна, Джеймс открай време мечтаеше да се повози на линейка с включена сирена и въртяща се лампа...

Имах обица на ухото, затова реших да се срещна със Силия и учтиво, но твърдо да отклоня предложението ѝ. Работата в „При Ковалски“ вървеше добре (всъщност магазините в целия квартал просперираха), а с комисионата, която щяхме да получим за Големия зимен бал на Мими Сътън, спокойно можехме да си поемем глътка въздух. Имаше опасност рекламата чрез рубриката за интересни жители на Уест Енд да ни засипе с работа, за която не бяхме подготвени, а последното, което исках, беше да спринтираме, преди да сме се научили да ходим. В момента балансът между ежедневните продажби и сумите от специални поръчки беше почти идеален. Нямах намерение да се „продам“ и да съсия онова, което според мен отличаваше „При Ковалски“ от други известни цветарски магазини в Ню Йорк. Доволна от взетото решение, отидох да си легна и заспах почти веднага. Тази нощ сънищата ми бяха необичайно реалистични. Картините профучаваха със свръхзвукова скорост през съзнанието ми: усмихнатият Ед, Мими Сътън в разкошния си кабинет, широката усмивка на Брент, сблъсъкът ми с Нейт Ейми и съобщението на мама относно Джеймс. После изведнъж усетих ударите на сърцето на един мъж, топлината на ръцете му, които ме обгръщаха, дъхът му в косата ми. Беше прекрасно. Чувствах се... в безопасност. Вдигнах глава и го погледнах в очите... Отначало чертите му сякаш се сливаха пред погледа ми. После го познах. Усещането за безопасност бе заменено от

неистово желание да повърна. Ненадейно сцената се промени. Намирах се в някаква градина, срещу мен стояха неколцина души, които познавах. Усмиваха ми се. Чух се как казвам през сълзи: „Съжалявам. Много съжалявам...“.

Сепнах се и се събудих. Луната надничаше през прозореца на спалнята. Задъхана и с лице, обляно от сълзи, седнах в леглото и се озърнах, за да се ориентирам. Пресегнах се през нощното шкафче и включих лампата. Мека златиста светлина обля спалнята ми — старинният стол (истинска находка от един битпазар), рисунката с изглед от Бриджнорт, която мама ми беше подарила при поредното си гостуване, скринът от тъмно дърво, подарък от Силия при нанасянето ми в жилището — познатите вещи подействаха като мехлем за пламтящите ми очи. Избърсах потта от челото си и се усилих да дишам дълбоко. Постепенно сърцето ми възвърна нормалния си ритъм. Само че гаденето упорито се беше загнездило в стомаха ми.

— Стегни се, момиче! — скастрих се. — Беше само сън. Вече го няма... не е истина.

„Не е истина сега — обади се предателско гласче, потулено в най-далечното ъгълче на съзнанието ми. — Но навремето беше“.

ПЕТА ГЛАВА

— Роузи, стига глупости! Непременно приеми предложението! — Ед тресна на плота чашата с кафе, за да подчертае думите си. — За пръв път от години имаме подобна възможност за реклама. Всички читатели на „Ню Йорк Таймс“... представи си колко потенциални клиенти ще прочетат материала за нас!

Хитроумният ми план да се отскубна от предложението на Силия очевидно действаше. Мислех, че съм избрала най-удобния момент, когато Ед се появи на работа рано-рано на другата сутрин. Марни щеше да цъфне след час, затова си мислех, че ще предумам Ед и ще избегна по-нататъшни разговори и препирни, фасулска работа... поне така си въобразявах. Както обикновено, направих кафе на колегата си, след което небрежно (толкова небрежно, та чак прозвуча малко изкуствено) подхвърлих какво възнамерявам да направя. Вече се бях подготвила психически за словесното бичуване на Стийнман, обаче бях сигурна, че в крайна сметка той ще се съгласи с мен.

Разбира се, това не се случи. И плановете ми се объркаха. Не исках това. Не и тази сутрин, когато още бях разстроена от снощния сън. Залегнах в окопа зад огневата линия и се подготвих за продължителна битка. Дълбоко си поех дъх, после започнах да се отбранявам:

— Не разбирам защо хората ще поискат да четат за мен, Ед. За магазина ни — да, възможно е, но не и за мен.

Ед, който до този момент изглеждаше озадачен, ме изгледа, сякаш бях превъртяла и му бях казала, че Статуята на свободата е боядисана в розово.

— Какви ги дрънкаш? Откъде ти хрумна тази дивотия, Роузи?

Насилих се да измисля задоволителен отговор:

— Ами... аз... смятам, че има много по-достойни хора от мен, това е...

Той поклати глава.

— Колко по-достойни? От какво се боиш?

Сложих ръце на кръста си и усетих, че гневът ми се разгаря.

— От нищо! Само...

Не можах да довърша. Ед се беше превъоръжил, а тонът му застрашително приличаше на тона на майка ми.

— Роузи, ти превърна този магазин в успешно начинание. Дотолкова успешно, че Мими Сътън ти възложи най-голямата поръчка, която сме имали досега. И не ми излизай с номера, че не можем да се справим с повече клиенти. Няма да променим същността си само защото нашите аранжировки са по-големи и повече на брой. Вече ти споменах, че с Марни нямаме нищо против да създадем дъщерни магазини. Според мен е крайно време, не мислиш ли? Затова се питам защо смяташ, че хората не се интересуват от теб и няма да искат да научат нещо повече... — Той не довърши фразата, а изражението му подсказа, че му е хрумнало нещо. Отново заговори, но този път конспиративно понижи глас: — Сетих се! Да, сега разбирам.

— Какво разбираш, да му се не види?

— Не упорстваш, защото си стеснителна. Нито защото се боиш, че фирмата се разраства прекалено бързо. Истинската причина е, че не желаеш да си откровена. Точно така, шубе те е! — Той назидателно размаха пръст.

— Не се страхувам...

— Напротив, Роузи. Чела си подобни интервюта — в днешно време журналистите не се задоволяват да те попитат за името ти, възрастта и кой е любимият ти цвят. Може би няма да те заръфат, но може и да го сторят. От това се страхуваш най-много.

— Ед, невероятно е, че правиш от мухата слон...

— Невероятно е да си мислиш, че ще се хвана на лафа ти: „Прекалено незначителна съм за Алеята на славата“. Познавам те прекалено добре, скъпа.

— Явно си въобразяваш, че ме познаваш. Иначе щеше да разбереш защо не искам да ме интервюират.

Ед се ококори, страните му пламнаха.

— Тогава ми кажи каква е причината!

Едва сдържах сълзите и справедливото си негодувание, но се усилих да отговоря. Криво ми е, когато с Ед се караме. Той знае как да ми влезе под кожата и е адски неприятно, че в това отношение го бива повече от мен.

— Аз... всъщност не знам. Просто не искам да пишат за мен. Затова престани да ме тормозиш, става ли? — Извърнах очи.

Ед победоносно размаха ръце.

— Ето! Тъкмо каквото си мислех! Нямах рационално обяснение.

— Ще ме оставиш ли на мира? И откога те вълнува предполагаемото ми нежелание да споделям с куцо и сакато всички подробности от живота си?

— Вълнува ме, защото ти пречи да живееш пълноценно.

— Нима? И какво разбираш под пълноценно? Безкрайна поредица от мъже, така ли? Милион еднакви разговори, при които разликата е само в човека срещу теб? О, да, наистина пропускам вълнуващи преживявания.

Ед отчаяно изпъшка:

— Не ти влиза в работата как се отнасям с приятелките си, ясно?

— Напълно. Само че ми е жал за горките момичета.

— Ако не друго, поне разполагам с неизчерпаем източник от доброволки, които да зарязвам — озъби се той — явно най-сетне го бях вбесила. — И досега нито една не се е оплакала.

— Вероятно защото прекъсваш връзката, преди да научиш истината. Ти си мръсник, Ед Стийнман! Мръсник, който се страхува от обвързване.

— Поне не се крия в черупката си и не се преструвам, че съм щастлив — не ми остана дължен той. — Поне имам свой живот, който не е свързан с този магазин. Може да не отговаря на високите ти стандарти, госпожице Принципна, но мен ме устройва.

Подигравателно изсумтях:

— Радвам се за теб.

Ед поклати глава.

— Не те разбирам, Роузи. Наистина не те разбирам. Очевидно има нещо, което не желаеш да споделиш с когото и да било. Голямо чудо — кой няма тайни от миналото, които иска да останат завинаги скрити? Само че ти не си откровена дори с най-близките си приятели. С Марни още нямаме представа защо си дошла в Ню Йорк. Понякога ми се струва, че не знаем нищичко за теб.

— И не е необходимо! — троснах се, прогонвайки страха, който ме обхвана при споменаването на бодната тема. — Аз не съм

олицетворение на миналото си. Не поглеждам назад. Затова ме приемете каквато съм или въобще не си правете труда.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Съгласи се за интервюто, Роузи.

— Не! Не желая!

Ед присви очи.

— Хубаво. Не искаш да кажеш истината, така ли? Тогава ще го сторя вместо теб. — Той изтича до вратата и я отвори. — Дами и господа от Манхатън, позволете да ви представя великата Роузи Дънкан, която преодолява всяко предизвикателство в служебен план, но ужасно се страхува да разкрие сърцето си пред когото и да било...

— Кретен такъв! — Хванах го за ръката, дръпнах го навътре и треснах вратата. Бях тежко ранена, но още не бях готова да се предам. Събрах сетните си сили и отвърнах на вражеския огън:

— Невероятен си, Ед! Представете си! Великият Ед Стийнман, самоук психотерапевт, смята, че има право да се рови в живота на другите, но никога не говори за своя! Вероятно си абсолютно съвършен, понеже очевидно си единственият човек на света, който няма никакви грижи!

Последните ми думи увиснаха във въздуха като дим. Прекратихме словесния двубой и се вгледахме един в друг. Задъхвахме се, мозъците ни работеха на пълни обороти. Само че разкаянието започваше да действа. Ед извърна поглед и дълбоко си пое дъх.

— Представа нямаш какви грижи имам, Роузи... — Вече не говореше гневно, а почти предизвикателно.

— И ти нямаш представа за моите — прошепнах с треперещ глас.

Сълзи парнаха очите ми. Бяхме като участници в двубой, които чакат някой да осъзнае, че и двамата са смъртно ранени. За миг бях твърдо решена да не се предам. Само за миг, докато Ед заговори:

— Благодаря за откровеността. Поне вече знам какво представлявам за теб.

Сърцето ми се сви. Един от двамата трябваше да бие отбой. Пристъпих към него и се загледах в лицето му с надеждата, че изражението му ще се смекчи, че той ще престане да ми се сърди.

— Ед, прощавай. Не биваше да ти говоря така. Не биваше... Извинявай. Може ли да се останем приятели? Моля те.

Видях как напрежението изпъна широките му плещи. Той наведе глава, разчорлената му тъмна коса почти скри сините му очи, които само преди секунда прогаряха моите. Трепетно зачаках отговора му, обзе ме страх. Стори ми се, че измина цяла вечност, докато вдигне глава. Изгледа ме, все едно му се струваше невероятно, че мога да му причиня такава болка.

Сърцето ми заби до пръсване, боях се, че най-безотговорно съм пропиляла приятелството ни заради една глупост. Настъпи мъртвешка тишина, нарушавана само от ритмичното тиктакане на часовника зад щанда. Светът отвън сякаш бе затаил дъх. Наблюдаваше. И чакаше.

След малко Ед въздъхна и пристъпи към мен. Прегръдката му беше сърдечна и всеопрощаваща, уханието на свежия му одеколон се смесваше с миризмата на памучната му риза, която галеше бузата ми.

— Извинявай, Роузи — тихо каза той и ме помилва по главата. — И аз не исках да те засегна. Всичко е наред, не ти се сърдя, успокой се...

Разплаках се. Отначало по страните ми се търкулнаха няколко сълзи, но бързо прераснаха във водопади. Хлипах и притисках чело към рамото на Ед. Дълго време чувах само риданията си и силните удари на сърцето му. После той прошепна в ухото ми:

— Време е да излезеш от черупката си, става ли? Заобиколена си с хора, които държат на теб, и живееш в град, който предлага невероятни възможности за забавление. Можеш да ни довериш най-страшните си тайни и всичко ще си остане между нас. Повярвай, наистина е така.

Постепенно сълзите ми секнаха. Вдигнах глава и погледите ни се срещнаха.

— Ще бъда откровена с теб, Ед. Знам, че с Марни ме обичате и че мога да бъда откровена с вас. Само дето причината да заживея в Ню Йорк е нещо, върху което още разсъждавам. Предпочитам засега да остане в тайна. Но ти обещавам, че щом съм психически готова, ти ще си първият, с когото ще я споделя. Съгласен ли си?

Ед поклати глава, устните му се разтегнаха в едва забележима усмивка.

— Имаш голям късмет, че съм ти приятел. Да знаеш обаче, че ще запомня обещанието ти, Дънкан.

Аз също се усмихнах. Сякаш товар падна от плещите ми — толкова силно беше облекчението, че избегнахме темата, от която се страхувах повече от всичко.

— Ще го изпълня, бъди сигурен.

* * *

Никой не те предупреждава в детството ти колко труден може да е животът, когато пораснеш. Не ти обясняват, че приятелските взаимоотношения престават да са простички, решенията престават да са лесни и детинските радости и удоволствия завинаги секват. Никакви предупреждения, никакви обяснения, само въпросът какъв искаш да станеш, когато пораснеш. Каквито и да са опасностите, които ще ти поднесе животът, явно отговорът на този въпрос ще е единственото ти оръжие за съпротива. В което няма нищо лошо, ако си избрал някаква практична професия (например лекар или мозъчен хирург), но не и ако като мен твърдо настояваш да си Тинкърбел^[1]. Възрастните се усмихват и те потупват по главицата... но от реакцията им долавяш, че години наред ще размиват приятелите си с историята за детинските ти възжелания. И светът на възрастните се превръща в неустойимо романтична утопия: готова си на всичко, за да пристъпиш в него. Е, почти на всичко.

След като вече съм постигнала заветната цел, често се хващам да мечтая отново да съм на пет. Тогава беше лесно да избирам (сок от портокали или от касис?) и знаех какво искам (винаги от касис). Помня как си мислех, че да продаваш сладоледи на клечка като нашата съседка госпожа Пиърсън е върховно (в случай че не осъществиш амбицията си да станеш героиня от приказките). Всъщност, когато бях на пет, през цялото лято тормозех брат си да се прави на автомобил, за да се изпреча пред него и да му „продам“ сладолед. Представата на едно дете за добрия приятел може да се преобърне с краката нагоре, ако някой друг му предложи фруктова дъвка за десет пени. Всъщност приятелствата бяха наивно-простички — ще ти бъда приятелка, ако днес говориш с нея, но не и ако утре си неин приятел. Като се замисля, май на същия принцип са построени и взаимоотношенията между

възрастните. Може би много хора са само пораснали деца в официални костюми. Особено в град като Ню Йорк... както скоро щях да откроя.

В дванайсет и половина излязох от магазина и взех такси до редакцията на „Ню Йорк Таймс“. Още не можех да вляза в релси след утринното изпитание, когато едва не разкрих пред Ед тайната от миналото си. Сега обаче не бях в състояние да се отърся от натрапчивата мисъл, че може да не ми се удаде втора възможност. Взех да се въртя на седалката, сякаш така щях да се почувствам по-удобно.

— Добре ли сте, госпожо? — попита шофьорът с дръпнати очи и ми се усмихна в огледалцето за обратно виждане.

Насилих се да изобразя подобие на усмивка.

— Всичко е наред, благодаря. А вие как сте?

В следващия миг се сетих, че в Ню Йорк задаването на подобен въпрос е доста неразумна постъпка. Обикновено отплатата е незабравима комбинация от оплаквания и злъчни подмятания за всеки и за всичко — от безбожните наеми и финансовата стабилност на Съединените щати до праотците на водача на моторното превозно средство. По принцип не питам, но умът ми беше затлачен от мисли и изпитвах необходимост да се поразсея. Слава Богу, че днешният ми шофьор Кен говореше само за новородената си дъщеричка. Посегна зад сенника, извади снимка и ми я подаде през рамото си. Усмихната жена държеше мъничко и също усмихнато бебче.

— Как се казва? — попитах.

Кен се ухили.

— Съншайн, или по нашему Слънчева светлина. Съншайн Уон. Наричаме я галено Съни. Утре става на пет седмици. Жена ми много се гордее. Отдавна мечтаеше да стане майка. Знаете ли, че напусна престижния си пост на Уолстрийт, за да се грижи за Съни? Сега работя на две смени, та тя да си стои вкъщи и да гледа детето.

— Сигурно не ви е лесно — казах съчувствено и му върнах скъпоценната снимка, като внимавах да не я прегъна.

— А, хич не ми тежи, мадам. — Той взе фотографията и грижливо я скъта зад сенника. — По цял ден показвам Ню Йорк на скъпото си момиченце.

Усмихнах се и се облегнах назад, за да се порадвам на града, който бавно се нижеше от двете страни на улиците. Сгради, хора и автомобили се сляха в цветно петно, когато позволих на преумореното

си съзнание да си отпочине в успокояващата анонимност на таксито, с което прекосях любимия си мегаполис. Бях капнала... всъщност отдавна не бях изпитвала толкова силна умора. Само че имаше и още нещо — нещо ново. Дълбоко в себе си усещах промяна, но по-неуловима от преминаването на късното лято в ранна есен и сякаш провъзгласяваща началото на нов сезон. Снощният сън беше възкресил прекалено много упорито потискани спомени, а пък аз не бях подготвена да живея с тях. По същия начин се чувствах и преди шест години... Само че вероятно този път залогът беше много по-висок.

Криенето на тайна означава много повече от това да не я споделиш с никого. Всяка частица от теб — мисли, действия, несподелени чувства — е подчинена на този процес, но дори и тогава не си в безопасност. При всяка ситуация в съзнанието ти изниква неумолимият списък с указания: теми за разговор, които да избягваш, необмислени коментари, които могат да те разкрият, и най-вече хора, с които да не общуваш от страх, че тайната ти ще бъде разкрита.

Макар и неохотно признах пред себе си, че сутринта Ед неволно ме беше настъпил по мазола: „Понякога ми се струва, че не знаем нищичко за теб“. Имах сериозно основание да браня с нокти и зъби тайната си. Нямах намерение да допусна, когато и да било толкова близо до себе си, че да разбере защо пристигнах в Америка и защо след известно време потърсих убежище в уханния свят на господин Ковалски. Само Силия знаеше какво крия, но дори и тя не беше в течение на всички подробности.

Таксито внезапно зави надясно, сякаш отразяваше хода на мислите ми. „Но оттогава изминаха шест години — плахо се обади въображаемо гласче, сякаш се страхуваше, че ще го скастрия за нахалството да се меси в живота ми. — Може би снощният сън означава, че е време да се отърсиш от миналото“. Ахнах — осъзнаването на истината проблесна пред очите ми като слънчевите лъчи, отразени от покрива на таксито, което се движеше успоредно с моето. Колко дълго още трябваше да съм вкопчена в тайната. Какво най-лошо можеше да се случи, ако някой я научеше? Нима Ед и Марни щяха да допуснат разкритията от миналото ми да повлияят на чувствата им към мен? Сърцето ми запрепуска като състезателен кон, лицето ми пламна — някой прожектираше във въображението ми филм, изграден върху възможно най-неприятния за мен сценарий.

Таксито забави ход — приближавахме сградата на „Ню Йорк Таймс“. На бърза ръка изтиках неприятните мисли в най-забутаното ъгълче на съзнанието си и докато ровех в чантата за портмонето, се насилих да се върна към действителността.

Силия ме чакаше на входа на сградата. От далеч забелязах как вбесено си поглежда часовника, присвива очи и ме търси с поглед. Слязох от таксито и подадох на Кен повече пари, отколкото ми поиска. Като видях озадаченото му изражение, промърморих:

— За прекрасната дъщеричка.

Човекът отново се ухили до уши, гордо се изпъчи и натисна газта.

Силия нетърпеливо ме хвана за рамото и ме въведе в сградата. Преди да се усетя какво става, вече бяхме в асансьора и се изкачвахме към петнайсетия етаж. Захване ли се Силия с нещо, всичко се движи на свръхбързи обороти.

— Явно си имала кофти сутрин, съкровище — отбеляза тя, когато металните врати към кабинета ѝ се отвориха, — но после ще ми се оплачеш, става ли?

Кимнах, без изобщо да се засегна. Силия много държи на приятелите си и е готова да ги изслуша след известно време, когато е изпълнила своята мисия за момента. Не ѝ се сърдя, а днес дори бях доволна. Нямах никакво желание да излея душата си пред нея. Струваше ми се, че тази сутрин горката ми душа вече бе подложена на прекалено задълбочен разбор.

— Сега за интервюто — толкова се радвам, че се нави! — заяви тя и ми махна да седна. — Ще отговаряш на въпросите на новия ни репортер Джош Мърсър. Реших, че преценката му за теб ще е по-оригинална и по-непосредствена от моята. Трябва ни и снимка, но Джош ще те фотографира, когато дойде в магазина, за да си поговорите. Става ли?

Вдигнах ръце, сякаш се предавах, и неволно се усмигнах:

— Добре.

— Отлично! Какво ще кажеш за другия четвъртък? Така ще сме готови за неделния брой.

Безсмислено беше да ѝ противореча.

— Чудесно. — Усмигнах се с надеждата, че тонът ми е достатъчно убедителен.

Оказа се, че съм похабила артистичните си заложиби, защото Силия вече се беше захванала със следващата задача — яростно чаткаше по клавиатурата на компютъра си и изглеждаше извън кожата си.

— Що за досада са съвременните технологии? — възкликна обвиняващо. — Да му се не види, къде се дяна това чудо? Само преди секунда беше на екрана, а сега го няма... а, появи се... — Тя млъкна, погледна ме и смутено се усмихна. — Ох, извинявай. Дори не ти казах здрасти.

Аз също се усмихнах и ѝ помахвах:

— Здравсти, Силия.

— Здравей, Роузи. Извинявай.

— Няма защо.

На монитора се зареди нова страница и експресът „Силия Райтън“ отново се понесе шеметно към следващата гара.

— Докъде бях стигнала? Ммм... ето го. — Силия посочи монитора. — Държа да го прочетеш, захарче. Каза, че ще знаеш защо хората са проявили интерес към теб след писателската среща. Ето ти доказателство каква сензация си предизвикала. — Тя ми махна да заобиколя бюрото и да заста на до нея, за да прочета електронното съобщение от Мими Сътън:

До: celia.r@nyt.com

От: madamemimi@suttoncorps.com

Относно: Твоята прекрасна английска роза

Драга Силия,

Преди малко отново ме посети твоята аранжорка на цветя. Проектите ѝ несъмнено са много оригинални. Направиха ми силно впечатление. Всъщност днес съобщих за нейния магазин на всичките си познати, чиито адреси са в пощата ми. Така всеки, които иска да направи впечатление в този град, ще се обърне към нея. Бъди сигурна, че това е поредното модно явление, за което Ню Йорк трябва да ми благодари. Сега Роузи Дънкан официално е Голямата новост. Колкото до Натаниъл Ейми... очаквам поръчка от него в най-скоро време (ако

днешният ни разговор е индикация за намеренията му, смея ли да предположа, че най-сетне е решил да направи предложение на Кейтлин?). Не ни остава друго, освен да се надяваме. Да ти напомня — другия четвъртък в шест те чакам за по едно питие във „Вива Грамърси“.

С много обич: Мими

— Какво ще кажеш? — победоносно възкликна Силия. — Спечели на своя страна една от най-влиятелните жени в Манхатън! — Преди да измисля подходящ отговор, приятелката ми продължи с пълна пара: — Но черешката на тортата е обаждането, което получих днес!

— Кой ти се обади?

Тя замълча, за да подсили ефекта, после натърти:

— Филип! Бълва змии и гуцери, Роузи!

Олеле! Лошо ми се пишеше!

— Какво каза? — попитах колебливо, макар да не исках да науча отговора.

— Неколцина от най-големите му клиенти му съобщили, че повече няма да се възползват от услугите му.

Беше още по-лошо, отколкото предполагах. Намръщих се.

— Нека позная — адресите на тези хора фигурират в електронната поща на Мими.

— Правилно! — изчурулика Силия, а пък аз изпъшках и закрих с длани лицето си.

— Върхът! — изплаках. — Много благодаря! Имаш ли представа колко ще навреди това на магазина ми?

Усмивката ѝ помръкна:

— Защо смяташ така, миличка?

— Помисли! Не искам да враждувам с Филип Девъру. Може да е претенциозен и прекалено голям скъпчия, но е и лидер на пазара в Ню Йорк. Няма да се примири, че някакъв неизвестен бутик за цветя му отнема най-добрите клиента.

Силия ме прегърна и се засмя.

— Не му ги отнемаш. Поднасят ти ги на тепсия! Прекалено голяма песимистка си, Роузи. Става въпрос за бизнес... а в бизнеса

всичко е позволено.

От все сърце се надявах да е права.

[1] Или феята Менче-Звънче от романа на сър Джеймс Матю Бари „Питър Пан“. — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Утрото на следващия ден беше прекрасно. Тук-там ефирни бели облачета артистично забулваха небето и когато дръпнах завесите, за да посрещна деня, погледът ми се натъкна на забележителна гледка. Кленът под прозореца ми едва-що започваше да надява прекрасната си жълто златиста есенна дреха. Щом отворих външната врата и слязох по стъпалата, водещи към улицата, усетих лек хлад.

Живея близо до Силия, но разходката до жилището ѝ се е превърнала в неотменим съботен ритуал. За мен съботните дни са почти свещени и аз си ги пазя като съкровени дарове. Напоследък. Отначало не беше така. Когато поех кормилото във фирмата, трябваше непрекъснато да бъда в магазина. Дори придобих манталитет, който напомняше сценарий на катастрофален филм — въобразявах си, че щом напусна работното си място, предметите ще започнат да се взривяват, метеор ще проникне през атмосферата и ще падне върху магазина, ще ни сполети нашествие на извънземни... всички гореописани събития ще се случат едновременно и когато се върна, ще заваря помещението изравнено със земята, а подчинените ми мрачно ще се взират в мен и ще питат: „Къде беше, когато ни трябваше помощ?“.

След около година капнах от умора и така се стресирах, че творческото ми вдъхновение секна и започнахме да губим клиенти, понеже аранжировките ми станаха банални. Тогава Ед взе нещата в свои ръце. Дръпна ме настрани и учтиво, но твърдо заяви, че ми е необходима почивка, и то не само заради самата мен, но и за благо на всички.

— Отдъхни, момиче! — Така ми каза право в очите. — С Марни сме напълно способни да управляваме магазина един-единствен ден. Твърдиш, че си влюбена в този град, нали така? Ако наистина е така, отдели време да му се порадваш. В противен случай няма да оцелееш.

Както обикновено, имаше право. Ето защо отредих съботните дни за срещи със Силия и други приятели, докато неделите

посвещавах на четене, проучване на нови стилове и идеи и най-вече на разходки из любимия си град под мъдрите (макар и вманиачени на тема храна) напътствия на Ед.

Като споменах храна, по пътя към жилището на Силия винаги се отклонявах от маршрута, за да купя от кварталната пекарна топли сладкиши, гевреци или кифли, с които да подсладим разговорите си. Обожавам нюйоркската комбинация от отлична храна и отличен разговор. Не знам защо, но понякога е много по-лесно да разрешиш проблемите си, ако си похапваш топъл геврек, намазан с крем-сирене с парченца пушена съомга, или боровинков пай. Дори Ед, който презира аристократичния Уест Сайд, с половин уста признава привлекателността на този квартал. Щом влязох в пекарната, шишкавият Франк зад тезгяха се провикна:

— Добро утро, госпожице Дънкан.

— Здравсти, Франк. Как си?

Той размаха ръка наляво-надясно:

— Горещо-долу. Знаеш как е.

Измърморих нещо и кимнах. Дори слънцето да грее ярко и магазинът да е претъпкан с клиенти, дори животът да е прекрасен, Франк вечно си намира повод за отчаяние. В този смисъл той е типичен нюйоркчанин.

Усмихнах се и попитах:

— Какъв е специалитетът днес? Вкусен ли е?

Той се хвана за сърцето, сякаш му бях нанесла смъртна обида.

— Вкусен ли е? Вкусен ли е? Що за въпрос? Потресен съм! Да видим какво ще кажеш, госпожо... — Той се пресегна зад себе си и сложи на щанда малка кошница. — Погледни тези красавци.

Престорих се, че съсредоточено разглеждам големите златистокафяви гевреци. Ухаеха невероятно... също като топъл ябълков пай.

— Брей! Ябълки, захар и канела, нали? Ще взема шест.

Франк нададе победоносен вик и плесна с ръце:

— Браво на теб! — Обърна се и се провикна: — Ей, Луиджи, тя пак позна!

Някаква къса и много космата ръка се промуши през откренатата врата към кухнята и помахаша. Човек с гърлен глас и с италиански акцент извика в отговор:

— Това много добре, Франки!

Моят приятел Франк отново се обърна към щанда и напълни с гевреци един голям хартиен плик, усмихна се и поклати глава.

— Много те бива, Роузи. Много. Обаче в най-скоро време ще те изловим.

Години наред бях клиентка на пекарната, но никога не бях виждала Луиджи. Гледах само невероятно косматата му ръка и чувах безплътния му глас. Защо вечно стоеше в кухнята? Дали се налагаше да го затварят там? Дали външността му беше прекалено травматизираща за среднестатистическия клиент? Имах си теория за него. Представях си следната сцена: една нощ млада италианска семейна двойка отива при свещеника в малко селце. Влизат в кухнята, която тъне в полумрак, и му показват единственото си дете. Лицето на отеча се изкривява от ужас и той неволно извърща поглед. Дори под мъжделивата светлина на свещите вижда колко уродливо е бебето. Майката зарива и се обръща към съпруга си. Отчаяният баща надава стон и прошепва на свещеника: „Отче, можете ли да помогнете на сина ни? Животът му ще бъде ад, хората ще го преценяват по външността му, а не по способностите...“. Душата на светия отец се изпълва със състрадание към злочестата участ на момченцето. Позамисля се, после казва: „Има изход. Ако го научим на занаят, който доставя удоволствие на хората, може би те ще започнат да го уважават“. Родителите оставят сина си в местния манастир, където той изучава изкуството за приготвяне на сладкиши. След много години младежът приключва чиракуването си и емигрира в Америка да си търси късмета. Щастието му се усмихва — намира си работа в пекарната на Франк. Изглежда планът на мъдрия свещеник е бил успешен. Само че предразсъдъците не са изкоренени дори в Страната на свободата и макар прекрасните сладкарски изделия на Луиджи да доставят безмерно удоволствие на хората в Уест Сайд, ужасяващата му външност го обрича завинаги да стои далеч от хорските очи...

— Имаш развнтено въображение — засмя се Силия, след като споделих с нея теорията си, — но не мога да отрека, че разбираш от сладкиши.

Леко се поклоних.

— Сърдечно благодаря.

Тя седна и се приведе към мен.

— Разказвай! Какво ти се случи вчера? Приличаше на призрак.
Потреперих, защото още неизбледните образи заеха централно място в съзнанието ми.

— Ами... проведох неприятен разговор.

Силия се начумери.

— Така ли?

— С Ед.

— А! И защо беше неприятен?

— Скарахме се заради... — Млъкнах и се позамислих. — Знаеш ли, беше толкова незначително, че дори не си го спомням. — Погледнах я изпод око с надеждата, че няма да ме подложи на кръстосан разпит. За мой късмет тя се интересуваше повече от случилото се след скандала. — Така или иначе, си разменихме доста горчиви думи. Накрая се извиних, одобрихме се и тогава... тъъ...

Приятелката ми отново се приведе над масата и наостри уши.

— И тогава?

— За малко да му разкажа всичко. Защо дойдох в Америка. Какво се случи.

Силия ахна. Физиономията ѝ беше олицетворение на изненада.

— Но не го направи, нали?

Поклатих глава.

— Не можах. Най-лошото е друго — Ед остана с впечатлението, че му нямам доверие.

— Грещиш, съкровище! — възкликна тя. — Едва ли си го е помислил.

— Така ли смяташ?

— Убедена съм. Обаче май ти не си убедена, че си взела правилното решение. — Права беше. Наистина не бях сигурна. — Силия се пресегна през масата и хвана ръката ми. — Свободна си да споделяш или да не споделяш. Никой няма право да те изнудва за подробности, разбираш ли?

Кимнах.

— Според Ед се страхувам да допусна хората близо до себе си. И наистина е така. — Отпих от кафето си и се загледах в улицата под прозореца. — Не знам, може би трябва да съм по-откровена. Може би е време да отключая сърцето си. Обаче чувствам, че още не съм готова.

От друга страна, човек осъзнава ли кога е настъпил подходящият момент, или нещата се случват спонтанно?

Силия се облегна назад, усмихна се и стисна ръката ми за миг.

— Според мен подходящият момент е онзи, в който ти се прииска да споделиш с някого.

— Дано е така. — Отново отпих от кафето си. — Само дето се страхувам да не съм го пропуснала.

— Няма такава опасност. Я си спомни кога сподели с мен: познавахме се едва от няколко седмици, а ти ми се изповяда, и то в най-прозаична обстановка — в кухнята, докато приготвях супа за Джери.

Неволно се усмигнах. Спонтанната ми изповед беше поизненадваща за мен, отколкото за Силия.

— Постъпих ли като истинска нюйоркчанка? Май беше прекрасен материал за сериал по НВО.

Приятелката ми се ухили.

— Ако не ме лъже паметта, облеклата ни не бяха достатъчно шикозни.

Замълчах, за да спечеля малко време, и се огледах. Погледът ми се спря на старинната картина, изобразяваща ваза с лилии, която беше обект на честите ни шеги, понеже Силия не понася това цвете. След малко промълвих:

— Ще ти призная още нещо — изглежда дълбоко в себе си се страхувам да не се превърна в своето минало. Не искам да ме свързват с онова, което ми се случи, разбираш ли? Боя се хората да не ми лепнат етикет и да го използват вместо името ми като в тъпите предавания по телевизията: „Моника, на 34 от Айдахо, отчаяно иска бебе... Джим, на 27 от Тенеси, страда от дълбока депресия...“.

Силия забеляза вълнението ми и се усмихна:

— Роузи, ти си красива не само по външност, но и по душа. Толкова много хора те обичат и те приемат такава, каквато си. Забрави ли, че инцидентът в Бостън не е бил по твоя вина? Нямало е как да знаеш, че ще се случи, и не носиш отговорност за онова, което те доведе тук. Я се виж сега — работата ти преуспява, живееш в град, който обичаш повече, отколкото би го обичал нормален човек, а най-важното е, че си прекрасен човек. Онези, на които държиш, няма да си променят мнението за теб, ако им довериш тайната си.

Плахо се усмигнах:

— Така ли мислиш?

— Убедена съм. Забрави ли, че съм репортерка? Довери се на журналистическата ми интуиция, става ли?

— Добре.

— И като стана дума за журналистика, бас държа, че ще ти отредят достойно място в нашето неделно издание. Според редактора ще се получи много интересен материал.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Определено. Джош Мърсър е не само отличен репортер, но и отличен фотограф, какъвто не сме имали от години. Само най-доброто за „При Ковалски“. С Джош ще си в добри ръце, затова престани да се притесняваш.

— Благодаря, Силия. Не само за това, а за всичко.

Приятелката ми доволно се усмигна.

— Пак заповядай, красавице... О! — възкликна, когато мислите ѝ рязко промениха курса. — Щях да ти кажа вчера, обаче забравих. Как можах да забравя, като е толкова вълнуващо? — Тя въодушевено размаха ръце и се задъха от внезапния приток на въодушевление.

Изкисках се.

— Силия, поеми си дъх, успокой се... Какво толкова е станало?

Тя помълча, за да подсили театралния ефект, после протегна ръце, все едно ми поднасяше най-скъпоценния подарък.

— Натаниъл Ейми! — обяви победоносно, а очите ѝ дяволито заиграха.

Реакцията ми отказа да изиграе ролята си.

— Издателят ли? От празненството? — Силия нетърпеливо закима. Престорих се, че още нямам представа накъде бие. — И какво за него? — подхвърлих, все едно изобщо не ме вълнуваше, макар тайно да се наслаждавах на тази нова игра.

Приятелката ми беше опасно близо до състояние на самозапалване, очите ѝ заплашваха да изхвъркнат от орбитите.

— Ооо, Роузи Дънкан, непоносима си! — възкликна негодуващо. — Ако не друго, поне се престори на заинтригувана!

Вече не можех да задържа привидната си сериозност.

— Извинявай, наистина съм заинтригувана.

Тя се ухили.

— Тогава реагирай подобаващо.

Молитвено притиснах една до друга дланите си.

— Разкажи ми за Натаниъл Ейми, скъпа приятелко, умолявам те.

Силия въодушевено заръкопляска.

— Добре, добре. Слушай внимателно. След като вчера с теб се разделихме, аз се срещнах с него във връзка с книгата ми... споменах ли, че пиша книга?

— Само около хиляда пъти.

Тя се престори, че не забелязва иронията ми, и съвсем сериозно продължи:

— Така или иначе имах среща с него, за да уреди „Грей енд Конъл“ да издадат творбата ми. И той ме заразпитва за теб!

— Така ли? — промърморих предпазливо. Внезапно интересът ми наистина се беше пробудил от летаргията.

— Ами да. — Тя обвинително размаха пръст. — Защо не си ми казала, че сте се видели в офиса на Мими?

— Ами... случайно се сблъсках с него — измънках. Надявах се да не е запозната с подробностите. Само че беше.

— Той ми каза. Блъснал се в теб и те повалил на пода.

— Върхът! — изпъшках и закрих с длан очите си.

— Не се тръшкай, красавице, Натаниъл се притеснява да не си се ударила лошо. Честна дума. Спомена, че си се изстреляла от сградата по-бързо, отколкото Бритни от клиниката за алкохолици. Бои се да не те е обидил.

Отново изпъшках:

— Почувствах се ужасно. Адски тъпа случка, особено ако искаш да направиш впечатление на някого.

Силия безуспешно се опита да потисне смеха си.

— Е, очевидно си впечатлила Нейт.

В този момент слънцето се освободи от клопката на облаците, които цяла сутрин се мъчеха да го задушат, и ярките му лъчи нахлуха през прозореца.

— Сериозно? По какво съдиш?

— Повтарям, взе да ме разпитва за теб. На колко си години. Къде по-точно в Англия си родена. Откога живееш в Ню Йорк. И най-вече какво те е довело в нашата страна. — Тя видя промяната в

изражението ми и побърза да добави: — Бъди спокойна, тайната ти е в безопасност. Казах му, че са ти предложили работа в Бостън, Бен ти е предложил да му бъдеш съквартирантка, а по-късно си решила да смениш професията и си се преместила тук. Доволна ли си?

Усмихнах се с нескрито облекчение.

— Да. Благодаря.

— Пак заповядай. Та както казах, Нейт се интересуваше от подробности за теб. Спомена, че ще се отбие в магазина ти. Да знаеш, че харесва скъпите цветя. И често поръчва букети...

— Нима? Ама и теб си те бива, Силия! — Помълчах и промърморих: — Добре, добре, искам да знам защо често купува скъпи цветя.

— Известно ли ти е, че ходи с Кейтлин, дъщерята на Мими?

Изведнъж ми проблесна чие е името, което бях прочела в имейла на Мими. Значи въпросната Кейтлин ѝ беше дъщеря. Нищо чудно, че госпожа Сътън толкова напираше за сватба.

— Не знаех. Симпатична ли е?

— Ами... не бих избрала тъкмо това прилагателно. — Силия смръщи чело. — По ѝ прилягат определенията ловка манипулаторка, съвършена егоистка и най-вече...

— Копие на майка си? — подхвърлих.

— Да! Улучи право в десетката. Но не мога да си кривя душата, че е страхотно парче.

— Ясно. Извечната поговорка: „Готов си да простиш всичко на една жена, стига да е красива“, така ли?

Очите на приятелката ми блеснаха.

— Определено... — Не довърши фразата, бързо смени посоката и добави кротко-кротко: — Всъщност не. Вероятно за Нейт това е правилният избор. Тя е богата, влиятелна и несъмнено реномето му се повдига от факта, че се появява с нея на всички снобарски събирания.

Странно. Познавах Нейт много бегло, но не ми изглеждаше като човек, който търси гаджета трофеи.

— В такъв случай защо тя не беше на срещата на писателите?

Изражението на Силия беше олицетворение на презрението:

— Госпожицата мрази книгите. И писателите. Особено писателите. Тя е бизнес дама, интересуват я само финансовите отчети, а всичко, което не е банално и не се вписва в общоприетите правила, е

опасно. Не разбира хората на изкуството. Според нея творчеството е средство, използвано от бездарниците и тъпаците, за да си намерят работа.

— Значи те обича.

— Колкото майка ми обича да чака. Вероятно подозираш какво ще си помисли за теб. Обаче тя има една слабост — цветята, и то в големи количества. Нейт ѝ изпраща няколко букета седмично...

— Леле, че романтично!

— По нейно изрично желание — довърши Силия. — Тя обаче ги държи само в службата. Фука се пред колегите си от Уолстрийт, че е желана жена. Гостите в дома ѝ се възхищават от цветята, аранжирани във всяка стая, но от сигурен източник научих, че прислугата изхвърля букетите, след като посетителите си отидат. Не знам дали е вярно, но чух, че е връчила на Нейт списък с букетите, които очаква да получи в Деня на свети Валентин — сумата за тях надхвърляла две хиляди долара! Тя дори уточнила какво да пише на всяка придружителна картичка.

— Логично е — подсмяхнах се — Май романтиката и спонтанността са ѝ чужди.

Силия стана и взе чашите, за да отскочи до кухнята и отново да налее кафе, но не пропусна да ме осведоми:

— По-скоро ги приема като необходимото зло.

— И той ли? — Нямах намерение да задам тъкмо този въпрос, но по необясним начин той намери аварииен изход от ума ми и се материализира чрез езика ми. Настъпи тишина. Чувах песента на птиците отвън и бълбукането на кафе, което се излива в чашите. Кълна се, че чух и как Силия се усмихва.

Тя се върна, подаде ми чашата и се понамръщи, защото врялото кафе опари пръстите ѝ.

— Защо се интересуваш, Роузи? — попита лукаво.

Престорих се, че духам черната ароматна течност, за да избегна погледа ѝ.

— А, без причина — измънках.

* * *

Прибрах се у дома чак следобед. На секретаря имаше съобщение от Ед: „Роузи, ако се върнеш преди седемнайсет часа, веднага ми позвъни в магазина. Случват се велики събития, малката. Велики“.

Не телефонирах, а взех такси и не след дълго бях в магазина.

Марни ме посрещна на вратата, усмивката ѝ беше сияйна почти колкото лъскавите ѝ руси плитки.

— Роузи, толкова е вълнуващо! — изчурулика, хвана ме за ръката и ме поведе навътре. — Ела да видиш! — Завлече ме до щанда и ми показа цяла купчина формуляри за поръчка, всеки попълнен със специфичния ѝ почерк, изобилстващ със заврънкулки.

Ед вдигна поглед, но преди да се приближи към нас, телефонът иззвъня. Той ни направи знак да изчакаме и вдигна слушалката.

— Да, свързахте се с магазина на Роузи Дънкан. — Ухили се, победоносно вдигна палец и добави: — Какво желаете?

— Цял ден е така! — развълнувано прошепна Марни. — Невероятно е! Като дойдохме на работа, беше пълно спокойствие, но след девет настъпи пълна лудница. Заваляха обаждания от клиенти, други клиенти заприиждаха на крака. И всички питаха за теб. Представи си, обади се дори секретарката на Марта Стюарт! Затрупаха ни с поръчки чак до Коледа, а за догодина през юни ни ангажираха за цели три сватби!

Ед приключи разговора и се приближи към нас. Хвърли на щанда поредния попълнен формуляр и тържествено обяви:

— Джон О’Конър. Изпълнителният директор на най-голямата посредническа компания в Ню Йорк. Искане да доставим и аранжираме цветята за венчавката на дъщеря му през есента догодина. Много сериозна поръчка, Роузи.

Не отричам, че се зарадвах, но и бях малко притеснена, понеже знаех, че повечето ни нови клиенти вероятно са бивши на Филип.

— Мими Сътън ни е препоръчала на всичките си близки и познати — обясних. — Масово се отказват от услугите на Филип от страх да не я засегнат.

Ед забеляза притеснението ми и усмивката му помръкна.

— Ясно — получава се доста неловко. От друга страна — той пак обнадеждено се усмихна, — открай време по нищо не отстъпваме на майсторството на французина. Крайно време беше фирмата ни да получи заслуженото признание, нали така?

Колембливо кимнах. Всъщност колегата ми имаше право. В крайна сметка ставаше въпрос за свободен пазар, но от всички конкуренти щяха да оцелеят само най-способните. Уверена бях, че фирмата ни ще се справи с работата, която неочаквано беше добила застрашителни размери. Разбира се, налагаше се да назначим още служители, но това не представляваше проблем. Наложително беше да купим и още един бус за разнасяне на поръчките, ала покупката нямаше да ни извади от стабилните финансови релси. Усмихнах се на Марни и Ед и си позволих да изпитам мъничка радостна тръпка.

— Мисля, че най-после Ню Йорк ни призна — отвърнах, при което Ед нададе боен индиански вик и прегърна двете ни с Марни.

Реших да наруша обета си за свещените съботни дни и да остана в магазина. Та кога друг път щях да съм в центъра на толкова силни усещания? Нагърбих се със задачата да дежуря на телефона и буквално се ошашавих от неспирните поръчки. Разбира се, открай време знаех, че фирмата ни има потенциал да се развие (набивах го в главите на колегите си дори когато нещата изобщо не вървяха на добре), но неочакваният бурен успех изненада дори и мен. Насилих се временно да забравя за Филип и да се насладя на момента, който според трезвия глас на здравомислието ми нямаше да продължи вечно.

Малко преди да затворим, Ед ме хвана за ръка и ме заведе в работното помещение. Затвори вратата и се обърна с лице към мен.

— Виж, Роузи... Относно вчера...

Отстъпих назад.

— Ед, аз... — Млъкнах, защото пръстите му нежно запечатаха устните ми.

— Беше нелеп скандал. Май и двамата казахме неща, които не мислим. Извинявай. — Той забеляза облекчението ми. Погледът му се смекчи. — Помислих си, че може да се тревожиш.

Усмихнах се.

— Благодаря. И ти извинявай.

— Да го забравим, а?

— Какво да забравим?

Спогледахме се, и двамата се хилехме като малоумни. После Ед плесна с ръце и така ме стресна, че подскочих.

— Защо собственичката на най-преуспяващия цветарски магазин в града си губи времето с празни приказки? На работа, малката! —

Изкиска се, отвори вратата и с маршова стъпка се запъти към щанда.

Изпратих го с поглед, облекнах се на работната маса и се оставих да ме обгърне блаженото чувство на спокойствие. Радушно приветствах завръщането към обикновеното ежедневие въпреки днешните необикновени събития. Усецах се капнала от емоционалния маратон, в който участвах. Най-сетне ми се струваше, че приближавам финала. Позволих си да изпитам съвсем мъничко самодоволство, докато прекосявах магазина, за да отида при колегите си. Надеждата ме изпълваше до краен предел и сякаш отваряше прашни прозорци, за да пропусне в душата ми ярката слънчева светлина. За пръв път от доста време насам ми се струваше, че съм преминала непреодолима бариера. Също като магазина ми и моят живот отново беше в подем. Сигурна бях, че ме чакат само безоблачни дни.

Разбира се, грешах.

СЕДМА ГЛАВА

Открай време смятам, че оптимизмът е сред най-положителните черти на характера ми. Мисля, че никога не ме е напуснал. Което не означава, че не се изгубва от погледа ми, когато стане напечено. Повярвайте, че през последните години тъкмо това мое положително качество беше подложено на жестоки изпитания, и то не само чрез събитията, предшестващи пристигането ми в Ню Йорк. Въпреки всичко обаче то остава (понякога засенчено от тревогите, друг път сияещо като слънце сред безоблачно небе) постоянна величина в един непрекъснато променящ се свят. Мама твърди, че се възхищава и разчита на оптимизма ми. Сега се сещам, че въпреки безкрайния си егоцентризъм и Джеймс често ми е казвал същото. Способността ми да виждам нещо добро дори в най-неприятните събития донякъде изкупва другите ми кусури.

— Всеки, който таи надежда в душата си — казваше господин Ковалски, — е по-щастлив от милионера. Знаеш ли защо? Защото може да я раздава с пълни шепи и тя никога няма да свърши. Ти, Роузи, имаш много надежда. Дарявай я на познатите си, които са лишени от нея.

Животът му се подчиняваше на тази философия — истинско постижение за човек, който е бил беден като църковна мишка и жертва на предразсъдъци и гонения. Не беше религиозен, както можеше да се очаква от някого на неговата възраст, но твърдеше, че Бог (наричаше го „моя Татко на небето“) винаги го е закрилял и обичал.

Необяснимо защо, но животът неизменно ми се струваше по-спокоен, дори по-радостен, когато господин Ковалски беше до мен. Преди да замине за Полша, той ми даде малка ръчно изрисувана стъклена плочка с гравирани надпис: „С Бог няма нищо невъзможно“. Някой му я бил подарил в детството и тя му напомняла, че не е сам. Днес плочката е окачена на почетно място зад щанда и щом я погледна, усещането за сигурност, което ми вдъхваше добрият старец, донякъде се завръща.

Отново попадна в полезрението ми в понеделник, докато пълнех поцинкованите кофи пред магазина с разкошни хортензии и уханни фрезии. За разлика от събота днес вътре цареше благословено спокойствие, макар че още беше рано, едва девет часът. Усмихнах се, макар че ми беше тежко на сърцето. Господин Ковалски живееше в паметта ми, но спомените за него често ми навяваха тъга. Още ми е трудно да повярвам, че вече го няма. Всеки миг очаквах да ме повика или да го видя на вратата на магазина. Понякога светът ми се струва много по-пуст, след като той вече не го обитава.

Така бях погълната от мислите си, че не обърнах внимание на сребристата лимузина, която спря пред магазина. Едва когато вратата се отвори толкова рязко, че звънчето над нея се откъсна, видях как висок мъж с костюм на Версаче и с тен от солариум прекрачи прага. Зад него ситнеха две секретарки с изражения на подплашени зайчета — и двете бяха безупречно облечени, и двете държаха бележници и следяха всеки жест на шефа си. Осанката и поведението на мъжа бяха толкова внушителни, че сякаш изпълваха помещението и изискваха безпрекословно подчинение пред царствената му персона.

— Роузи Дънкан. — Вероятно имаше намерение да зададе въпрос, но двете думички прозвучаха по-скоро като пренебрежителна констатация.

— Господин Девъру. Добре дошли в моя магазин. Как сте? — избърборих едва-едва, защото сърцето ми биеше до пръсване. Постарала се бях да не мисля за него през почивните дни и почти бях забравила, че само за ден „При Ковалски“ беше отнел почти всичките му клиенти.

— Без празни приказки! — просъска царственият Филип. — Много добре знаете защо съм дошъл.

— Да се полюбувате на майсторските ни аранжировки? — предположи Ед, който излезе от работното помещение и застана до мен с очевидното намерение да ме закриля.

Французинът му хвърли убийствен поглед.

— Не се подигравайте с мен, господин Стийнман! Искам да знам какво разни... — той отчаяно затърси най-подходящите думи. — Какво разни нищожества като вас си въобразяват, че правят тук!

— Продаваме цветя — отвърнах преспокойно. — Сега е мой ред да попитам защо сте тук. — Вместо да разсее напрежението,

спокойствието ми още повече разпали гнева на французина.

— Как смеете? Как смеете дори да се преструвате, че сте поопитна от мен? Защото вашето е преструвка, госпожице Дънкан, нищо повече! И хиляда години да живеете, пак няма да добиете и милиграм от уменията ми...

— Само че клиентите ви явно не са на същото мнение, господин Девъру — прекъснах го все така хладнокръвие и отстъпих назад в очакване на експлозията.

И тя не закъснѣя. Филип избухна като скъпа изрусена ракета:

— Не бързайте да злорадствате! Не знам какво сте им казали, за да ги привлечете — между другото, поведението ви е, меко казано, непрофесионално и некоректно, но бъдете сигурна, госпожице Дънкан, че те ще се върнат при мен. И то много скоро. Вие сте само временна фаза, краткотрайно увлечение. Невъзможно е да задоволите изискванията им. Аз изпълнявам желанието, каквито вие дори не можете да си представите!

„О, мога — помислих си. — Чувала съм слухове“. Обаче реших да си държа езика зад зъбите. Гневът на Филип адски ме забавляваше.

— Магазинът ми е дворец в сравнение с този... този бордей! — изкрещя той. — Некадърници като вас само могат да мечтаят да притежават моя бизнес!

Един-единствен път бях дръзнала да пристъпя в неприкосновената територия на „Девъру Дизайн“, а след видяното там се почувствах щастлива, че притежавам магазин като „При Ковалски“. Вместо да примамова с елегантност, цветове и ухания, магазинът на Филип повече приличаше на изложбена зала: цветята бяха предназначени само за определена клиентела, а бабанката на вратата очевидно бе назначен с единствената задача да не допуска в светая светих разни простосмъртни. Стените, таваните и дори вратите бяха бели; щандът с плот от гранит напомняше бюрото на хотелска рецепция; цветята, изложени в еднакви бели сандъчета и осветявани от мънички зелени, сини и пурпурни прожектори, изглеждаха сковани и неестествени като кошмарни експонати от някаква футуристична и чудата изложба. Или като затворници, строени за проверка. Няколко служителки със строги черни костюми, гробовни изражения, слушалки и черни бележници циркулираха из помещението, излъчващо жизнерадостта на погребален дом. А най-стряскаща беше липсата на

миризма — все едно да влезеш в „Старбъкс“ и да не те лъхне аромат на кафе. Потръпвах всеки път, като си спомнех за посещението в този мавзолей. Липсата на живот беше почти зловеща и коренно противоположна на представата ми за атмосферата в един магазин за цветя.

— От все сърце се надявам „При Ковалски“ да не заприлича на вашия мавзолей! — възкликнах. — Нашето кредо е да позволим на цветята да бъдат себе си — нещо, което с вашите сътрудници никога няма да разберете.

— Магазинчето ви е толкова мизерно и вашият тъй наречен талант за аранжиране на цветя — така нищожен, че ви предвещавам скорошен провал. Всъщност ще направя всичко възможно да го предизвикам.

— Още една заплаха и ще ви изхвърля собственоръчно! — изръмжа Ед и пристъпи напред, така че се озова на сантиметри от Филип. Хванах го за рамото и го накарах да застане до мен. Той неохотно се подчини, но продължи да гледа на кръв натрапника.

— За ваше сведение, господин Девъру — заявих спокойно, макар да кипях от гняв, — не съм откраднала клиентите ви. „При Ковалски“ им е бил препоръчан от друга ваша клиентка — Мими Сътън. Вероятно я познавате. Ако те са предпочели да се откажат от услугите ви, изборът е само техен и аз нямам вина. И още нещо — нито вие, нито аз сме монополисти в търговията с цветя.

— Може и да е така, госпожице Дънкан, обаче аз няма да търпя жалките ви опити да ми отнемете лъвския пай от продажбите. Съжалявам ви не само заради самочувствието ви, неподплатено с талант, но и заради нескопосаните ви аранжировки. Кълна се, че ще ви смажа...

Ед изтича до външната врата и я отвори.

— Достатъчно, нахал такъв. Вън!

— Но...

Застанах до колегата си.

— Ако обичате, напуснете. Веднага!

Филип понечи да каже нещо, но очевидно беше загубил дар слово. Сапфирените му очи засвяткаха, той почервения като рак и нададе дрезгав вик. Обърна се, царствено вирна глава и излезе, двете

му помощнички заситниха след него. Вратата се тресна и в магазина настъпи тишина. С Ед се спогледахме.

— Май жестоко го настъпихме по мазола — промърморих.

Ед замислено кимна.

— Боя се, че току-що „При Ковалски“ си спечели опасен враг.

— Добро утро! — жизнерадостно извика Марни, но въодушевляването ѝ се изпари, като видя опечалените ни физиономии. — Какво се е случило?

— Преди минути Филип Девъру се отби да ни пожелае успех. — Ед безгрижно се усмихна.

Марни се ококори.

— Филип ли? Разкошен е! Какво искаше?

Колегата ми грабна десетките формуляри за поръчка и тръгна към работното помещение.

— Нищо. Случайно минавал оттук и решил да ни каже здрасти. — Обърна се, преди да отвори вратата, невинно се усмихна и добави: — Между другото спомена, че в най-скоро време ще смаже „При Ковалски“. — Кимна и изчезна от погледите ни.

Усмивката на Марни помръкна. Тя се втурна към мен и ме прегърна, къдриците ѝ, днес боядисани в синьо, се разпиляха на раменете ѝ.

— Ох, Роузи, какъв кошмар! — изстена. — Какво ще правим?

Нямах представа. Знаех обаче, че не бива да скръстим ръце и да се тръшкаме.

— Няма страшно — казах, надявайки се, че тонът ми отговаря на оптимистичното изявление. — Всичко ще бъде наред. С какво толкова ни превъзхожда Филип?

Помощничката ми унило отвърна:

— От десетилетие насам той неизменно печели приза „Аранжор на годината“. Оборътът му надхвърля няколко милиона месечно. Издирва най-добрите дизайнери по света и ги назначава. Освен това предлага най-богат избор от тропични и екзотични растения...

Прекъснах я, защото ми прималя. Проклетият французин изглеждаше несъкрушим.

— Знам, обаче той не общува с клиентите си. Не предлага безплатна доставка. Нито... — идеите ми се изчерпаха. — Нито...

— Нито ги черпи с кафе — подхвърли Марни с доста по-отчаян тон, отколкото възнамеряваше.

Щракнах с пръсти.

— Точно така! Нито ги черпи с кафе! За разлика от нас. — Приблжих се до любимата кафе машина и я потупах по напукания капак, сякаш милвах послушно старо куче. — Ето го предимството ни.

— Вярната дружка ли? — недоверчиво промълви помощничката ми. — Тя ли е тайното ни оръжие?

— Разбира се. Филип Девъру може да си позволи най-добрите дизайнери, но никога няма да почерпи с хубаво кафе клиентите си.

Ед цъфна на прага на работната стая и предложи:

— Май трябва да повишим заплатата на Дружката или да я направим изпълнителен директор.

Пуснах най-самоуверената усмивка, на която бях способна.

— Ще оцелеем, стига да не се предаваме и да опазим Вярната дружка от посегателството на Филип Девъру.

Колегите ми заръкопляскаха, но гробовните им физиономии подсказваха, че изобщо не съм ги убедила.

След суматохата в понеделник следващият ден беше сравнително спокоен и аз почти забравих, че следобед ми предстои тежко изпитание — интервюто за „Ню Йорк Таймс“. Всъщност, когато младокът с рижавата коса влезе в магазина, отначало го помислих за студент, който търси почасова работа. Едва когато ми подаде визитката си, се усетих кой е.

— Джош Мърсър от „Ню Йорк Таймс“. Предполагам, Силия ви е предупредила за посещението ми.

— Да, да, разбира се, извинете... — запелтечих и му подадох ръка. — Аз съм Роузи Дънкан, а господинът е моят асистент Ед Стийнман.

Двамата мъже се здрависаха.

— Настанете се на канапето, а пък аз ще направя кафе — предложи колегата ми. Забелязах как младокът се оживи. Оказа се, че е имал доста неприятна сутрин — наложило му се да интервюира враждуващи фракции около някакъв проект за обновление на Ийст Вилидж.

— Ще излезе добър материал, но обстановката беше взривоопасна. Чаша силно кафе ще ми дойде добре — заяви той,

тръсна се на вехтото кожено канапе и затършува в раницата за бележника си. — Разгневените хора не са любезни домакини.

— Сега не ви грози подобна опасност — подхвърлих шеговито, когато Ед донесе кафето. — Тук ще общувате с приятели и цветя, ще се подкрепите с великолепно кафе.

— Харесва ми атмосферата в магазина ви. — Джош се усмихна, отпи от чашата си и се огледа, сякаш мислено фотографираше всички подробности. — Мисълта ми е, че „При Ковалски“ е коренно различен от другите магазини за цветя в Уест Сайд... например „Девъру Дизайн“. Магазинът не е бутик, а някак по... интимен. Да, това е усещането. Как го постигате?

— Може би се дължи на факта, че от години обслужваме хората от квартала и освен клиенти те са и наши приятели...

Като по поръчка сребърното звънче над вратата жизнерадостно издрънча и в магазина влезе жена на около осемдесет, натоварена с чанти с покупки. Ед се втурна да ги вземе, а възрастната дама запротестира, но само проформа:

— Мога и сама, Едуард! Още не съм толкова престаряла!

— Че какъв джентълмен ще съм, ако не ви помогна, госпожо Шустър? — Той се усмихна, направи ѝ знак да го хване под ръка и я поведе към малкия бял стол до щанда.

— Много приличаш на покойния ми съпруг, лека му пръст. — Тя се усмихна. — Като човече на пружинка — такъв беше Хенри... И още нещо, младежо, сто пъти съм ти казала да ме наричаш Делорес.

Джош не откъсваше поглед от старицата, все едно се страхуваше да не пропусне някаква подробност.

— Редовна клиентка ли е? — прошепна ми.

— О, да. Госпожа Шустър започнала да посещава този магазин още преди четирийсет години, когато със съпруга ѝ си купили апартамента на Западна седемдесет и първа. Била сред първите клиенти на господин Ковалски и никога не му изневерила.

— Трудно ли уравновесявате ежедневната работа с големите поръчки, изискващи много повече време и усилия, които вече получавате?

Въпросът беше уместен, но не се бях замисляла върху отговора. Не се налагаше да правим нещо по-особено, за да съвместим продажбите в магазина и аранжирането на цветя по повод тържествени

случаи. Просто си вършим работата и затова я обичам. Случва се да сме толкова заети, че дните ми сякаш се сливат, обаче натоварените периоди се редуват с други на спокойствие, когато клиентите, посетили магазина, се броят на пръстите на едната ръка. Подобна непредсказуемост може да изплаши мнозина, обаче на мен ми пълни душата.

— Въпреки че отскоро поръчките за тържествени случаи значително се увеличиха, не пренебрегваме продажбите на дребно — обясних. — И тъкмо това е най-привлекателното в нашата професия. В един момент обсъждаш с бъдеща булка цветята за сватбата, които ще струват няколко хиляди долара, в следващия си бъбриш примерно с Бети Майерс, дългогодишна клиентка на „При Ковалски“ и бивша сервитьорка в закувалнята на Бък, която е дошла да поръча букет от двайсет и пет долара за племенницата си. Според мен е очарователно и затова атмосферата е... дружелюбна.

— За разлика от магазини като „Девъру Дизайн“ — повтори Джош и многозначително повдигна вежда. — В тази връзка ще те помоля да си говорим на ти, ако не възразяваш.

Кимнах и неволно се усмигнах. Майка ми ненавижда специалисти в цветарския бранш от типа на Филип. „Много шум за нищо — заявяваше с пренебрежението, превърнало се в нейна запазена марка. — Фукането не може да замени истинския талант. Тия типове се перчат с марковите си костюми, прикрепват с телбод разни там бананови листа и вземат майка си и баща си, като че ли аранжировките им са върхът на художественото майсторство. Аз пък ще кажа, че това го може всеки тъпанар!“ Реших да отговоря възможно най-дипломатично:

— Фирмата на господин Девъру обслужва хора от други обществени среди. Клиентите им очакват малко повече...

— Кой е младежът? — Госпожа Шустър внезапно изникна до мен, а Джош стреснато подскочи.

— Джош Мърсър от „Ню Йорк Таймс“. Джош, позволи ми да те запозная с госпожа Делорес Шустър, която е сред най-изисканите клиенти на магазина ни.

Младежът скочи на крака, леко се поклони и подаде ръка на възрастната дама.

— Приятно ми е, госпожо...

— Наричайте ме Делорес, ако обичате — кокетно подхвърли тя и леко се изчерви. — Дошли сте да интервюирате Роузи, така ли?

— Познахте.

— В такъв случай... — Тя се намести помежду ни на дивана (краката не я държаха и ние я хванахме за ръцете, за да ѝ помогнем). — В такъв случай ще ви разкажа за магазина на Ковалски и защо няма равен в цял Ню Йорк.

Последва четирийсет и пет минутен монолог, изпъстрен със случки от живота на фамилията Шустър.

— ... Помня как покойният ми съпруг Хенри, лека му пръст, забрави златната сватба на леля си Бърта. Настъпи суматоха. Беше като в деня на избирането на Никсън, когато баба ми се зарече да не излиза от дома си, докато той е в Белия дом. Повярвай, младежо, леля Бърта не беше от жените, които прощават пропуските. Нахлу в дома ни, виеща като върколак, с лице, зачервено като домати, и кресна: „Петдесет години брак с един тъпак, а исках толкова малко — само единственият ми племенник да не забрави годишнината!“. Моят Хенри може да не го биваше за друго, но пипето му сечеше. Хванал за ръка лелята, прекосили цели три пресечки и дошли тук, в същия този магазин. Отишъл право при господин Ковалски и казал: „Франц, разкажи на скъпата ми леля Бърта за изненадата по случай златната ѝ сватба, за да ѝ докажеш, че не съм я забравил“. И чудо на чудесата — господин Ковалски преспокойно описал най-прекрасната кошница с цветя, за която сте чували. Бърта беше голяма устатница (дори когато Чарли ѝ предложил да се оженят, тя му изнесла десетминутна лекция за очакванията си от брака), но през двете минути, докато слушала господин Ковалски, станала кротка като агънце. Но най-интересното беше друго — Ковалски ѝ обяснил, че поръчката се забавила, защото не му доставили любимото ѝ цвете — розов люляк. Един бог знае откъде му е хрумнало тъкмо това цвете (наистина ѝ беше любимо), след като преди леля Бърта да цъфне пред него не подозирал за съществуването ѝ. Ето защо всички идваме в този магазин, макар добрият Ковалски отдавна да е на небето и вероятно с моя Хенри се майтапят за случката със златната сватба... Младата Роузи му е достойна заместница, добре я е обучил... Записа ли всичко, Джошуа?

Джош кимна, очите му се премежваха.

— Извини ме, че не позирам за снимка — продължи тя и посочи фотоапарата на скута му. — Не обичам да се набивам в очите на хората. Е, беше ми приятно, но не мога да остана тук цял ден и да си бърбря с вас. Имам много работа, предстоят ми важни срещи. Едуард! Ако обичаш, помогни ми да стана!

Ед с усилие се сдържа да не прихне, докато я водеше обратно към щанда.

— Както вече споменах, „При Ковалски“ обслужва предимно хората от квартала — повторих и поклатих глава, като видях развеселеното изражение на Джош. Той прегледа списъка с въпросите си.

— Сподели как английска роза като теб разцъфна в Ню Йорк.

Някак си разбрах, че с тази фраза той ще завърши статията — приятелството със Силия ми беше дало бегла представа за журналистическите похвати.

— Преди повече от шест години се преместих тук от Бостън, известно време бях сътрудничка на господин Ковалски, а когато той се пенсионира, поех управлението на магазина — отвърнах, надявайки се Джош да не ме притиска за повече подробности. Де такъв късмет! Младокът безмилостно продължи разпита:

— С цветя ли се занимаваше в Бостън?

— Не.

— Така ли? Какво беше предишната ти професия?

Наежих се, сърцето ми запрепуска в гърдите ми.

— Бях художествен директор в малка рекламна агенция.

— Коя?

— Вече не съществува.

Знаех, че Джош долавя безпокойството ми, но репортерът в него отказваше да ме остави на мира.

— Няма значение, читателите се интересуват дори от незначителни подробности...

— Добре, ще ги получат. Майка ми също се занимава с аранжиране и продажба на цветя. Като малка я гледах как работи и ѝ помагах, вероятно така съм придобила някои от уменията ѝ. След университета предпочетох да работя в рекламата... после се озовах в Ню Йорк.

— Извини ме за любопитството, но защо си напуснала родината си и си се преселила в Щатите?

— Огледай се — Ню Йорк е фантастичен град. Кое момиче не би живяло тук? Магазините, ресторантите... — отвърнах нехайно, опитвайки се (безуспешно) да го отклоня от посоката, водеща към опасни територии.

— Разбирам. И все пак в Англия е... много по-интересно, отколкото тук, не мислиш ли?

— Ами...

— Имате хилядолетна история, забележителни автори и невероятни гледки. Всеки, който има възможност ежедневно да върви по стъпките на Шекспир, Байрон и Кийтс, да посещава прочутите университети Оксфорд и Кеймбридж, да се гордее с монархическата институция и да се намира в люлката на индустриалната революция, трудно би напуснал тази страна.

Монологът на Джош относно величието на родината ми ме завари неподготвена и временно ме лиши от дар слово. Той изтълкува погрешно мълчанието ми, защото се изчерви и смутено прокара пръсти през рижавите си къдрици.

— Олеле, май се увлякох. Моля да ме извиниш. Много харесвам родната ти страна, както вероятно си се досетила.

Изпитах неизмеримо облекчение, че интервюто се отклони от миналото ми, и се усмигнах.

— Не се извинявай. И аз обичам всичко, което изброи преди малко. Въпреки че Стоун Лангли — градчето, в което израснах, изобщо не отговаря на представите ти за величавата Англия. Така или иначе, Ню Йорк плени сърцето ми и повече от всичко искам да продължа да живея тук.

След интервюто Джош направи необходимите снимки и аз го изпратих до вратата. Ед, който също беше изпроводил по живо, по здраво достолепната госпожа Шустър, впери поглед в мен.

— Добре ли мина интервюто?

— Така мисля.

— Както и предположих...

— Да, мъдри и благородни владетелю. — Леко му се поклоних.

— Хубаво. Тогава защо той те разпитваше толкова настойчиво за причината да се преселиш в Щатите? Може би проверяваше дали

имаш Зелена карта?

— Оказа се, че младежът е запален англофил. Не проумяваше защо искам да живея тук.

— Хмм... Къде е по-хубаво: в дъждовната Англия, където бирата е топла, а летата — дъждовни, или във великолепия Ню Йорк, чиято обитателка е несравнимата госпожа Делорес Шустър, царицата на откачените семейни истории? Труден избор. — Той се ухили.

* * *

След няколко часа, докато с Марни преподреждахме аранжировките на витрината, Ед изплува от работното помещение. Преметнал беше през рамо износеното си кожено яке и безгрижно си свирукаше.

— Довиждане, тъжни самотници — подхвърли ни наперено.

С Марни се спогледахме.

— Къде отиваш? — попита го тя.

— Имам среща. С жестоко гадже.

— Стига бе! Кой ходи на срещи във вторник вечер?

— Аз — отвърна Ед, безкрайно доволен от себе си. — Признавам, че отдавна не съм си чукал среща във вторник, обаче прелестното създание, в чиято компания ще прекарам тази необикновена нощ, заяви, че не може да чака до петък. Така че кой съм аз, за да карам една дама да чака?

Намигнах на Марни.

— В петък ще я изправят пред съда заради кърваво престъпление.

Очите на помощничката ми дяволито проблеснаха.

— Може би надзорникът я посещава в петък. Или ще е принудена да напусне страната след банков обир, който ще извърши в четвъртък...

— И който планира в сряда.

— Затова срещата е във вторник! — Ед състрадателно ни изгледа и поклати глава.

— Благодаря за моралната подкрепа, мили дами.

— О, приятелю, не ни обръщай внимание и си изкарай чудесно...

— Благодаря, Роузи.

— ... с ненормалната престъпничка! — изписука Марни и пак се закискахме истерично.

Ед изпъшка и отвори външната врата.

— Смейте се колкото искате, но тази вечер аз ще съм обичан и щастлив. — Спря на прага, обърна се и нанесе последния удар: — За разлика от вас двете.

Нямаше как да не се разсмя. Той твърдеше, че не се интересува от стабилна връзка, а предпочита да излиза с много жени.

— Още съм млад и не бързам да се запозная с Единствената (каквото и да означава това), да сключа брак и да създам деца. Обичам свалките. Не е противозаконно, нали?

Ед е цар на запознанствата. Случаят с адвокатката на братовчед му е детска радост в сравнение с други негови „свалки“. Изглежда, където и да отидеше, той се натъкваше на подходящи жени: „Миналата седмица излязох да се поразходя и да си взема вестник, а до будката стоеше невероятна хубавица... Кълна се, че както си вървах по Амстердам Авеню, към мен се доближи красиво момиче и ме покани на среща... Занесох дрехите си в ателието за химическо чистене и се заприказвах с жестоко маце...“. Така и не ме запозна с нито една от въпросните дами (май по им прилягаше прилагателното „съмнителни“), вероятно защото връзките му траеха само по няколко седмици — прекалено кратко време, та въпросната дама да се приобщи към малкото ни сплотено семейство.

* * *

На другата сутрин Ед се появи на работа в отвратително настроение. И следа нямаше от въодушевлението му от предишната вечер.

— Как мина срещата? — дръзнах да попитам след половин час, през който колегата ми — небръснат и в определено неугледен вид, мълча като пън.

Той ловко махна листата на една дългостеблена роза и я добави към букета, който правеше, а после неохотно измънка:

— Нормално. — Загледах го как избира други цветя и маха листата им. Втренчи се в недовършения букет, наведе глава и се довлече до работния плот. — Кого заблуждавам? Беше пълна катастрофа!

— Сериозно?

— Я не злорадствай!

— Не злорадствам, честна дума.

— Ако не друго, поне излизам с гаджета. За разлика от теб.

Престорих се, че не съм чула заядливата реплика, и кимнах.

— Така си е. Какво стана снощи?

Той отрязва парче лико и гневно го уви около цветята, които държеше.

— Ами... всъщност не беше пълна катастрофа. Сара е много симпатична, умее да поддържа разговор, духовита е. Обаче...

— Какво?

Ед взе ножица, приближи се до кофата за смет и ловко отрязва стъблата.

— Не знам, Роузи. Изведнъж почувствах, че не си струва да се занимавам с нея. Идиотско, нали?

— Не, не мисля.

— А пък според мен е точно така. Какво не ми е наред? Непрекъснато излизам с прекрасни жени. Но нито една не пасва.

— На какво? На идеала ти? На начина ти на живот? На апартамента ти?

— Ха-ха, много духовито. Сбъркала си професията си, трябваше да станеш комедиантка. Мисълта ми е, че тези жени не хармонират с мен.

— Аха, разбрах. Скоро ще разбереш, че именно в това е смисълът на свалките, както елегантно ги наричаш.

— И по които ти си най-големият капацитет — не пропусна да ме ужили той.

Идваше ми да се гръмна, задето не предвидих, че ще попадна в капана му. Все пак нямаше да се предам без съпротива.

— Разликата е в това, че аз не изпитвам необходимост от партньор, за да се почувствам завършена личност! — процедих.

— Наистина ли го вярваш, Роузи? — Той запрати букета към мен (толкова силно, че за малко да не го хвана), поклати глава и се уедини в работното помещение. Последните му думи надвиснаха над мен като Дамоклев меч. Не желяех да отговоря на този въпрос.

Още не.

* * *

В сряда вечерта се срещнах със Силия в бистро „Декуверт“ край Ривърсайд Парк недалеч от апартаментата ѝ. Заведението е сред любимите ми. Лете е идеално място за вечеря под открито небе, масите се осветяват от множеството бели лампички, опасващи терасата, звучи тиха музика от „Кафе дьо Пари“. Със Силия често идваме тук. Спокойно е, отколкото в другите квартални заведения от този тип, и повечето туристи не подозират за съществуването на това бистро. Посещават го предимно писатели и художници, сегиз-тогиз се отбива по някой журналист или прочут филмов актьор, разговорите са приглушени, човек се чувства така, сякаш си е у дома. Тази вече обаче есенният хлад ни накара да пренебрегнем терасата и да седнем в салона. Не след дълго дъждът забарабани по стъклата на прозорците, лампичките отвън затанцуваха под напора на силния вятър. Силия потрепери и изпъшка:

— Да не повярваш, че есента чука на вратата. Кога отлетя лятото? Докато се усетим, ще дойде Денят на благодарността, после Коледа... Казах ли ти, че вчера ми се обади Джери?

Тя толкова ловко вмъкна въпроса в обичайния си монолог, че едва не го пропуснах.

— Така ли? Джери ти е телефонирал?

Силия примирено вдигна рамене и си взе от съомгата е винен сос.

— Единайсет месеца от него нямаше ни вест, ни кост, а днес ми позвъни.

Силия и Джери бяха съжителствали повече от четиринайсет години и връзката им беше блажено стабилна вероятно защото всеки спазваше правилото за ненамеса в делата на другия. Тя се беше посветила на работата си, той често пътуваше по служба. Всяко лято

прекарваха три седмици във вилата си на Мартас Винярд, Новата година празнуваха с родителите му в Уисконсин. Накратко, бяха типична преуспяла нюйоркска двойка. Допреди единайсет месеца, когато Джери обяви, че ще „търси истинското си аз“, взе си куфара и изчезна. Шефовете му не знаеха къде е. Нито приятелите му. Дори майка му не знаеше, което беше наистина тревожно, тъй като тя е еквивалент на семейно ФБР. Родена е за следовател и един ден може да се окаже безценна, ако държавните институции пожелаят да научат най-големи подробности за даден човек (каква храна предпочита и къде се храни, какви връзки има, кога ходи в тоалетната, какви слухове се носят по негов адрес и така нататък). Убедена съм, че госпожата разполага с истинска мрежа от тайни шпиони, които редовно се срещат с нея на наглед безобидни места, за да ѝ докладват. Като се замисля, тя много често дава вечери в дома си и непрекъснато е на телефона, така че „Да, отче, заповядайте на вечеря в осем часа в сряда“ може би означава „Благодаря, агент 482, получих сведенията и ще бъдете щедро възнаграден“.

Така и не разбрах дали изчезването на Джери причини на Силия дълбока душевна травма и промени живота ѝ, или само я подразни. Рядко го споменаваше, а напоследък излизаше с различни мъже. Дори сега не долавях грам емоция в невъзмутимото ѝ изражение. Освен може би примирение.

— Как ти се стори? Какво каза? — попитах нетърпеливо.

Силия отново сви рамене и заби поглед в някаква точка зад мен.

— Че съжالياва. Че, е в Палм Спрингс и всеки ден играе голф. Помоли ме да му простя.

— Обаче няма да се върне при теб, така ли? — попитах, като внимателно следях лицето ѝ за промяна на изражението. Забелязах как за миг погледът ѝ помръкна, после тя кимна.

— О, скъпа...

Вдигна ръка и ме погледна право в очите.

— Не страдам, Роузи. Честна дума. Прав му път. Дори изпитвам известно облекчение. Чудя се как връзката ни продължи толкова дълго. Така и не се оженихме — какви претенции да имам? В крайна сметка такъв е животът. Във всеки случай няма друга жена. Мисля, че и да имаше, нямаше да ме е грижа. Освен това — добави и ироничната ѝ усмивка победоносно се завърна — чувам, че е много модно жената

над четирийсет да си има млад любовник. Може да си хвана някой. Може да се обади на Нейт Ейми... — очите ѝ лукаво проблеснаха, — ако не възразяваш, разбира се.

Явно ми даваше знак, че темата за Джери е приключена, затова реших да ѝ играя по свирката. Престорено се намръщих и промърморих:

— Нямам нищо против. Обаче Кейтлин Сътън може да има възражения.

— Аха! — ликуващо възкликна тя. Осъзнах, че съм се хванала на въдицата ѝ. — Не и ако онова, което научих днес, отговаря на истината.

Любопитството ме загриза. Не се сдържах и попитах:

— Какво си чула?

По лицето ѝ се изписа потрес.

— Роузи Дънкан, наистина ли се интересува от някакъв мъж?

Побързах да се оправдая:

— Понякога ми се прииска да се разнообразя с интересна клюка.

— Да бе! Така или иначе, сутринта разговарях с Брент Джейкъбс и той ми каза... ей, да не забравиш, че той...

— Ще посети магазина ми утре сутринта. Да, знам. Какво ти каза за Нейт?

— Търпение, скъпа моя. Ще стигна и до това. — Очевидно ѝ беше приятно да си играе с мен като котка с мишка. — Брент ми каза, че вчера бил на театрална премиера в Линкълн Сентър и видял Мими, Кейтлин и Нейт. По средата на пиесата Кейтлин, видимо разгневена, напуснала залата, Нейт не я последвал. На партито след представлението и след обаждане по телефона Мими му вдигнала луд скандал, и то пред всички. Нашият човек повикал шофьора си и си тръгнал, а госпожа Сътън заявила, — че тъпкано ще му го върне. Била в толкова гадно настроение, че провалила събирането и повечето гости си тръгнали веднага след нея.

— И?

Силия се облегна назад.

— Няма друго.

Винаги е трудно да скриеш разочарованието си.

— А... Какво мисли Брент за развоя на събитията?

Приятелката ми отпи от любимото си вино „Пино Гри“.

— И той е в неведение като всички други. Смята, че Кейтлин и Мими настояват за брак, а Нейт се дърпа.

— Да разбирам ли, че няма да ми поръчва през ден скъпи букети? Колко жалко — простенах и се усмигнах.

— Според Брент той ще... — Не довърши мисълта си, защото сервитьорът ѝ съобщи, че я търсят по телефона. — Извини ме, Роузи, ей сега се връщам.

Налях си още малко вино, облегнах се назад и се загледах в лампичките навън, подмятани от силния вятър. Не можех да преценя защо проявявам такъв интерес към въпросната информация. В крайна сметка познавах много бегло Нейт Ейми. Знаех само, че смехът му може да изпълни фойето на голяма сграда и че той не разбира от цветя, по-точно от лавандула. И все пак ми беше любопитно защо всички, с които разговарях през изминалата седмица, често го споменаваха.

След малко Силия се върна и възкликна:

— Невероятно! Оставям ги сами за пет минути и настъпва истински ад! — Видя озадаченото ми изражение, пое си въздух и промърмори: — Прощавай, съкровище. Скъпите ми племенници, които са и близнаци, ми гостуват за няколко дни. Не ти ли казах? Със сигурност ти споменах. Сега са във ваканция и искаха да разгледат забележителностите на Ню Йорк. Само че щом ми видели гърба, решили да си спретнат купон и така надули музиката, че добрите ми съседни се обадили на 911. Отивам да оправя кашата. Извинявай, скъпа. Ще се чуем утре. — Грабна чантата си, целуна ме и забърза за срещата с пазителите на реда.

Сервитьорът се приближи до масата и попита:

— Мадам ще желае ли десерт?

— Не, благодаря. Сметката, ако обичате.

— Разбира се. — Той отново изчезна. Допих виното си и за последен път се загледах в мрака, надвиснал над река Хъдсън. За частица от секундата сякаш зърнах човека с шантавата крива усмивка и чух дълбокия му мелодичен глас. Сепнах се, взех се в ръце и станах да си вървя.

Навън ме пронизаха ледени дъждовни капки. Загърнах се поплътно с палтото и се подготвих психически да измина краткия път до

вкъщи. Вятърът развяваше косата ми, а Ню Йорк сякаш ми задаваше въпросите, които се тълпяха в ума ми въпреки желанието ми да избягвам тази тема.

С необичайно чувство на облекчение отключих вратата на жилищната сграда и на бегом се изкачих до апартамента си на третия етаж. Влязох, облегнах се на рамката на вратата, вдъхнах позната миризма и зачаках сърцето ми да се успокои. Домофонът избръмча тъкмо докато си свалях палтото. Стреснах се и подскочих, но извиках с престорено спокойствие:

— Кой е?

— Привет, сестричке. Ще приютиш ли братчето си? — изчурулика познат глас.

— Джеймс! — възкликнах. — Качвай се!

Натиснах бутона за отключване на входната врата и след секунда брат ми вече стоеше пред мен. Странно, обаче всеки път щом го видя, оставам поразена от високия му ръст. Изглеждаше уморен, но и доволен, че ме е изненадал, като е пристигнал без предупреждение. Остави на пода тежката си кожена чанта, прегърна ме и ме завъртя.

— Роузи, толкова е хубаво да те видя! Изненада ли се?

— И още как! — Джеймс ме пусна и аз отново го прегърнах. — Не е за вярване, че дойде! Мама каза, че ще си прекалено зает да ми гостуваш.

Той се ухили, лешниково кафявите му очи дяволито заблещукаха.

— Накарах я да се закълне, че няма да ме издаде. Искрах да те изненадам. Е, ще ме приютиш ли?

— С най-голямо удоволствие. Ще спиш на канапето. Става ли?

— Идеално. — Джеймс се тръсна на най-близкия стол. — Капнал съм от умора и съм готов да спя дори на пода. Не съм претенциозен, нали знаеш.

— В такъв случай имаш късмет, че диванът ми се разтяга и се превръща в много удобно легло. — Отидох в кухнята да включа котлона и подвикнах през отворената врата: — Ще пиеш ли чай?

— Какво ще кажеш за йоркширски? — Той цъфна до мен и ми показа кутията. — Донесъл съм ти и паста за мазане на хляб „Мармайт“ плюс кутия от любимото ти кондензирано мляко.

Отново нададох въодушевен вик. Не страдам от липсата на типично английските хранителни продукти, но тези дарове бяха

безценни като Светия Граал.

— Много ти благодаря! — Разкъсах опаковката на кутията и пуснах в чайника две пакетчета чай. Залях ги с вряла вода, с наслада вдъхнах познатия аромат и замечтано прошепнах:

— Ммм, какво блаженство. Докога ще останеш? — попитах, след като си взехме чашите с амброзия и се настанихме на канапето.

Брат ми се престори на обиден.

— Нима бързаш да ме изгониш? — Засмя се и добави: — Шегувам се, сестричке. Мога да остана само до събота сутринта. След това се връщам във Вашингтон, където ще остана четири дни, после летя обратно за Англия. Виж, сигурна ли си, че няма да ти преча? Мога да си взема стая в „Четири сезона“.

— Че защо ще предпочетеш един от най-люксовите хотели в Ню Йорк, след като можеш да лагеруваш при мен?

Джеймс се усмихна.

— Предпочитам да съм със скъпата си сестричка, отколкото в онзи дворец. Първо, предлагаш чудесна закуска. Второ, при теб е несравнимо по-евтино.

— И още как! — изкисках се. — Какво ще поръчате, сър?

— Какво включва менюто?

— Специалитетът на заведението е сладолед във вафлени фунийки. Ще желаете ли малко?

— О, да. Но нека е повече, умирам от глад — извика той, хвана се за корема и се запревива, като че ли беше в предсмъртна агония. Неохотно се измъкнах от ласкавите прегръдки на удобното канапе, в същия момент брат ми ме хвана за ръката и ме изгледа с неподправена нежност. — Много ми е хубаво с теб, Роузи. Благодаря ти.

От опит знаех, че трябва да съм нащрек, когато брат ми (с няколко години по-голям от мен) се разчувства. Мимолетните прояви на нежност обикновено възникват, когато Джеймс е сгазил лука и се налага да го спасявам. По-късно, след като го настаних на канапето и си легнах, се запитах дали отново не ме очаква кризисна ситуация. Оптимизмът ми мигновено се задейства на бързи обороти и реших, че този път интуицията ме е подвела. Джеймс несъмнено беше егоист, обаче дори той чат-пат проявяваше искрени чувства.

Нали?

ОСМА ГЛАВА

— Какво ще правиш довечера? — попита той на другата сутрин, докато закусвахме.

Позамислих се.

— Нищо. Защо?

Джеймс машинално опипа носа си и промърмори:

— Ще ми се да зарадвам с нещо милата си сестричка.

„Предупредих те, че е загазил!“ — обади вътрешният ми глас. Престорих се, че не го чувам, и се усмихнах на брат си.

— С какво по-точно?

Той ми намигна:

— Роузи, толкова си мнителна. От теб се иска само да облечеш нещо шикозно, понеже съм запазил маса в много шикозно заведение. И ще платя сметката.

Намръщих се.

— Ако вече си запазил маса, защо ме попита дали съм свободна довечера?

Джеймс вдигна бял флаг.

— Да му се не види, пак сгафих... Добре де, признавам, че снощи, докато приготвяше чая, надникнах в бележника ти, а когато отиде за сладоледа, телефонирах в ресторанта.

— Хубаво. — Обяснението ме задоволяваше. Поне засега. „Абе ти чуваш ли какво ти говоря?! — тросна се вътрешният ми глас и тропна с крак. — Той пак е загазил, и то яко, и ще се наложи да го измъкваш от кашата. Отново. Няма ли най-последно да ти дойде умът в главата?“

Въздъхнах и заточих противното гласче в най-тъмните дебри на съзнанието си.

— Всичко наред ли е? — попита Джеймс, като видя изражението ми.

Усмихнах се.

— Разбира се.

Винаги отивам първа да отворя магазина, но този път Марни ме беше изпреварила. Седеше прегърбена на тротоара с физиономия на човек, на когото са му потънали всички гемии. Въпреки всички несполуки в любовния й живот за пръв път я виждах така оклюмала.

— Здравсти, Марни. Как си?

Тя се изправи, след като вдигнах рулетката, а щом влязохме в магазина, смотолехи:

— Добре съм.

— Явно не си. — Включих осветлението и си свалих палтото. Помощничката ми ме последва в работното помещение и окачи връхната си дреха до моята. — Искаш ли да поговорим?

Тя запримигва, очите й се наляха със сълзи.

— Да, искам. Само че едва ли ще можеш да ми помогнеш.

Усмихнах се.

— Ако не друго, поне ще се опитам. Като начало седни, а пък аз ще задействам Вярната дружка. И още нещо... — Извадих от чантата си плик с топли сладкиши от любимата си пекарна. — Изкуших се да взема от специалните бисквити на Луиджи с много шоколад и ти ще ми помогнеш да се отърва от тях.

Очите й светнаха и тя ме прегърна.

— Благодаря, Роузи! Страхотна приятелка си!

След като яростно засъска, Вярната дружка кротна и напълни каничката със силно ароматно кафе.

Седнах до Марни на протърканото кожено канапе до витрината, което също беше атрибут, допринасящ за атмосферата в „При Ковалски“. Внезапно ми хрумна, че то е второто ни тайно оръжие във войната с надменния Филип Девърю. Появят ли се клиенти, много поучливо е да ги поканиш в уютно кътче, където ще са заобиколени с цветя, и да им дадеш възможност да се насладят на къртовския труд на Вярната дружка. С Ед спасихме канапето от печалната участ да завърши съществуването си на градското сметище, след като го изхвърлиха от фалиралото квартално кафене. С умиление си спомням как колегата ми с риск за живота си спря движението по Шейсет и осма улица, докато моя милост се опитваше да изтика на другия тротоар тежката мебел. Изглежда удобното канапе подейства успокояващо на Марни. Тя се поотпусна, взе си бисквита и подхвана:

— Запознах се в моя театър с един човек. Казва се Мак, от Бруклин е, но сега живее в Ийст Вилидж и е с двайсет и две години по-възрастен от мен. Преподава английски в Колумбийския университет и е режисьор на нашата труппа. Невероятен е, Роузи! Всяка негова дума е истинско злато. Прекланям се пред него.

— Тогава защо си увесила нос?

Тя въздъхна и се втренчи в чашата си.

— Макс изобщо не ме забелязва. Чух го да казва на свой колега, че наскоро е разтрогнал дълъг и безрадостен брак и харесва момиче от труппата. Все се надявах да си е паднал по мен.

— Откъде знаеш, че не е?

— Именно — не знам! — изпъшка Марни. — Цяла седмица не съм мигнала. Непрекъснато мисля за този човек. Как да се сближа с него? Какво да му кажа?

— Сбъркала си адреса, малката. Знаеш, че изобщо не съм спец по сърдечните въпроси... — Усмихнах се и погледнах помощничката си. Тя също се усмихна, но усмивката ѝ повече приличаше на печална гримаса. Време беше да сменя тактиката. — Хрумна ми нещо... защо не му предложиш да пийнете по едно след репетицията? Кажи му, че искаш да го опознаеш отблизо. Или му разкажи за работата си тук и го покани да види най-последната ти творба. Постарай се известно време да бъдете само приятели и виж какво ще излезе.

Марни вдигна глава.

— Ами ако външността ми го отблъсква?

Стиснах ръката ѝ.

— Не говори глупости, малката. Прекрасна си. Повтарям — постарай се да се сприятелиш с него. Погледни нещата от този ъгъл: ако той те харесва, значи си открихнала вратата към сърцето му, ако ли не, ще спечелиш приятел, когото вече уважаваш. И в двата случая печелиш. Съгласна ли си?

— Ами... да — колебливо измънка тя, но лицето ѝ започна да се прояснява. Отново ме прегърна и прошепна: — Благодаря, Роузи, ще опитам.

Звънчето над външната врата оповести появата на Ед.

— Олеле! — възкликна той и закри очите си с любимия си вестник „Ню Йорк Обзървър“. — Разговор по женски! Изнесете ме оттук! Задушavam се! — Отмести вестника, ококори се и с променен

тон добави: — Не, оставам! Искам да чуя всички пикантни подробности!

С Марни се изправихме и тя процеди:

— Няма такива! — Вирна нос и заобиколи Ед като телеграфен стълб.

— Върхът! — простена той. — Както обикновено, подложен съм на дискриминация, защото съм мъж! И то мъж до мозъка на костите! От друга страна, притежавам някои качества на нежния пол.

— Така ли? — изкиска се Марни. — И какви са те?

— Разбирам от цветя — гордо заяви той. — Посягам към шоколада, когато съм в депресия. Сегиз-тогиз обичам да клюкарствам. Да чуем подробностите, скъпи дами.

С помощничката ми се спогледахме.

— Имаме ли повод за тревога? — попитах.

Марни се изкикоти:

— Той има ли си специално име за през уикендите?

Ед озадачено я изгледа.

— Какви ги дрънкаш?

— Ами такива: „През уикендите се казвам Джанис“.

Изречението на колегата ми беше достойно да заеме място в изложба в „Гугенхайм“.

— Единственото име, на което отговарям през уикендите, е господин Супермъжествен — надменно заяви той, при което с Марни се запревихахме от смях. — Да, да смейте се. Държа да ви уведомя, че днес отказах две — да, две! — покани за вечеря е много красиви жени, които умират да им обърна внимание. Защото, приятелки мои, довечера ще посетя постановка на Бродуей в компанията на дама, носеща името Елена Айвън.

Изрече името тържествено, като че ли говореше за кралска особа, обаче само си изстреля патроните. С Марни го изгледахме недоумяващо. Той изпъшка:

— Ама че сте невежи! Елена Айвън е известна като „лицето на Жан Сен Пиер“.

— Манекенката ли! — ахна Марни. — Как се нави да излезе с теб?

Той се престори на засегнат от въпроса й, но все пак благоволи да обясни.

— Елена е гадже на най-добрия ми приятел Стив, който е фотограф и работи за няколко големи модни къщи. Наложил му се непредвидено да замине за фотосесия на Хаваите, а тази вечер щеше да води Елена на премиерата на най-новата пиеса на Кевин Спейси. Предложих да го заместя.

Ухилих се.

— Ед Стийнман в ролята на галантен рицар с блестяща броня.

— За теб съм сър Ед Стийнман, селянко! Ей, това май не беше съвсем галантно, ама карай да върви... Така или иначе, носят се слухове, че Елена се кани да скъса със Стив, та смятам да се възползвам.

— Какво? — възкликна Марни. — Много си гаден!

— Знам — безгрижно заяви той и се запъти към работното помещение. — Обаче тъкмо затова ме обичате.

И тази сутрин имахме повече обаждания и поръчки, отколкото беше обичайно в четвъртък. Очевидно „При Ковалски“ продължаваше да се облагодетелства от застъпничеството на Мими Сътън.

В единатсет пристигна Brent Джейкъбс. Щом ме зърна, на лицето му цъфна дежурната широка усмивка:

— Роузи, здравей! Нали не закъснях много?

— Напротив, идваш тъкмо навреме. Добре дошъл в нашия магазин.

— Кафе ли подушвам? — Той се усмихна като хлапе, което пуска в действие чара си, за да си изпроси шоколад.

— Явно имаш отлично обоняние. Искаш ли мляко и захар?

— Черно с две бучки, благодаря. — Ненадейно смутено изражение временно измести усмивката му. — Нали не се сърдиш, че се самопоканих?

— Напротив, аз ти го предложих. — Подадох му ръчно изрисувана синьо-бяла порцеланова чаша с логото на магазина.

— Симпатични чаши. Ти ли ги направи?

Засмях се.

— Не, разбира се. Приятелката ми Луси притежава магазин за керамични изделия в Уест Вилидж. Чашите са нейно дело.

Настанихме се на дивана и аз подадох на Brent албумите с моите аранжировки, за да си избере. След пространно обсъждане той се спря на букет от жълти и кремави рози, лилии и гладиOLI, съчетани с

гранки от тъмнозелено декоративно растение и клонки евкалипт и розмарин. Научих, че жълтият цвят е любим на жена му и че шаферките на сватбата им са били с рокли в същия оттенък. И още, че второто ѝ име е Розмари, а Брент я нарича така, когато са насаме. Той продължи да разказва за медения им месец в Австралия дори докато попълвах формуляра за поръчката. Уведомих го, че букетът ще бъде доставен в десет и половина на другата сутрин.

— Чула ли си се със Силия наскоро? — рязко смени посоката той — за щастие май беше изчерпил темата за сватбеното си пътешествие.

— Видяхме се снощи — отвърнах, продължавайки да се занимавам с бланката за поръчката.

— Разбра ли за Джери?

Престанах да пиша и го погледнах.

— Да. А ти откъде...

— Новините са разпространяват бързо. Съпругата ми работи в бившата му компания. Как ти се стори Силия снощи?

Предпочетох да отговоря уклончиво:

— Не забелязах кой знае какво промяна. Само дето беше малко по-мълчалива.

Изражението на Брент остана тревожно.

— Не те разпитвам току-тъй, Роузи. Държа на нея. И ми се струва, че страда въпреки оптимистичната маска, която си слага за пред хората.

Усетих, че ми става все по-неловко.

— Виж, по-добре поговори с нея, не с мен. Не вярвам да иска куцо и сакало да научи за случилото се.

Той окуражаващо се усмихна.

— За да те успокоя, ще ти кажа, че със Силия сме много близки от памтивека. Не се безпокой. Ако се чуете, преди да се свържа с нея, държа да ѝ кажеш, че старият Би Джей винаги ще я подкрепя. Ще се сети за какво говоря.

Аз нямах представа за какво говори, обаче кимнах.

— Непременно. — Подадох му копие от бланката за поръчка.

— Благодаря. Между другото, казаха ли ти какво видях във вторник вечерта в Линкълн Сентър?

Нивото на интереса ми се покачи с няколко хиляди степени.

— Силия ми спомена. Ти знаеш ли нещо повече?

— Тук винаги сме готови да поклюкарстваме — подметна Ед, като мина край нас, нарамил цял наръч рози. — Кой е обектът днес?

Брент се ухили.

— Един млад господин, на когото госпожица Дънкан е направила много силно впечатление на соарето у Силия преди две седмици.

Колегата ми повдигна вежда.

— Така ли? За това не обели и дума, Роузи.

Сърцето ми заспринтира, като че ли се канеше да постави олимпийски рекорд. Опитах се да сменя темата:

— Ед, телефонира ли на Патрик, за да му съобщиш какво поръчваме за събота и неделя?

— Отдавна.

— Добре... въъ... нямаш ли си някаква работа в другото помещение?

Колегата ми се облегна на плота — несъмнено изпитваше щуро удоволствие да гледа как се гърча от неудобство. След няколко секунди благоволи да заяви:

— Всъщност реших да ползвам почивката си. Ето защо разполагам с време да изслушам безкрайно интересната информация, която споделя с нас господин Джейкъбс. И така този млад мъж...?

Брент забеляза, че ми става все по-неловко, и като истински джентълмен отказа да участва в заговор срещу мен. След като за втори път тази сутрин беше лишен от удоволствието да поклюкарства, Ед замърмори под нос и отиде да си гледа работата.

Брент се приведе към мен и ми прошепна:

— Виж, засега предпочитам да не се разпростирам в подробности. Ще кажа само, че Нейт не е влюбен, както една журналистка ти е внушила. — Любезно ми кимна за сбогом и си тръгна.

Последното му изречение не ми излезе от ума през целия следобед. Което беше в равни части и досадно, и любопитно.

Марни си тръгна в два, за да отиде на репетиция. Влязох при Ед в работното помещение и се захванах с поръчка, която щяха да вземат в края на работното време. Ако хранех някакви илюзии, че колегата ми е забравил коментара на Брент, те се разсеяха като дим над водата, щом зърнах издайническите пламъчета в очите му. Господин Стийнман беше решил да се забавлява и никой не можеше да му попречи.

— Симпатяга е този Brent — подхвърли.

Придърпах стол до масата и започнах да махам листата на един карамфил.

— Вярно е. Казах ти, че ще го харесаш.

— При това е много наблюдателен — не мирясваше Ед, докато пръстите му сърчно връзваха на фльонга плътна копринена панделка. — Особено по отношение на някои гости на купоните на Силия. — Вдигна глава и ми намигна.

Престорих се на погълната от работата си. Добавих ярко оранжеви лилиуми към карамфилите и декоративната растителност. Въпреки нежеланието си да се хвана на въдицата на Ед, накрая вдигнах бял флаг — нямаше как да избегна темата.

— Е, питай — промърморих.

Той взе да увива с целофан букета, който беше направил, и се престори на изненадан.

— Какво да те питам?

Изръмжах като разярена тигрица:

— За онзи човек — не се прави на три и половина. Виж, той е господин Никой, честна дума. Силия пак се прави на Купидон.

— Аха. Разбирам... Ясно... Дали пък този господин Никой не е по-специален Никой?

— Моля? Глупости! Запознахме се миналата седмица на писателската среща. Стори ми се много симпатичен, нищо повече. Разговаряхме само два пъти, затова нямам по-обстойни впечатления от него...

— Два пъти, а? — Ако веждата на Ед се вдигнеш още по-високо, от НАСА спокойно можеха да я използват за изстрелване на космически ракети.

За щастие в този момент някой влезе в магазина. Облекчението ми беше неописуемо. „Изплъзнах се на косъм! Благодаря ти, Боже!“ Шмугнах се покрай Ед, за да изляза в търговската зала.

— Извинявай, че те оставям, но имаме клиент...

Колегата ми примирено изпъшка.

— Добър ден, добре дошли в „При Ковалски“ — изчуруликах. Новодошлият, който разглеждаше витринките до вратата, се обърна.

— Здравей.

Вцепених се, езикът ми се върза на фльонга. Събрах сили чак от петите си и измънках:

— Здравсти.

Той се приближи до мен и ми подаде ръка.

— Много ви е хубав магазинът.

Възвърнах душевното си равновесие дотолкова, че да отвърна сравнително наперено:

— Благодаря. И на мен ми харесва.

— Също и на клиентите ти. — Нейт се усмихна, огледа търговската зала, после погледът му отново се прикова върху мен. — Чух, че бързо ставате популярни сред каймака на Ню Йорк.

— Има нещо вярно. Изглежда благодарение на рекламата, която ни направи Мими Сътън... — Изпод око следях изражението му, но то не се промени. — Макар да се страхувам, че ще имам повече неприятности, отколкото облаги. Предпочитам успехът ми да се дължи на качествата ми, а не на нечие застъпничество, което... — млъкнах, защото осъзнах, че съм сгазила лука. — Съжалявам, не биваше да го казвам.

Смущението ми явно се стори адски забавно на Нейт. Все пак той се насили да изглежда сериозен:

— Не, не, съгласен съм с теб. Гадничко е да си пионка в нечия игра за власт и могъщество. Повярвай, знам го от опит.

Хм, това адски ме заинтригува. Макар да се изкушавах да го разпитам по въпроса, храбро прогоних женското си любопитство и смених темата:

— Как така ти хрумна да посетиш вълшебния свят на „При Ковалски“?

— Минавах наблизко и... Я стига! И кафе ли предлагате? — Приблужи се до плота и се ухили, като зърна Вярната дружка. — Не може да бъде! Как е възможно тази реликва да прави кафе, което ухае така божествено?

Самоотвержено се хвърлих в защита на любимия си домакински уред:

— Не се подигравай на Вярната дружка, докато не разбереш какво може. — Заобиколих плота и помилвах напукания корпус на машината. — Понякога външността лъже, господин Ейми. Пред вас е един от най-големите неоткрити таланти на Ню Йорк.

Той се обърна и ме погледна в очите, при което дъхът ми секна.

— Така ли? — промърмори нехайно. — Очевидно съм изпаднал в заблуждение. Изненадай ме... — Като видя изражението ми, добави: — Ако ми предлагаш кафе, приемам с удоволствие.

Захванах се да подготвя Вярната дружка за следващата порция ароматно кафе. Без абсолютно никаква причина ръцете ми трепереха. „Стегни се, момиче — строго ме смърми вътрешното ми гласче. — Не се е случило нищо особено — повтарям: нищо особено! Той е дошъл да разгледа магазина като всеки друг клиент. Владееш се! Повтори с мен «Владея се!»“ Подчиних се и наум изговорих сакралната фраза. Наистина се... Налях кафе в три чаши и оставих едната на плота. Взех другата и вдигнах глава.

— Ето ти кафето. Чувствай се като у дома си... Ще занеса и на колегата си.

— Не се хаби. — Ед цъфна до мен и едва не го залях с горещата течност. — Привет. Аз съм Ед Стийнман, асистентът на Роузи.

Нейт се усмихна и му подаде ръка.

— Нейт Ейми, почитател на творенията на Роузи.

— Сериозно? — Ед се обърна към мен. Усмихваше се невинно, но аз го познавах достатъчно добре, за да ме заблуди. — Бих си побъбрил с вас, но се налага да продължа работата по великите й творения, така че моля да ме извините... — На минаване край мен той прошепна: — Господин Никой, а? Бива си го.

Устоях на желанието да го спъна с крак и престорено му се усмихнах.

Нейт отпи от чашата си и блажено въздъхна:

— Кафето е великолепно.

Нежно помилвах Вярната дружка.

— Убеди ли се, че понякога външността лъже?

— Да.

Замълчахме. Вероятно трябваше да използвам паузата, за да набележа следващия си ход, обаче бях прекалено обсебена от мислите колко чаровен изглежда Нейт, когато повдигне вежда. И как очите му, засенчвани от челото, изглеждат толкова пронизващи...

— Все пак посещенията ми не е случайно — изведнъж изтърси той. — Искам да поръчам букет.

Все едно ме заля студен душ, но шокът ми помогна да се взема в ръце.

— Чудесно — отвърнах.

— Само че не знам... тъъ, искам да ме посъветваш, Роузи. — Той се навъси, остави чашата си на плота и взе да я мести напред-назад. — Работата е там, че досега съм поръчал безброй букети, но всички са еднакви. Ще ми се сега да изпратя нещо различно. Непременно искам да е различно.

Кимнах.

— Виждам, че си изправен пред дилемата, която ние, професионалистите, наричаме „Какво да подариш на жената, която има всичко“. — Усмихнах се и мислено си писах пълна шестица. Също така мислено благодарих на Силия. Беше невероятно как информацията за любовния живот на Нейт ме превърна от обикновена цветарка в кръстоска между психотерапевт и дъвен мъдрец.

Той се ококори.

— Да... Как разбра?

— Предположих — промърморих. Надявах се да изглеждам достолепно, както прилягаше на жена с моята мъдрост. — Всичко зависи от това, което искаш да кажеш на въпросната дама.

Нейт озадачено поклати глава.

— Прощавай, нещо се обърках. Как така какво искам да кажа?

Въздъгнах. Открай време ми е трудно да обясня как работя. Още щом направих първия букет в живота си, интуитивно разбрах какво е посланието ми.

— „Кажете го с помощта на цветята“ е банално клише, обаче аз работя на този принцип. Аранжировките ми не са само съчетание от цветове и аромати, макар че тези компоненти са от особена важност. Всяко мое творение е емоционално послание, но с по-дълбок подтекст. Господин Ковалски често казваше: „Хората изпращат цветя по много поводи — за рожден ден, за да изкажат любовта си или за да се извинят за нещо... Твоята задача е да разбереш истинската причина. Защо този човек се извинява? Заради някаква грешка или задето се е променил до неузнаваемост? Когато създаваш нещо, трябва да си детектив, лекар и наставник, да вярваш, че творбата ти ще промени живота на някого. Твори с очите, с мъдростта и със сърцето си“.

Казвали са ми, че аранжирам цветята така, сякаш отблизо познавам човека, за когото са предназначени. В подобни случаи се сещам за думите на своя приятел и учител — творя с очите, мъдростта и сърцето си.

Нейт се вираше в някаква точка, отстояща на милиони километри от мястото, на което се намирахме. Изражението му подсказваше, че го вълнуват мисли, в които аз нямам място. По едно време тръсна глава и промълви:

— В такъв случай... в такъв случай се налага да обмисля посланието си. Ще ми се отново да се видим и да поговорим по този въпрос, Роузи. Съгласна ли си? Виж, утре съм свободен горе-долу по същото време. Може ли пак да дойда на кафе?

Предложението беше напълно неочаквано, но невероятно съблазнително.

— Разбира се — промълвих. — Ще те чакам, Нейт.

Щом той си тръгна, Ед се измъкна от работното помещение като любопитна невестулка от дупката си.

— Хмм. С днешното посещение стават три срещи. И вероятно няма да сгреша, ако предположа, че господинът си е уговорил четвърта. — Престорих се, че не го забелязвам, и обърнах табелката на вратата, за да обознача, че магазинът е затворен. — Не на мен тия, Роузи, сподели с батко си. Та нали току-що се здрависах с този човек. Вече сме от едно семейство...

— Ще приключа касата — заявих и отворих чекмеджето на касовия апарат. Само че колегата ми не е от хората, които лесно се предават. Не и без съпротива. Мълниеносно се пресегна, затвори чекмеджето, грабна ключа и изтича чак в другия край на помещението, като победоносно размахваше трофея си. — Стига глупости, Ед! Върни ми ключа!

Той се ухили като пакостливо дете.

— Ела си го вземи.

— Добре! — Идиотското му поведение започваше да ми лази по нервите. Затичах се към него и се опитах да взема ключа, но той го вдигна високо, а пък аз, както се бях засилила, се озовах лице в лице с момчетата от „Грейтфул Дед“, щамповани на тениската му.

— Ку-ку! — Той се ухили, поразроши косата ми и отстъпи назад, при което заветният ключ се озова още по-далеч от обхвата ми. Адски

е неприятно да си с ръст около един и шейсет — това означава дългучи като Ед, който е над метър и осемдесет, вечно да се извисяват над теб.

След поредица от подскоци и други неуспешни тактики като молби, заповеди и гъделичкания (признавам, че последното направи сражението по-забавно, понеже Ед се киска като малоумен) прибягнах до крайното средство, използвано от хората в неравностойно ръстово положение. С все сили стъпих върху крака му. Възползвах се от елемента на изненада и от факта, че той се преви на две от болка, и сръчно издърпах от ръката му ключа. Мислено се поздравих за тактиката, която действаше безотказно.

— Прецаках те! — извиках победоносно. — Не подценявай ниските, върлина такава! — Вирнах глава, върнах се при щанда и отключих касовия апарат.

— Не е честно! — изстена Ед и се вкопчи в контузения си крайник.

— Съжалявам. Боли ли?

— Нищо ми няма! — тросна се той.

Оставих го още малко да се вари в собствения си сос. След като преброих парите в касата, реших, че е време да задоволя любопитството му. Хванах го за ръка и го поведох към канапето.

— Интересуват те подробности, така ли, господинчо? Ще ги научиш.

Ед се опита да изиграе ролята на незаинтересуван, макар че погледът го издаваше.

— Най-малкото, което можеш да направиш, за да изкупиш вината си заради страданието, което ми причини — промърмори кисело.

На практика нямаше почти нищо за споделяне. Не знаех каква е причината за днешната визита на Нейт. Всъщност го познавах съвсем бегло. От друга страна, бях сигурна, че първото ми впечатление за него е било погрешно и че той е доста сложна личност. Което несъмнено подклаждаше любопитството ми. Единственият начин да обясня интуитивното си предположение бе да сравня Нейт с айсберг. Само че се изпуснах и неволно разкрих тайната си теория относно Ед, като добавих:

— С него си приличате като две капки вода.

— Смяташ ме за айсберг, така ли? — смаяно повтори колегата ми.

— Да. В добрия смисъл, разбира се.

Той прокара пръсти през тъмнокестенявата си коса и озадачено ме изгледа.

— Какво му е доброто на айсберга?

С този въпрос ме хвана натясно, но все пак направих геройски опит да изляза от положението:

— Ти си „добър“ айсберг в смисъл, че само малка част от истинския Ед се вижда на повърхността. За разлика от „лошия“, който е потопил „Титаник“... Схващаш ли мисълта ми?

Изречението му остана непроменено.

— Аз съм айсберг — измънка, като че ли размишляваше върху лекарска диагноза и откриваше страшен подтекст.

Наклоних глава, погледнах го кокетно и сложих ръка на коляното му.

— Повярвай, казах го като комплимент. Според мен си... интригуващ.

Против волята си той се засмя:

— Все едно чета пасаж от книгата на Силия Джонсън „Мимолетна среща“. — Той заговори със старомоден английски акцент: — Наистина ли те интригувам, любов моя?

Усмихнах се.

— Понякога се държиш като кръгъл идиот.

— Да, обаче това е само една десета от мен. Представи си колко кошмарни могат да са останалите девет десети.

Потупах го по коляното и се огледах. След като обърнах табелката, в магазина се бяха възцарили тишина и спокойствие. Навън Ню Йорк все така пулсираше като неуморно сърце; по Кълъмбъс Авеню пак имаше задръстване и колите пъплека като охлюви — същински живописен парад на чувството за безизходица.

— Какъв късмет, че днес не попаднах в тази преса... — промърморих.

— Метрото е велико изобретение — кимна Ед. — И така, какво за Нейт? Предполагам, че в бъдеще ще го виждаме по-често, прав ли съм?

Дълбоко си поех дъх и го погледнах в очите.

— Да, вероятно. — Осъзнах, че дланта ми още е на коляното му, а той е протегнал ръка върху облегалката на канапето и китката му леко докосва рамото ми. Усмихна ми се, обаче погледът му беше нетипично сериозен. На улицата отвън таксиметровите шофьори надуваха клаксоните, часовникът зад щанда ритмично отмерваше отлитащите секунди. Тъкмо когато започнах да се чувствам неловко, Ед заговори. И каза нещо, което изобщо не очаквах да чуя:

— Тази вечер аз ще доставя поръчките, Роузи.

— Ами... — заекнах, объркана от внезапната промяна в настроението му. — Да... добре... стига да искаш. — Помъчих се да разгадая чувствата, които изразяваше погледът му. — Имаш ли време?

— Ще намеря. — Отиде да вземе букетите от работното помещение, върна се, изгледа ме втренчено и попита: — Готови ли са бланките? — Усмивката му беше широка както обикновено, но тонът му не ми хареса.

Пресегнах се зад щанда и му подадох формулярите. Ед ми благодари и аз го последвах към външната врата, като пътъом изключвах осветлението. Миг преди да се разделим, импулсивно го хванах за ръкава.

— Слушай... нали не ми се сърдиш?

Той се наведе и нежно ме целуна по страната.

— Не, Роузи. Престани да се тревожиш. Довиждане до утре. — Усмихна се, обърна се и се отдалечи с бързи крачки.

Спомних си нещо и се провикнах:

— Ед!

Той се извърна:

— Да?

— Приятно изкарване с Елена довчера.

Колегата ми не отговори, само вдигна ръка за поздрав и продължи пътя си.

Проследих го с поглед, докато зави по следващата пряка. Внезапно изпитах необяснима тревога, която се загнезди в сърцето ми. Спуснах външните щори, заключих вратата и бавно закрачих към дома си.

Ню Йорк си беше все така забързан, шумен и колоритен, но докато минавах покрай познати сгради и прекосяхах познати улици, градът сякаш остана на заден план. Безброй въпроси пърхаха в ума ми

като неспокойни пеперуди. Нейт, Ед, гаджетата на Марни, Мими и Кейтлин Сътън и журналистката, спомената от Нейт — всички ми се струваха като парченца от мозайка, които упорито отказваха да паснат на местата си. На две пресечки от жилищната си сграда чух познат глас:

— Ето те и теб, сестричке! — Джеймс ме настигна. Лицето му беше зачервено, изглеждаше доволен от живота. — Ще ме приютиш ли и днес? — Вдигна голям хартиен плик и добави: — Напазарувах от „Дийн енд Делука“.

— В такъв случай си добре дошъл у дома. — Засмях се и сякаш ми полекна. Внезапно ми стана хубаво, че брат ми е до мен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Помня как веднъж, когато бях на осем, за пореден път с мама гледахме новините в шест часа. В детството ми имаше няколко неща, които винаги правехме заедно, и гледането на новините в този час беше сред тях. Мама не харесваше журналистите по Ай Ти Ви (твърдеше, че приличали на конферансиета в цирка) и предпочиташе сериозните новинари с безупречно произношение по „добрата стара Би Би Си“.

Новинарската емисия, за която говоря сега, се е запечатала в паметта ми заради вълнуващите събития, а именно, освобождаването на британски заложници след дългия им престой в плен в Бейрут. Мама ми обясни, че от пет години тримата брадясали мъже, които бяха само кожа и кости, се смятали за изчезнали. Единият говори на пресконференцията. Измъчено се усмихваше, докато обясняваше на целия свят как с другарите му не вярвали, че този ден ще настъпи. Помня как казах, че явно е много щастлив, задето е на свобода.

— Може да изглежда щастлив, но погледът му говори друго — промълви мама. — Винаги наблюдавай очите, Роузи. — Те ще ти кажат истината. — Нейните бяха насълзени. Приблужи се до телевизора и закри с длан долната половина от лицето на бившия заложник. И наистина в погледа му се четяха мъка и страх. Щом мама отдръпна ръката си, усмивката на непознатия се върна, обаче очите му останаха мъртви.

Научих се да търся тези признаци в хорските погледи и така узнах ужасяващи факти. Видях ги в очите на мама, когато ѝ съобщиха за татко. Видях ги в очите на Бен, преди да напусна Бостън. Най-страшното беше, че ги виждах в собствените си очи почти всеки ден, откакто Ню Йорк ме осинови. Случва се да съжалявам, че мама ми разкри тази тайна. Понякога е за предпочитане истината да остане скрита.

Днес очите на Ед ме изплашиха, защото не можах да разгадая какво говорят. Обикновено бяха дружелюбни, закачливи и нетърпеливо

очакваха всяка възможност дяволито да заискрят. Този следобед обаче погледът му беше изпитателен и дори студен. Не го бях виждала да ме гледа така и се изнервих. Каза ми, че не се сърди. Усмивката и приятелската му целувка потвърдиха думите му. Би трябвало да му повярвам — и наистина му повярвах, само дето упоритата въпросителна оставаше. Каза, че не ми се сърди, но очите му продължиха да мълчат.

По пътя към дома забелязах нещо особено и в погледа на Джеймс. Брат ми не преставаше да бърби жизнерадостно и да описва какво е правил през деня и с какви хора се е запознал, но не можех да се отърся от чувството, че премълчава нещо. Подозренията ми се задълбочаваха с всеки изминал ден и той не беше сторил нищо, за да ги разсее.

Безпокойството продължи да ме гризе и след два часа, когато с Джеймс отидохме на вечеря в „Синьо: Едно“ — най-модния ресторант в Ню Йорк. Бях слисана, като научих, че е запазил маса. По принцип Силия получава резервации за, където пожелае, но дори тя беше принудена да чака цял месец за „Синьо: Едно“. Заведението се намираше на партера под един от най-люксоznите хотели в близост до Бродуей и сред клиентите му имаше звезди от театралната сцена, телевизионни знаменитости, режисьори и адвокати. Говореше се, че списъкът на кандидатите за бармани и сервитьори е цели четири страници, най-вече защото за актьорите, работещи в свободното си време, „Синьо: Едно“ беше мястото, където можеха да направят впечатление на големите клечки в театралния бизнес.

С Джеймс ни поведоха към маса в дъното на ресторанта. Синият цвят преобладаваше навсякъде. Стените, боядисани в морско синьо, се осветяваха от аквамаринени аплици, мънички сини светлинки бяха разпръснати като кобалтови звезди около халогенните лампи на тюркоазения таван, подсилвайки задушевната атмосфера. Сръчни сервитьори с бели ризи и моркосини панталони, праметнали през ръка сини ленени кърпи, бързаха да изпълнят поръчките на многобройните клиенти. Две от стените представляваха грамадни аквариуми, пълни с екзотични рибки, които сякаш се движеха в унисон с обслужващия персонал. Сервитьорът ни донесе по едно мохито и взе поръчките ни за вечерята. Джеймс отпи от чашата си и се вгледа в мен.

— Изплюй камъчето, сестричке. Какво те човърка отвътре?

— Моля?

— Не се прави на ударена. Цяла вечер мълчиш като риба.

Усмихнах се.

— Нищо ми няма. Имах много работа в магазина и май се преуморих.

— Така ли? Аз пък си мислех, че се е случило нещо съдбовно и ще се наложи да те разпитвам цяла нощ, за да се добера до истината. Ох, камък ми падна от сърцето.

Джеймс е доста вятърничав и настойчивостта му е чужда. Обичам го, защото е прекалено ленив да си пъха носа в чуждите работи. И сега не измени на характера си. Явно отговорът ми го задоволи, защото продължи доста безгрижно:

— Аз пък изкарах чудесно днес.

— Нима?

— О, да. Първо като всеки турист разгледах забележителностите — Импайър Стейт Билдинг, Статуята на свободата и прочее, после се срещнах със стар приятел от Оксфорд.

— С кого?

— Спомняш ли си Грамърси Джеферсън Джоунс?

Разбира се, че го помнех. С приятелките ми го наричахме Грамадан Джеферсън Джоунс заради великанския му ръст, който предизвикваше трепет в моминските ни сърца. И не само в нашите, а в сърцата на състудентките му (поне така се мълвеше) и най-малко на две преподавателки. Грамадан често ни гостуваше през уикендите и с Джеймс се катереха по скалите или плаваха с платноходка. По онова време бях на шестнайсет и приятелките ми бяха луди по него. Той покоряваше с естественото си поведение и вродения си чар и макар че беше едва на деветнайсет, осъзнаваше какво въздействие оказва на нежния пол. Беше висок близо два метра и се извисяваше с една глава над Джеймс (което вбесяваше брат ми), а тялото му беше като на актьор от екшън филми. Беше звезда на отбора по гребане, водещ актьор в драмсъстава и всеобщ любимец. Произхождаше от фамилия на милионери и говореше чудесен английски, а чуех ли дълбокия му кадифен глас, сърцето ми бясно затуптяваше. Бях лудо влюбена в него, но тъй като още бях твърдо решена никога да не се омъжа, се задоволявах само да го гледам.

— Как е той? — попитах.

— Все същият Грамадан. Все така популярен сред жените. И същият верен приятел. Работи в Главното английско консулство и редовно участва в асамблеята на Обединените нации.

Усмихнах се, като си представих как Грамадан си е намерил служба, която му позволява да пътува и да омайва с чара си жени от всякакви националности.

— Сигурно е страхотен дипломат. Открай време има дар слово.

— Плюс куп други положителни качества. — Джеймс се засмя, ледените кубчета в чашата му издрънчаха, когато той отново отпи от коктейла. — Между другото, попита за теб.

— Така ли? Какво каза?

— „Как е сестра ти, онази очарователна дебеланка?“ — Той се закиска, като видя покрусената ми физиономия. — Отначало не му се вярваше, че сега живееш тук, затова го посъветвах да си купи съботния брой на „Ню Йорк Таймс“ и да види колко си се променила. Дадох му визитката ти, предупредих го, че не можеш да се мериш с Филип Девъру, но все пак е длъжен да подкрепя сънародниците си.

— Много ти благодаря.

— За нищо. — Тук е мястото да отбележа, че брат ми няма чувство за хумор и сарказмът ми не го уязви. — С Грамадан обядвахме заедно и той ме разведе из консулството. Впрочем наскоро се е разделил с втората си съпруга.

— Втората ли? Не знаех, че изобщо се е женил.

— Че как да не е? От Марс ли падаш, Роузи? Бракът му със съпруга номер едно, с която се запозна след университета, продължи едва осемнайсет месеца. След развода той започна работа в консулството и се ожени за стажантка в кметството. Бяха заедно шест години. Преди шест месеца обаче тя го заряза заради негов колега.

— За когото ще се омъжи, нали? — подхвърлих и забелязах, че Джеймс потръпна. Реакцията му ме озадачи. Въздържах се от коментар, още повече, че той смени темата по-бързо от Силия, и то когато е във форма.

— А, ето и вечерята. Не знам за теб, обаче аз съм гладен като вълк...

У дома намерих на секретаря съобщение от Силия и й телефонирах, докато брат ми вареше чай.

— Роузи, съкровище, прегледах коректурите на статията, посветена на теб. Фантастична е! Много ще ти хареса, миличка! Утре ще обядвам с Хенрик в „Птичарника“ на Шейсет и шеста улица, но може ли първо да се видя с теб? Интересуват ме всички подробности за срещата ти с Брент. И с Нейт Ейми.

По гласа ѝ разбрах, че се усмихва.

— Да му се не види, откъде разбра за посещенията им? — възкликнах.

Тя се изкиска:

— Не забравяй, че съм журналистка, съкровище. Работата ми е да научавам всичко. За съжаление не мога да разкрия източниците си. Ще е крайно неетично... — Замълча, явно очаквайки реакцията ми.

Реших да ѝ разваля удоволствието:

— Ама разбира се. Знам колко държиш на принципите, приятелко.

Бинго! Силия избухна като вулкан:

— Роузи Дънкан, отвратителна си! Добре, добре, ще ти кажа... но само защото си най-добрата ми приятелка и много държа на теб. Нейт ми телефонира снощи и сподели, че сте се видели. И няколко пъти повтори думата „невероятно“.

Замислих се към какво съществително би паснал гореспоменатият суперлатив. „Магазинът на Роузи Дънкан е невероятен“ — устройваше ме. „Кафеварката на Роузи Дънкан прави невероятно кафе“ — и това не беше лошо. Но ако беше казал: „Невероятно колко шантава е Роузи Дънкан“? Уф, кофти работа.

— Утре ще ти разкажа всичко за посещението му — успокоих я. — Обзалагам се, че и ти знаеш нещо интересно, което ме засяга.

— Печелиш баса, красавице. И то без да подозираш, че снощи се видях с Мими Сътън.

— Аха, работата става дебела.

Джеймс се появи с две чаши чай и подхвърли:

— Поздрави от мен щуравата си приятелка.

Усмигнах се.

— Джеймс ти изпраца много поздрави.

Тонът на Силия мигновено се промени:

— Джеймс ли? Твоят брат Джеймс? В Ню Йорк ли е?

— Три пъти да. Изненада ме вчера.

— Смятах, че е във Вашингтон... — измънка Силия, като че ли мислите ѝ се бяха отплеснали в друга посока.

— Да, наистина е командирован там. В събота сутринта ме напуска... Ей, какво ти е, Силия? — добавих изплашено, като я чух как се задъхва в слушалката.

Тя помълча, после отговори:

— Нищо ми няма, Роузи. Добре съм... Извинявай, но ще затварям. Слава Богу, хлапетата си заминават утре, но довечера ще си устроим прощално парти с пица и някакъв тъп филм. Ако случайно оцелея, ще се видим утре, сладка моя. Дочуване.

Джеймс забеляза озадаченото ми изражение и побърза да попита:

— Как е неподражаемата госпожица Райтън?

— Мисля, че е добре — отвърнах, макар изобщо да не бях сигурна. — Май се изненада, че си тук.

Той се тръсна на канапето до мен.

— Много добре знаеш, че с нея се недолюбваме. Забрави ли, че при последната ни среща се заформи луд скандал?

Де да бях забравила! Скандалът беше плод на една от онези Ужасно Тъпи Идеи, които осъществяваш с най-добри намерения и за които по-късно се каеш. „Няма ли да е страхотно, ако поканя Силия на вечеря с брат ми?“ — бях си казала с провинциалната си наивност. Беше изминала около година, откак се бях установила в града, и най-сетне бях приключила обзавеждането на апартамента, включващо прекрасната разтегателна маса, която бях открила на бостънския битпазар (адски колоритно място, което с Ед посещаваме много често), плюс богата колекция от старинни мебели и лампи. (Аз ходя на битпазара заради уникалните класически облекла, Ед — заради гофретите, които се продават там.) Та както вече споменах, ми щукна гениалната мисъл, че идеалните гости на празненството по случай освещаването на апартамента ще са брат ми, най-добрата ми приятелка и гаджето ѝ.

Макар да съм непоправима оптимистка, признавам, че събитието се оказа пълен провал. Джери сложи началото му, като заяви, че по всеобщо мнение Оксфорд и Кеймбридж са посредствени учебни заведения в сравнение с Харвард и Йейл, а Джеймс не му остана дължен и презрително нарече американците кухоглави празнодумци, лишени от интелект. Силия се опита да смени темата и заговори за

поредната сбирка на нийоркските писатели, обаче брат ми вече беше яхнал метлата и направи на пух и прах всички автори след Стайнбек, определяйки ги като позьори и нагаждачи. Докато дойде време за десерта, гостите ми се бяха наежили и мълчаха като пънове. Кафето беше придружено с извърнати погледи, гарнирани с голяма порция скрита ярост. Още се надявах, че след време Силия и Джеймс ще се сдобрят, но засега надеждите ми оставаха забутани в папката с надпис „Малко вероятно“.

Както обикновено Джеймс заяви, че не му пука за мнението на Силия, но аз усетих, че нещо го гризе отвътре. Нервността му беше зле прикрита като порно списанията, които в юношеството той складираше под леглото си така, че да се разбере за съществуването им, но не и за съдържанието им.

Щом долових, че е свалил гарда, предприех атака, като му подадох пакет от любимите му солети, за да смекча удара.

— Изплюй камъчето, Джим. Какво става?

— В смисъл? — невинно се ококори той.

— Неочакваното ти посещение, вечерята в ресторанта, реакцията на Силия... какво става?

Джеймс продължи да се усмихва, но забелязах как взе да се върти, сякаш седеше на тръни.

— Нищо... — смотолех. Покашля се и добави: — Нищо, сестричке. Изпитах потребност за малко да се махна от Вашингтон и... да те видя, разбира се.

— Знам, че мама те смята за безгрешен, но аз се тревожа за теб. Признай, че неприятностите те преследват. — Без да откъсвам поглед от лицето му, добавих: — Забелязах реакцията ти одеде, като заговорих за брак. Настоявам да ми кажеш истината.

Той отново се покашля.

— Голяма психоложка се извъди. За твоє сведение всеки мъж би реагирал по същия начин. Едва на трийсет и четири съм, рано ми е да се задомя. Още не съм се наиграл, както би казала мама. — („Поти ли се?“ — проблесна в ума ми.) — Освен това ти си последният човек, който има право да ми говори по този въпрос, предвид... — Думите му ме жегнаха право в сърцето. Усмивката му помръкна и той хвана ръката ми. — Всичко е наред, сестричке. Предлагам да не спорим, а да

си изкараме царски тези няколко дни... Знаеш, че ако ми потрябва помощ, първо ще се обърна към теб, нали?

Усмихнах се и го прегърнах. Въпреки че вече не бях малко момиченце, ръцете ми не можаха да обгърнат широките му рамене. Усетих как напрежението го напусна. Дълго мълчахме, после той промълви:

— Благодаря, че се грижиш за мен, сестричке.

По-късно (вече си бях легнала и четях книжката „Мап и Лусия“ от Е. Бенсън, подарък от Марни, която я беше намерила в любимата си антикварна книжарница) ми се стори, че чух някакъв шум. Оставих книгата, станах от леглото и на пръсти отидох до вратата. Забелязах, че лампите в дневната още светят, запътих се натам и чух приглушения глас на Джеймс. Безшумно открянах вратата и погледнах през пролуката. Брат ми седеше с гръб към мен на разтегателния диван, притискаше до ухото си мобилния си телефон и настойчиво шепнеше. Макар от мястото си да не виждах лицето му, разбрах, че е вбесен.

— ... няма значение какво казах... не искам да участвам повече, разбра ли? Направи каквото трябва. Аз... аз вече не мога... не мога, ясно?... Да, да, добре... виж, връщам се в събота... Да, тогава ще се разберем... Аз... Да, и на теб. Лека нощ. — Гневно затвори капачето на телефона, просна се на дивана и притисна длани до очите си.

Безшумно затворих вратата и се върнах в стаята си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В петък сутринта лъчите на слънцето се промъкнаха през прозореца ми и ме разбудиха много по-рано, отколкото ми се искаше. През нощта почти не бях мигнала и след като неохотно напуснах уютното си легло, установих, че се чувствам като дъвкана и изплюта. Един поглед в огледалото в банята разкри пълната нецензурирана версия на кошмара Роузи Дънкан след почти безсънна нощ.

— Няма значение, хората казват, че истинската красота е вътре в нас — заявих на отражението си, но явно не успях да го убедя. Кълна се, че след като се отдалечих, чух как огледалото облекчено въздъхва и настоява за среща с психиатър.

На път за кухнята минах край леглото на Джеймс и видях, че той спи като заклан. Брат ми е единственият ми познат, който дори при най-неприятните обстоятелства не губи здравия си сън. Никога. А през годините имаше стотици поводи за безпокойство — знаех го със сигурност, защото безброй пъти съм го измъквала от безумни каши, които биха причинили хронично безсъние у повечето хора. В Оксфорд му бяха лепнали прякора Осем Нонстоп, защото той винаги спеше най-малко по осем часа на нощ, дори по време на изпитните сесии.

Закусих, направих му чай и се приготвих да изляза. Коленичих до канапето и нежно докоснах рамото му, за да го събудя. Той се размърда, с усилие отвори очи и в първия миг изглеждаше дезориентиран като малко дете.

— Ммм? — промърмори.

— Добро утро, сънливко — прошепнах, разнежена от гледката.

По съненото му лице пробяга ленива усмивка.

— Ммм... добро утро, Роузи.

Разроших червеникавата му коса.

— Добре ли спа?

— Да, както винаги. Излизах ли? — Лешниковите му очи бавно обходиха лицето ми.

— Да. Ще се върна в седем, така че си намисли как да прекараме вечерта.

Понечих да стана, но изведнъж изражението му се промени и той се вкопчи в ръката ми.

— Виж... относно онова, което ми каза снощи... наистина става нещо.

Стомахът ми се сви.

— Джеймс, не те насилвам да го споделиш...

Той присви очи и още по-силно стисна дланта ми.

— Там е работата, Роузи. Искам да споделя, обаче... обаче засега е невъзможно. Дай ми малко време и ще ти обясня всичко, става ли?

Устоях на порива да го разпитвам, докато капитулира, освободих ръката си и му подадох чашата с чай.

— Няма да забравя обещанието ти. — Усмивах се, но в коридора краката ми се подкосиха. За миг се облегнах на стената, за да успокоя препускащото си сърце и да прогоня чувството за надвиснала опасност. В какво ли се беше забъркал този път милият ми брат?

В магазина нямаше никого — нито Марни, нито Ед, което, меко казано, беше изненадващо. Отворих и зачаках доставката от „Патрикс“. В седем и половина голямата бяло-зелена камионетка спря пред магазина и от нея изскочи Зак. Голям сладур е този Зак. Русокос красавец с атлетично телосложение, но кротък като агънце. Влюбен е до уши в Марни, но досега тя с нетипично безразличие отблъскваше всеки негов опит да я покани на среща, макар да ми беше казвала (и то неведнъж), че ѝ е много симпатичен. Той започна работа в „Патрикс“ през същата седмица, през която аз бях назначена от господин Ковалски, затова с него се смятаме за стари другари. И той като мен се беше отказал от блестяща кариера в света на финансите, за да се посвети на цветята. Само че за разлика от мен беше взел това решение, защото на двацет и четири години бил на ръба на психическо разстройство, предизвикано от професията му на борсов посредник.

Помня как скъпият ми учител веднъж отбеляза: „Закари е поредният пример за чудесата, които Бог сътворява, когато използва за лечение Своите цветя“. И наистина Зак изглеждаше щастлив сред цветята. Усмивката му беше неизменна като зелено-бялата му риза с емблемата на фирмата или късото моливче, което той затъкваше зад лявото си ухо. Ед имаше няколко хипотези защо през годините

моливът не се смаява — например, че всички фирмени моливи са с този размер или че младежът използва почивните дни, за да скъси моливите си до съответната дължина...

— Добро утро, Роузи — бодро поздрави Зак, отвори задните врати на камионетката и скочи вътре.

— Привет! — извиках и слязох на уличното платно. Младежът направи справка с бланките за поръчки и започна да трупва една върху друга дълги кутии с цветя.

— Така... Рози, карамфили, астри... ще вземеш ли допълнително декоративна растителност, понеже от „Джаксънс“ поръчаха твърде много?

— Ами... — Прегледах списъка си.

— Виж, ще ми направиш голяма услуга. И няма да ти струва нито цент. Навита ли си? — Усмихна се така пленително, че не можах да му откажа.

— Добре, друже — кимнах.

Той слезе от камионетката и придърпа купчината кутии към ръба на платформата.

— Ха! Друже! Много яко! Умирам за тази дума. Толкова е... британска и изискана.

Направихме два курса, докато внесохме цветята в работното помещение, после подписах фактурата. Зак се огледа и се начумери.

— Марни няма ли я?

— Не. И не знам къде е.

За миг вечната му усмивка даде отбой, после бързо се завърна.

— Предай й, че Зак Здравеняка ѝ изпраца много поздрави. — Отвори вратата, при което звънчето издрънча, обърна се и подхвърли: — Въобразява си, че не подозирам как ме нарича. Обаче аз знам. Доскоро, друже! — Помаха ми през витрината, затвори задните врати на камионетката и седна зад волана. В същия момент Ед прекоси улицата и влезе в магазина. Намръщи се и потръпна от бодрия звън на камбанката.

— Не може ли това чудо да дрънчи по-тихо?

Усмихнах се.

— Тази сутрин със Зак се справихме и без теб. Благодаря, че удържа на обещанието си да дойдеш по-рано.

Ед се плесна по челото.

— Ооох, прощавай, Роузи. Излетя ми от ума... Имах тежка нощ. Забелязах тъмните кръгове под очите му и си казах, че фразата „тежка нощ“ спокойно може да е претендент за първото място в ежегодния конкурс за най-силно омаловажаване.

Подадох му кафето.

— Силно, черно, две бучки захар.

Той сграбчи чашата, сякаш съдържаше течност от извора на вечната младост.

— Невероятна жена си — прошепна.

— Да, да знам. Пий си кафето.

Така или иначе, не можах да пропъдя раздразнението си. Нетипично за Ед беше да се появи на работа в такова състояние, а най-вече да забрави, че през този ден получаваме стока от „Патрикс“. Отгоре на всичко от Марни нямаше ни вест, ни кост. Само това ми липсваше днес! Тревогата за Джеймс беше предизвикала неизправност в душевното ми състояние и обсебваше мислите ми, а като капак се сблъсках с необичайното поведение на подчинените си.

Изпихме си кафетата, разопаковахме цветята, Ед се уедини в работното помещение, а пък аз се захванах с безкрайната документация. Докато се обърна, стана девет часът.

Ед неочаквано изникна до мен, забелязах, че вече не прилича на статист от филма „Отмъщението на оживелите мъртъвци“. Покашля се и взе да раболепничи, както му беше навик при подобни случаи:

— Относно тази сутрин, Роузи... ще ти обясня...

— Недей. — Усмихнах се приветливо, обаче след миг съсипах илюзията за великодушна и благосклонна работодателка, защото любопитството ми надделя. — Повече ме интересува как изкара снощи с неповторимата манекенка на Жан Сен Пиер.

Той изпъшка:

— Да, да, хубавата Елена. Наистина е хубава... — Изпъшка, притисна ръка до челото си и затвори очи. — Главата ми ще се пръсне...

Извадих от чекмеджето под щанда кутийка аспирин и му я подхвърлих, след което продължих безмилостната инквизиция:

— И...?

Ед въздъхна и впери в мен очите си, замъглени от болката:

— И, мис Марпъл, тя се оказа красива и очарователна, както очаквах...

— Аха...

— ... и лудо влюбена в най-добрия ми приятел.

Пуснах едно съчувствено „О!“.

Той поглади наболата си брада.

— Заведох я на представлението, после на вечеря в „Орсо“. Струваше майка си и баща си, обаче смятах, че си заслужава. Казвах си, че в крайна сметка тя не е омъжена и е със Стив едва от юли. Че кой създава сериозна връзка само за два месеца?

— Сигурно има такива хора — подхвърлих, защото внезапно изпитах желание да го оборя.

— Да бе, само че не са сред моите познати... И така, изпратих дамата до дома ѝ, където тя любезно ме заряза в таксито, а пък моя милост заседна във „Франке“ и до два през нощта се налива с „Джак Даниелс“. Накратко, срещата се оказа голяма минавка. Все така ми се случва. — Оброни глава и жалостно изстена.

Време беше за спасителната акция на Роузи Дънкан. Бях прилагала този метод много пъти, когато се налагаше да утеша колегата си. Усмихнах му се насърчително.

— Я не си го слагай на сърцето! Обзалагам се, че Елена се е наслаждавала на компанията ти. И какво, ако не е пожелала нещо повече? Ти си готин човек, Ед. Имаш чувство за хумор, изглеждаш страхотно — с изключение на тази сутрин — и... което е най-важно, ти си прекрасен приятел... — Потупах го по рамото. — Една жена в този град не си е паднала по теб. Голямо чудо! Хиляди ще се надпреварват да те спечелят.

Той вдигна глава и ненадейно нещата ужасно се объркаха. Вместо да видя очакваната сърдечна усмивка, се озовах под прицела на очите му, напомнящи страховити айсберги.

— Това ти е панацеята, а? Тъпият ти оптимизъм, според който рано или късно всичко ще се оправи! Ще се оправи, ама друг път! Не можеш ли да си като всички други хора на тази планета и да признаеш, че понякога животът е гаден? Ще ти издам една тайна, приятелко. Няма как да спасиш света с усмивка или с потупване по рамото. Милиони хора са самотни и ние с теб се числим към тях. Признай си с

ръка на сърцето — с какво ти е помогнал световноизвестният ти оптимизъм?

Така се шашнах от внезапния му изблик, че запелтечих:

— Защо... защо говориш така? Само се опитвах да помогна...

Ед поклати глава.

— Тогава думите ти не бива да се разминават с делата.

— Моля?

— Излез от черупката си, включи се в играта. Сама го каза — хиляди мъже в този град искат да се срещат с теб.

Отстъпих назад и скръстих ръце на гърдите си.

— Ставаше въпрос за теб!

— А сега — за теб.

— Не ми се бъркай в живота!

— Защо настръхваш като таралеж, Роузи?

Горещи сълзи парнаха очите ми.

— Защото ме нападаш, без да съм сторила каквото и да било.

Ед разпери ръце.

— Именно! Нищо не си направила! Наблюдаваш как живеят другите, сякаш само така ще изпиташ някакви чувства. Прекарваш цялото си време в магазина и се опитваш да разгадаеш житейските истории на нашите клиенти. Но каква е твоята история?

— Престани! Аз...

— Един въпрос, Роузи — какво щеше да си помисли господин Ковалски, ако беше тук? Нима забрави теорията му, че всеки трябва да гребе с пълни шепи от живота? Подказваше ти да забравиш онова, заради което беше избягала от Бостън. До края на живота си не престана да се тревожи за теб. Дори при последния ни разговор по телефона ме помоли да те закрилям. И какво щеше да каже, ако разбереше, че за шест години дори не си опитала да последваш съвета му? Разочарованието му щеше да е безкрайно. Вярваше в способността ти да прегърнеш живота, но може би мечтата му за твоето бъдеще е умряла с него, а?

Думите му се забиха в сърцето ми като нажежени игли. Още не можех да свикна, че скъпият ми учител вече не е между живите, още копнеех за съветите му. Ед дълбоко ме нарани, но не исках да започвам друга свада. Насилих се да говоря спокойно:

— Благодаря за лекцията. Марни обади ли се? Отдавна трябваше да е тук.

Ед явно се ядоса, задето пак се изплъзвам, но внезапно се плесна по челото.

— Ох, извинявай. Оставила е съобщение на гласовата ми поща — прослушах го едва в таксито, докато пътувах насам. Пипнала е грип. Лекарят ѝ казал да лежи най-малко една седмица. Прощавай, че не ти казах...

— Да беше започнал с това, вместо да ми опяваш. Стегни се, сега ще имаме повече работа. Да се захващаме.

— Да... — Той въздъхна и отново ме фиксира със сините си очи, които вече приличаха на топящи се айсберги. — Виж, Роузи, аз...

Тръгнах към работното помещение и подхвърлих:

— Ще е чудесно, ако се справиш с приходящите клиенти. А аз ще се захвана с поръчката на Брент Джейкъбс, защото трябва да е готова до десет и петнайсет.

— Дадено. Тъкмо ще прегледам поръчките за другата седмица — измънка той. По тона му разбрах, че ми е обиден.

Появи се първата клиентка, която ни кимна и заразглежда цветята. Шмугнах се в работното помещение, треснах вратата и започнах да махам бодлите на яркожълтите рози. Сълзите ми капеха по красивите цветя, но трябваше да правя нещо, за да прогоня образа на скъпия господин Ковалски, покосен от инфаркт сред ливада, обсипана с цветя, близо до дома си. Според лекарите смъртта била настъпила толкова бързо, че той не е усетил нищичко, но мисълта, че е бил сам в последния си час, не ми даваше покой.

Постепенно напрежението ме напусна. Мама твърди, че цветята са най-ефикасният лек против стрес. Човек не може да се гневи дълго, когато е сред тях. И май е права. Уханието и багрите на цветята създават усещане за душевен мир. Винаги, когато съм преуморена и изнервена от напрегнатата работа, извиквам спомена за скъпия си учител и на бърза ръка се връщам в релси. Сегиз-тогиз се запознаваме с необикновен човек. Не е задължително да е богат или прочут. Важното е, че с присъствието си ни помага да се почувстваме подобродетелни. Такъв беше и господин Ковалски. Неизменно беше в мир със себе си, защото знаеше какво иска от живота. Хора като него

се броят на пръсти. Обаче познавам мнозина (сред тях съм и аз), които се стремят към подобно състояние на духа.

Понякога, когато работата ме притискаше и се изнервах до лудост, добрият старец се приближаваше до мен, прегръщаше ме през раменете и казваше:

— Скъпо дете, вслушай се в цветята. Те не те карат да бързаш, не капризничат и не се оплакват. Багрите им нашепват: „Успокой се“.

Не го разбирах, не го разбирам и сега. Обаче започнах да си давам по няколко минути почивка, за да се порадвам на това, върху което работя. И тактиката подейства.

Понякога добрият старец толкова ми липсва, че сърцето ми се свива от болка.

Познаваш някои хора, откакто си се родил, но те не оказват въздействие върху теб. Други за кратко влизат в живота ти и променят всичко. Господин Ковалски се числеше към втората категория. Наблюдавах го как разговаря с клиентите, как търпеливо изслушва пространните изповеди на Марни и как насърчава Ед да дава воля на въображението си. Никога няма да забравя как помогна и на мен.

Още щом за пръв път влязох в магазина, който един ден щях да притежавам, господин Ковалски видя в мен нещо, което никой друг не забелязваше. Самочувствието ми беше под нулата, мислех се за пълна некадърница, но той прозря какво се крие зад рухналата ми фасада. За разлика от Ед, Марни и Силия той нито веднъж не ме попита защо съм решила да живея в Ню Йорк. Предполагам, че си имаше своя теория, но ме прие безрезервно.

За всички нас той беше много повече от баща. Учител, верен приятел, душеприказчик. Собственият ми баща много-много не се интересуваше от мен, а когато ни заряза, писмено ни уведоми, че емигрира и не желае да поддържа връзка с нас. Мама пък си имаше милион грижи на главата — не стига, че въртеше сама магазина и почти ежедневно оправяше кашите на брат ми, ами след дезертирането на татко бе принудена да играе ролята на глава на семейството.

Струваше ми се несправедливо, че след като цял живот се беше бършил в името на близките си, господин Ковалски почина само година след завръщането си в родината. Дъщеря му обаче твърдеше, че през тази година той бил много щастлив. Изпрати ми малък албум с изсушени полски цветя, събирани от него в ливадите край любимата

му Варшава. Държа го на нощното си шкафче, често го поглеждам и някак си отново се чувствам близо до скъпия си приятел и учител...

Довърших аранжирането на букета за Брент, придърпах стол, седнах и си погледнах часовника — беше десет без петнайсет. Потърках очите си, след малко усетих, че задрямвам. Затова и не чух как вратата се отвори.

— Изглеждаш капнала от умора — отбеляза Ед, но остана на прага. Макар да не размахваше бяло знаме, знаех, че обявява примирие.

— Направо съм смазана. Почти не мигнах снощи. Джеймс ми гостува за няколко дни и ме се струва, че усещам присъствието му дори когато съм заспала.

Той вдигна порцелановата чаша.

— Вярната дружка ти го изпраща. — Колебливо се усмихна и добави: — Може ли да вляза?

— Разбира се. — Станах да взема чашата с кафе. — Благодаря.

— Ако искаш, ще доставя поръчката на господин Джейкъбс. Май се налага да отскоча до вкъщи и да взема душ.

— Добре. И не бързай.

Ед кимна и тръгна към вратата. Преди да излезе, каза, без да се обърне:

— Знаеш ли, че си единствената ми вярна приятелка?

Още ми беше криво заради онова, което ми бе наговорил одеде, но все пак се усмихнах.

— Да, знам.

* * *

— Страхотна новина, Роузи! — изчурулика Силия, след като нахлу в магазина и се тръсна на канапето до витрината. Размахваше някакъв парцал, минаващ за вестник, който се оказа последният брой на „Ню Йорк Поуст“. — Виж какво пише тук! — възкликна, като седнах до нея.

— Откъде взе вестника? — Гнусливо се втренчих в намачканата страница с петна от кафе, която тя държеше на сантиметри от лицето ми.

— Някой го беше оставил в метрото. Но това са подробности. Чети тук!

— Еха, супер! — провикнах се възторжено. — Разпродажбите в „Блумингдейлс“ започват във вторник!

Силия дръпна вестника и строго ме изглежда.

— Роузи Дънкан, не ме заслужаваш.

— Обаче няма как да се откачиш от мен... Добре, добре, обещавам да се държа прилично. — Тя благоволи да ми подаде вестника. Едва се сдържах да не прихна, като видях какво е причинило възбудата й. — Нима четеш колонката на Глория Уайнбърг „Говори се, че...“?

Силия направи кисела физиономия.

— Много добре знаеш, че не понасям тази фръцла, която дръзва да се нарича журналистка, макар да е чисто и просто махленска клюкарка. Нещо повече — тя е позор за писаното слово! Обаче ей това привлече погледа ми...

Под претенциозната снимка на госпожица Уайнбърг се мъдреше следното заглавие: „Ню Йорк — Боже мой!“, а отдолу пишеше: „**ВАЖНА** новина за **ВАЖНО** събитие... Научих от **МНОГО** сигурен източник, че скоро нюйоркските дами ще загубят възможността да впримчат поредния красавец, смятан за идеална партия. (Ох, разплаках се!) Говори се, че изгряващата звезда в издателския бизнес Нейт Ейми е предложил брак (най-сетне) на изумително красивата си приятелка Кейтлин Сътън. Носи се слух, че важното събитие се е случило в нейната луксозна семейна къща на Лонг Айлънд. Източникът ми потвърди, че фамилия Сътън са във възторг от предложението и очакват младите да се венчаят в началото на пролетта на пищна церемония, на която ще присъстват много знаменитости. Ние, необвързаните жени, скърбим за загубата на поредния очарователен младеж, но изпращаме най-искрените си благопожелания на прекрасната двойка и й желаем много щастие през несъмнено успешното й бъдеще“.

— Няма да получиш награда, ако познаеш кой е „сигурният източник“ — ухили се Силия.

— Добре, но все пак ми кажи.

— Мими Сътън, разбира се! — Явно изражението ми се промени, защото тя ме хвана за ръката. — Съкровище, какво ти е?

— Нищо ми няма. Изненадах се, понеже Нейт не спомена нищо вчера, когато...

— Че как да спомене, като не е вярно! — тържествуващо възкликна приятелката ми. — Снощи се видях с Мими и тя ми наду главата на тази тема. Подхвърли, че е задействан план, който ще притисне Нейт до стената. Явно е имала предвид въпросната дописка. — Тя спря да си поеме дъх. — Поне се опитай да вникнеш колко комично е положението. Господин Чаровник ще си изпати заради пасивността и добродушието си. Докато се усети, ще стане господин Кейтлин Сътън. Най-малкото, Мими си прави такава сметка.

— Вчера Брент спомена нещо за Нейт и пресата — промърморих, след като в ума ми се мерна бегъл спомен, — но го забравих. Помня обаче, че много се притесняваше за теб — подхвърлих, сменяйки темата с бързина, недостижима дори за Силия, царицата на този прием. Забелязах, че я заинтригувах, и добавих: — Помоли ме да ти предам, че винаги можеш да разчиташ на стария Би Джей.

Изражението ѝ се посмекчи.

— Трогателен е! Но не бива да се кахъри заради мен. Ще му позвъня по-късно... Виж, Роузи, относно брат ти...

„Пак ме изработи“ — казах си и дълбоко си поех дъх.

— Той каза да ти предам, че много те обича... — Видях изражението ѝ и престанах да се шегувам. — Намекна ми, че има големи неприятности. Откровено казано, предпочитам да не знам какви ги е надробил този път.

Силия стисна ръката ми.

— Откровено казано, Роузи, най-добре да не си в течение. — Нещо в тона ѝ предизвика тревожно мърморене на вътрешния ми глас. Реших да не я притискам, най-вече защото останах с впечатлението, че не възнамерява да ме осветли. И както обикновено, тя умело се отклони от опасната тема: — Боже, виж колко часът стана! Изчезвам! Ще ти се обадя довечера. Да те чакам ли утре?

— Естествено. Някакви предпочитания относно сладкишите?

— Не, не, както обикновено, разчитам на безупречния ти вкус. — Прегърна ме, за миг се поколеба и добави: — Внимавай, Роузи. Не се забърквай. За нищо на света, чуваш ли? — И забързано излезе.

Ед се забави доста време, а когато най-сетне благоволи да се появи, не беше сам.

— ... виж ти, не подозирах, че си почитател на „Метс“. Имам билети за другата седмица, ако искаш, ела с мен на мача.

— Дадено, приятел... Привет, Роузи, виж кого намерих отвън. — Ед се ухили. — Знаеш ли, че Нейт е привърженик на „Метс“? Аз си мислех, че съм единственият нормален човек сред океана от фенове на „Янките“.

Нейт ми се усмихна.

— Здравей, Роузи.

— Здравсти.

— Кафе? — Ед ме заобиколи, за да се добере до Вярната дружка, но преди това ме потупа по рамото и добави: — Съпругата на господин Джейкъбс се възхити от букета, Роузи.

— Много се радвам. — Опитах се да си придам вид на делова жена, която си знае цената. Което беше почти непосилно, понеже отново бях притеснена и неуверена. Защо ли?

Ед направи кафето, извини се и се скри в работното помещение. За миг настъпи неловко мълчание. Нейт пак се усмихна. Аз — също. Дълбоко си поех въздух и пристъпих към канапето.

— И така, измисли ли какви цветя да подариш на жената, която има всичко?

Той седна до мен. Стори ми се, че изпитва облекчение, но и леко раздразнение.

— Как да ти кажа... Още осмислям онова, което ти ми каза вчера... относно моята история.

Отпих от кафето си и психически се подготвих за отговора, който неизбежно щеше да получи следващият ми въпрос:

— И?

Той сбърчи чело, сякаш водеше битка с мислите си. След малко се обърна към мен:

— Не съм сигурен. Наистина не съм сигурен.

Ясно. Виж, не отдавай толкова голямо значение на думите ми. Не отричам, че за мен е важно да разбера какво послание отправя клиентът, но в повечето случаи хората не нагазват толкова надълбоко. Искат да изпратят букет, нищо повече. Работата ми изисква да прозра намеренията и дори чувствата им.

Нейт присви тъмните си очи.

— И какво прозираш в настоящия си клиент, госпожице Дънкан?

— Ами...

Да му се не види, защо, когато ти се удава възможност да кажеш нещо дълбокомислено, умът ти блокира? Човекът, който ненадейно се беше появил в живота ми и го беше направил... меко казано, странен, ми задаваше въпрос-мечта, но аз не бях в състояние да се проявя като господарка на извора на мъдростта. „Я се стегни, Роузи!“ — строго ме скастри вътрешното гласче.

— Не те познавам, Нейт — подхванах. — Не знам и какви са чувствата ти към въпросната дама. Предполагам, букетът е за дама, нали?

Погледът му беше прикован в мен.

— Да — отвърна лаконично.

— Не съм сигурна как да ти отговоря.

— Кажете каквото мислиш, Роузи.

— Тъж... виж... Не изглеждаш влюбен. Най-малкото, не и влюбен до полуда. — Поколебах се. Дали не бях прекалила?

— Продължавай — подкани ме той.

— Ще се изразя другояче — не отговаряш на представата ми за влюбен. Разбира се, не съм капацитет по сърдечните дела... тоест... — „Тревога! Тревога! Смахната англичанка е на косъм от вербално самоубийство!“ Опитах се да замажа положението. — Всъщност съм виждала само шепа хора, които наистина изглеждат влюбени. Сред тях са родителите на майка ми — въпреки че бяха прехвърлили осемдесетте, винаги ходеха хванати за ръка и често взаимно довършваха изреченията си... — Мислено съставих списък на близките си — мама и татко, Силия и Джери, Джеймс, Ед, Марни... Не можех да твърдя с ръка на сърцето, че съм виждала някого от тях влюбен до уши. — Може би греша, но смятам, че ако обичаш някого, не ти е необходим ден за размисъл, за да направиш оценка на чувствата си. Предполагам... сърцето ще ти подскаже. Уф, май ти досадих с моите теории.

Нейт се усмихна, но погледът му издаваше, че мислите му са другаде.

— Не — промълви, — имаш право. Би трябвало да знам. Обаче не е така. Хората ме смятат за луд. Кейтлин безспорно е красива, но не

мога да се отърся от усещането, че нещо липсва. — Замълча, после асиметричната му усмивка озари лицето му. — А каква е твоята история, Роузи Дънкан?

Въпросът му ме порази като гръм от ясно небе.

— Моля? — заекнах.

Вероятно физиономията ми беше адски комична, защото Нейт се засмя.

— Моите извинения. Хванах ли те натясно?

Бях убедена, че чува бумтенето на сърцето ми. Вярна на принципа, че атаката е най-добрата защита, подхвърлих:

— Говорехме за теб, Нейт. — Тактиката ми за избягване на неудобни въпроси доста често даваше резултат. Но не и днес.

В тъмните очи на човека до мен заиграха дяволити пламъчета.

— Вярно е. Обаче твоята история изглежда много по-интересна.

— Само че не аз поръчвам цветята!

Този път улучих право в десетката. Опонентът ми вдигна ръце и се засмя толкова гръмко, че звукът сякаш изпълни цялото помещение.

— Предавам се! Ще говорим само и единствено за мен. Ако разговорът ни се подчинява на този закон, тържествено се заклевам да го спазвам отгук насетне. Все пак любопитството ме гризе: откъде знаеш как изглежда един влюбен мъж?

Навлизахме в опасна територия, но нещо в изражението на Нейт ме възпря да сменя темата. Обзе ме необяснимо спокойствие и ненадейно изпитах силно желание да се доверя на този почти непознат човек. Само че това беше строго забранено! Направих още крачка сред минното поле и затърсих най-уклончивите думи:

— Всъщност не знам... Веднъж се заблудих, но...

— Слушам те. — Гласът му беше благ, той почти шепнеше.

Поколебах се. Как да разголиш душата си пред човек, когото познаваш съвсем бегло? И все пак нещо в изражението му ме подтикна да продължа:

— Но повече няма да допусна същата грешка.

Нейт очевидно се изненада и промълви:

— Струва ми се твърде крайно, Роузи. И твърде сурово. Мислех те за непоправима романтичка.

Почувствах как някогашната ми уязвимост заплашва отново да ме завладее и обърнах всичко на шега, за да избегна откровения

отговор.

— Работя с цветя. Романтиката е сред рисковете на професията ми. Всеки ден виждам влюбени хора. Наблюдавам ги и се радвам, че мечтите им се сбъдват. Защото...

— Защото е по-безопасно да си страничен наблюдател ли? — прекъсна ме Нейт.

Не очаквах такава пронизателност и за миг загубих дар слово. А когато си го възвърнах, предпочетох да не отговоря, иначе имаше опасност да изляза от релси.

— Много жалко — добави той. — И така, разрешената тема е „Моя милост и любовният ми живот“. Вероятно си прочела за годежа ми.

Откровеността му ме порази.

— Силия ми каза — измънках. — По принцип не чета клюкарските рубрики. Е, честито. Предполагам, това е твоята история.

Нейт извърна очи.

— Не е вярно. Тоест не бива да е вярно. Представа нямам как така се сгодих. Знаеш ли, обикновено не очаквам нищо хубаво, но то все пак ми се случва. Нали разбираш?

Неволно се усмигнах.

— При мен е обратното. Очаквам най-хубавото, само че никога не ми се случва. Предлагам временно да се разменим, тогава и двамата ще сме щастливи.

Усмивката му беше като слънце, което озари лицето му.

— Харесвам те, Роузи. Искаш ли да сме приятели?

Този луд ли беше? Изпитателно го изгледах.

— Нали вече сме приятели?

Той махна с ръка.

— Май не ме разбираш. Искам да те опозная по-добре. Затова ще ти предложа нещо. Очевидно ми е необходим поне мъничко от романтичния ти оптимизъм, за да изпитвам тръпка от любовта, а на теб ти трябва солидна доза песимизъм, за да си опазиш сърцето. И така, ще поръчвам цветя, ако ти ме изслушваш, а Вярната дружка ще ни прави чудесно кафе. Съгласна ли си?

Не бях чувала по-идиотско предложение, но то ми допадна.

— Дадено, господин Ейми.

* * *

— Какво каза Нейт за Кейтлин? — Силия едва не подскочаше от нетърпение. Реших, че ако продължава в същия дух, като нищо ще се изтърси от стола.

— Нищо — отвърнах чистосърдечно, макар да знаех, че действащият вулкан, седнал срещу мен, няма да се задоволи с този отговор. Показах се добра пророчица. Спокойствието на съботния ден беше взривено от изригването на вулкана Силия.

— Как така? Все нещо е казал! — Поклатих глава и се подготвих психически за реакцията ѝ. — Този Нейт Ейми ще ме побърка! Как да не знае дали е сгоден или не? Какво му се върти в главата? Няма начин да е влюбен в Кейтлин Сътън! Не е ли разбрал, че никога няма е да е щастлив с нея?

Извадих от хартиения плик още една от легендарните курабийки на Луиджи.

— Именно в това е въпросът — той не очаква нищо хубаво — промълвих, отхапах от курабийката и мислено се върнах към разговора с Нейт. — Само че то му се случва. И в крайна сметка е приятно изненадан.

Силия се почеса по главата и тържествено произнесе:

— Сенека.

— Кой, кой?

Откачената ми приятелка състрадателно изглежда неграмотната си английска дружка.

— В английските гимназии не се ли изучава история? Сенека е римски философ и непоправим песимист, който не се изненадва, когато го спохождали нещастия. Твърдял, че така щастливите събития ще го радват повече, понеже не ги очаква. Може да е бил гений, обаче му е хлопала дъската.

— Силия, приятелството ми с теб непрекъснато ме ограмотява. Прекланям се пред ерудицията ти.

Тя ме изгледа накриво, после стремглаво се прехвърли на друга тема:

— Това още не си го видяла. Имам удоволствието първа да ти го покажа. — Извади от чантата си чисто нов брой на „Ню Йорк Таймс“,

набързо го прелисти, докато намери статията, и тържествено прочете заглавието: „Истинска английска роза цъфти в сърцето на Манхатън“. Какво ще кажеш?

Въпреки че не съм фотогенична, снимката беше прилична, а статията на Джош — отлична. Той разказваше повече за магазина, отколкото за мен (което ме успокои), и възторжено описваше атмосферата в „При Ковалски“.

— Атмосфера, която явно неудържимо привлича един издател и последовател на Сенека, който в момента е на кръстопът в личния си живот — отбеляза Силия с деликатността на парен чук. — Значи той често ще идва тук.

Усмигнах се.

— Така каза.

— И ти нямаш нищо против?

Вдигнах рамене.

— Никак даже.

Приятелката ми отново отхапа от курабийката, запрелиства вестника и престорено равнодушно промърмори:

— Много се радвам.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нейт удържа на обещанието си, а когато есента обгърна Манхатън с неземните си багри, посещенията му зачестиха. Започна да идва в магазина всяка седмица — обикновено в четвъртък следобед, когато можеше за малко да напусне работа — и приятелството ни сякаш се затвърдяваше след всеки пореден разговор. Всичко в него ми допаднаше — от безгрижието, с което приемаше живота, до неподправеното му удоволствие от запознанството с някои от клиентите и уважението, с което се отнасяше към професията ми. Най-много му харесваше да си налее чаша кафе, приготвено от Вярната дружка, и да ни наблюдава как работим. С течение на времето установих, че очаквам с нетърпение поредната му визита. Казват, че противоположностите се привличат — вероятно това привличане беше в основата на приятелството между оптимиста и (несъмнено щастливата) песимистка.

Един вторник в средата на октомври сребърното звънче над вратата оповести неочакваната поява на Нейт. След като вече се виждахме повече от два месеца, бях посвикнала с присъствието му и появата му вече не оказваше съкрушително въздействие на пулса ми.

— Каква изненада — отбелязах и увих с хартия големия букет за госпожа Катцингер от епископалната църква. — Смятах, че издателският бизнес не прощава неизвинените отсъствия.

— Така си е. — Нейт се усмихна широко, лешниковите му очи проблеснаха дяволито като на палав ученик. — Затова човек си намира правдоподобни оправдания. За твое сведение днес си пенсиониран професор по история, написал книга за индустрията през осемнайсети век, когото бих искал да прелъстя.

Пропуснах двусмислицата покрай ушите си и се помъчих да се държа естествено. Госпожа Катцингер обаче иронично повдигна вежда.

— Съжалявам, господин Велик Издател, но ще отхвърля щедрото ви предложение. — Усмихнах се. Усещах приятна възбуда от

шеговитата размяна на реплики. — Запомнете, че професорите от моя калибър не се поддават на прелъстяване. Все пак благодаря, че отделихте време да ме посетите. Това ли е всичко, госпожо Катцингер?

— Май да — разсеяно промърмори тя — явно в главата ѝ се вихреха хиляди мисли. Госпожа Катцингер е от хората, които вечно са притеснени и вечно бързат, понеже имат уговорени срещи по едно и също време. Според Марни за госпожата дори нощният сън е уморително занимание. В това отношение тя е чиста проба нюйоркчанка. Доста зор видях да свикна с ритъма на живот в метрополиса. Докато в Англия хората са заети, в Ню Йорк са вманиачени. Дори времето, отделено за купуване на чаша кафе от бистрото, нарушава безумния им график. Ед се шегува, че даже бездомниците в църковния приют имат натоварен режим.

Веднъж, когато сваляше едно момиче от паството, той се хвана да помага при раздаването на безплатната супа и после ни разказа как всички клошари се оплаквали колко ценно време губят, като се редят на опашката.

Госпожа Катцингер ми подаде парите и въздъхна:

— Благодаря, Роузи. Нямах представа колко съм заета — не стига, че купувам цветя за църквата, ами съм ужасно притеснена за матинето с кафе, което организираме другия четвъртък. Сума време ще изгубя, докато намеря сладкиши на по-изгодна цена.

— Бяхте ли в пекарната на Осемдесет и осма улица?

Тя засия.

— Чудесна идея! Тъкмо ми е на път! — Гушна като бебе грамадния букет и забързано излезе, съпроводена от шумното „движдане“ на сребърното звънче.

— Ти си цяла енциклопедия — отбеляза Нейт. — Не приличаш на другите аранжорки на цветя.

— Точно така. „При Ковалски“ предлага на хората от квартала богата гама от услуги. Освен цветари ние сме терапевти, съветници и душеприказчици на разни редактори, избягали от работа.

— Колко очарователно!

Изчервих се и си казах, че се налага спешна смяна на темата.

— Искаш ли кафе?

— С удоволствие, благодаря — кимна Нейт, но не откъсна поглед от мен, което донякъде ме извади от релси. Съсредоточих се върху

задачата да убедя Вярната дружка да направи чаша безкофеиново кафе, после с госта ми седнахме на канапето.

— Впрочем одеде не ме разбра — промърмори той. — Фразата „Колко очарователно“ се отнасяше за магазина.

Идваше ми да потъна вдън земя, задето си бях въобразила, че ми прави комплимент. Изпод око го наблюдавах как праметна сакото си на страничната облегалка на канапето и за пореден път се възхитих от ненатрапчивата му самоувереност.

— Хубаво ми е тук, Роузи. Чувствам, че мога да сваля гарда, разбираш ли? Да бъда себе си... каквото и да означава това.

— Радвам се, че съм ти в услуга... не аз, а магазинът де...

Нейт поклати глава.

— Ти си важната. Истината е, че ти си душата на „При Ковалски“. Мисля си обаче, че дори да се бяхме запознали другаде, пак щях да сваля маската си пред теб. — Животът ми... — той замълча, като че ли търсеше най-подходящите думи. — Повечето хора виждат в мен онова, което други са наложили, разбираш ли?

— Не, съжалявам.

— В „Грей енд Конъл“ аз съм вундеркиндът, който още при постъпването си на работа склучи договори с авторите на три бестселъра от класацията на „Ню Йорк Таймс“ и бързо се издигна до върха. За нашите съм любимият им и непогрешим син. За Кейтлин... всъщност не знам какво съм за нея, освен непресъхващ извор на разочарование и неудовлетвореност. А Мими сякаш вече ме е превърнала в герой на касовата документална книга, посветена на семейството й. Само ти ме приемаш какъвто съм, само ти не искаш повече, освен сегиз-тогиз да се срещаме на кафе. Не ме гледай така, Роузи, говоря съвсем сериозно. Откакто започнах да идвам тук, всичко започна да си идва на мястото. Ще ти призная — никога не ми е липсвало нещо. Само че животът ми беше... празен. Струва ми се, че ти виждаш истинския Нейт, непознат за никого. Искам да открия кой е той. Харесва ми онази моя версия, която виждам в очите ти. Затова не се стърпях и дойдох днес.

Бях поласкана, от друга страна, смятах, че Нейт се заблуждава по отношение на скромната ми персона. Първо, в никакъв случай не съм мъдра и събитията в живота ми са най-солидното доказателство.

Предполагам, че просто проявявам интерес към хората, към техните съдби и характери.

Мога да ви разкажа поне за сто души, които идват в магазина — от нередовни клиенти до хора, посещаващи ни всяка седмица. Госпожа Катцингер и госпожа Шустър бяха клиентки на господин Ковалски много преди той да ме вземе под крилото си. Глория О'Кийф пък ми каза, че навремето баба ѝ купувала цветя от този магазин, а сега самата Глория е баба и поръчва букети за рождения ден на внучката си.

Има и много посетители, които започнаха да идват, след като наследих моя прекрасен приятел и учител.

Например Били Уитман, който за пръв път стъпи в „При Ковалски“ в края на миналата година. Той е безнадеждно влюбен в своя колежка, чието бюро е в другия край на работното помещение. Най-хубавият миг в деня му е когато дамата се приближи до автомата за вода, който се намира до неговото бюро, защото тя винаги му се усмивва. Заради тази усмивка той всяка сутрин бърза да отиде на работа и макар че няма друг контакт с колежката, тя е пленила сърцето му. Всеки първи понеделник от месеца Били ни поръчва да ѝ изпратим рози — винаги червени и винаги дюза, придружени от картичка със следния текст: „От почитател, с когото работите заедно“. До ден-дневен не се е осмелил да се подпише, въпреки че с Ед и Марни го насърчаваме да го направи. В резултат госпожица Емили Кели си мисли, че розите са от някой от шефовете, и излиза на срещи с всички подред, за да разбере кой ги изпраща, а Били се задоволява с ежедневната ѝ усмивка и събира смелост да ѝ разкрие тайната си самоличност.

Обичам работата си заради житейски истории като тази — все едно гледам снимки от албум или вечер бавно шофирам по някоя улица и надничам през осветените прозорци. Само че невинаги гледката е приятна. На всеки трогателен сюжет се падат по няколко, които вдъхват неприязън и печал. Например историята на непознатия, който преди известно време дойде в магазина. Той остави в душите ни такава горчивина, че при споменаването на Човека-блекбери (както започнахме да го наричаме впоследствие) Ед и Марни подхващат безкрайни тиради за човешката неблагоприятност.

През цялата седмица валеше като из ведро и оборотът беше, меко казано, слаб, защото само най-смелите клиенти дръзваха да се

противопоставят на природните стихии. В петък следобед работата съвсем замря, но тъкмо когато решихме да затворим, в магазина влезе Човека-блекбери. Издокаран бе със скъп тъмен костюм и елегантен шлифер и беше така погълнат от разговора по мобилния си телефон, че не обърна внимание на Ед, който прекоси търговската зала, за да го посрещне. Едва когато колегата ми се приведе към непознатия, той благоволи да регистрира присъствието му. По-късно Ед сподели с нас, че първо се е раздразнил, задето Човека-блекбери не прекъсна разговора, а само каза: „Един момент“, и закри с длан микрофона на апарата, а после заяви:

— Искам цветя.

Забелязах как Ед преглътна думите, които му дойдоха на езика, и учтиво попита:

— Какви да бъдат?

Онзи бегло огледа внушителното многообразие, равнодушно махна с ръка и отсече:

— Все ми е тая! Важното е да са скъпи. Парите не са проблем, ясно? — Преди Ед отново да проговори, Човека-блекбери пак подхвана разговора по мобилния: — Мъри, нали не си затворил? Отбих се да купя цветя за Сузи, че да не ми вземе и ризата от гърба, ако реши да ме съди... Моля? Да, разбрала е за гаджето, което забърсах във Филадельфия. Заплашва да подаде молба за развод. Отново! Какво? Няма как, известно време ще се правя на любящ съпруг. — Противният му смях още повече вбеси Ед, който се покашля и му махна, за да привлече вниманието му. — Задръж така, този нахал продавачът не ме оставя на мира. — Човека-блекбери отново закри с длан микрофона и изгледа накриво колегата ми. — Сега пък какво?

Ед стисна зъби и престорено се усмихна.

— Извинете, че прекъсвам разговора ви, сър, но искам да знам как да аранжираме цветята и дали ще ги вземете вие, или предпочитате да ги доставим на посочен от вас адрес.

Онзи въздъхна с досада и каза на човека от другата страна на линията:

— Виж, Мъри, затварям. Май в тая цветарница дават букети само след като им кажеш и майчиното си мляко. Да, точно така. По-късно пак ще се чуем. — Пъхна телефона в джоба си и вдигна ръце. — Доволен ли си?

— Да, благодаря — отвърна Ед, но сарказмът му отиде на вятъра, понеже онзи изобщо не го разбра. След като най-сетне противният тип излезе от магазина (междувременно отговори на още три обаждания и изпрати няколко имейла), и тримата вече бяхме на нокти. Нахалът изобщо не се чувстваше гузен, че е кръшнал на жена си, и престана да се шегува едва като видя отвратените ни физиономии. Даде над сто долара за букет, който не беше знак на разкаяние, а средство да го отърве от скъп развод. Печална история, но тя е само парченце от мозайката човешки съдби, които придават уникалност на този град.

— Замисляла ли си се дали в крайна сметка няма да заприличаме на Човека-блекбери? — попита ме Ед една неделна утрин, когато се бяхме разположили на виненочервените канапенца до витрината на кафене „Марко“ на Лафайет Стрийт, и похапвахме бомболони — мънички италиански понички с пълнеж от шоколад, крем карамел или конфитюр (любимите сладкиши на колегата ми). Много често идваме тук през редовните ни експедиции в почивните дни. Ед е очарован от атмосферата — от грамадните кристални полилеи и боядисаните в бяло столове с богата дърворезба до строените като войници сладкиши, застанали мирно в остъклените витрини под щанда е плот от бял мрамор. И кафето си го бива — черно и толкова силно, че може да разбуди дори колегата ми, който мрази да става рано, когато не е на работа.

— Не вярвам да станем толкова безсърдечни и цинични. — Отпих от великолепното еспreso и то ме разтърси като електричество с напрежение минимум двеста и дваисет волта.

— Вероятно, но въпреки това понякога изпитвам тревога. Страхувам се да не се затворя в пашкула на собствения си живот дотолкова, че да не ме е грижа за чувствата на ближните. Сигурно не забелязваш какво се случва, докато не стане прекалено късно.

Усмихнах се.

— Внимавай с еспресото. Май започва да те размеква, господин Айсберг.

— Подигравай се колкото щещ, но някой ден можем да се превърнем във всеки от нашите клиенти. — Той потрепери. — Напомни ми никога да не си купувам блекбери.

— Според мен телефонът не влияе на характера на собственика си — отбелязах мъдро.

— Да, но като наблюдаваш как живеят хората, сравнението с твоя живот е неизбежно. — Ед лагна още една минипоничка. — Вземи например Били Уитман — вероятно и през ум не му е минавало, че ще се влюби толкова безнадеждно, та да хвърля на вятъра стотици долари, защото не му стиска да признае чувствата си.

Не знаех каква ще е съдбата ми, но бях твърдо убедена, че няма да изпадна в положението на Били Уитман.

— Някой ден той ще се обясни в любов на Емили — отсякох. — Сърдечните въпроси изискват повече време. И не се тревожи, че същото ще се случи и с мен.

Забелязах странно изражение в сините му очи.

— Все пак е страшничко да си го помислиш — промърмори той, но внезапно забрави песимистичните си разсъждения и се втренчи в красивата млада сервитьорка, която цъфна до масата ни и пленително се усмихна.

— Здравейте, аз съм Лидия.

— Привет, Лидия.

Извърнах очи, защото ме досрамя от похотливото му изражение. Сервитьорката се изчерви и смутено запристъпва от крак на крак.

— Желаете ли още нещо?

— Роузи, искаш ли кафе?

Учтиво отказах, макар че той изобщо не ме слушаше.

Лидия се обърна към него:

— А вие, сър?

— Още не съм си допил моето, но няма да откажа, ако ми дадете телефонния си номер.

Струва си да наблюдаваш развихрянето на Ед Серийния сваляч. Нямах начин Лидия да устои на прословутия чар на Стийнман. Виждах го в действие много пъти, но продължавам да се изумявам. Само с пленителната си усмивка Ед може да накара всяка жена да се почувства уникална.

— След като ми го поискахте толкова мило... — Лидия написа номера си върху една салфетка и му я подаде. Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Ед грижливо сгъна салфетката и внимателно я прибра в джоба на ризата си. — Обадете ми се по всяко време след седем — добави хубавицата и лъчезарно се усмихна.

— Непременно — увери я той. — Благодаря. — Проследи я с поглед и се обърна към мен: — Защо ме гледаш така?

Засмях се.

— Невъзможен си! Излагаш ме пред хората.

Той се усмихна победоносно и отпи от кафето си.

— Просто съм в играта, Роузи, нищо повече...

— Кого виждат очите ми! — прекъсна го познат глас. Сърцето ми се сви от тревожно предчувствие. Вдигнах очи. До масата ни стоеше Филип Девъру, издокаран със скъп костюм. Беше скръстил ръце на гърдите си, гневната червенина беше избила под тена му, придобит от честите посещения в солариума, и лицето му бе добило портокалов цвят. — Талантливата Роузи Дънкан и нейният помияр пазач, ако не се лъжа.

Забих поглед в Ед и така му попречих да каже нещо, за което покъсно ще съжалява.

— Филип, радвам се да ви видя! — възкликнах неискрено. — Имате почивен ден, така ли?

Французинът презрително изсумтя:

— Някои в този бизнес могат да си позволят да водят социален живот, госпожице Дънкан. За разлика от персонала на „При Ковалски“, обслужващ предимно бабички и лелки от квартала.

Вдигнах чашата с кафе като за наздравица.

— Гордея се, че съседите ме харесват и купуват цветя от мен. Дано винаги е така.

Филип удари с юмрук по масата и сребърната каничка за кафе, чашите и приборите подскочиха. Хората на съседните маси бяха престанали да се хранят и се взираха в костюмирания мъж с портокалово лице.

— Откажи се от този занаят, госпожице Дънкан — просъска той, забравяйки учтивото обръщение. — Знам ги твоите клиенти — еснафи и голтаци, които си въобразяват, че азиатските лилии са върхът на екзотиката. Не си пъхай гагата в моя бизнес!

Измерих го с възможно най-студения си поглед и се постарях да говоря спокойно:

— Грешите, скъпи ми господине. Клиентите ми са забележителни хора и знаят за цветята повече, отколкото вие някога ще научите. Ценят естествената красота, за чието съществуване сте

забравили много отдавна. — Със задоволство отбелязах, че помощничката му с вид на подплашено зайче, която бе застанала до него, ужасено ахна. Което ми даде сили да продължа с пълна пара: — Вече ви казах, че не възнамерявам да преследвам клиентите ви. Само че те ме преследват. А сега, ако не възразявате, искам да довърша на спокойствие закуската си и да се порадвам на почивния си ден.

— Не ти вярвам! — изръмжа Филип. — От къде на къде аз, най-добрият аранжор на цветя в Манхатън, ще търпя обидите на някаква бездарна цветарка, която се смята за гениална? За каква се мислиш, да му се не види?

Ед скочи на крака, преди да го възпра.

— Ей сега ще ти кажа коя е тя, префърцунен тъпанар такъв! Роузи е аранжорка с новаторски и оригинални идеи, които се приемат радушно от хората в този град. И двамата с нея разбираме, че освен красота цветята имат и душа. Помни ми думата, господин Девъру, клиентите ще луднат по нашите творения, а ти ще ни дишаш прахта и ще се чудиш какво е станало! Я си закарай оранжевия задник в оная гробница, дете наричаш търговски център, и ни остави на мира! — Той отново седна и се обърна към мен: — Да се чудиш как пускат тук такива нещастници.

Усмихнах му се. Бях трогната до дъното на душата си от кавалерската му постъпка.

— Да, истинско безобразие — отбелязах, за да наля още масло в огъня.

Филип и раболепната му асистентка се изнесоха, като пътъом изкоментираха нахалството на някои некадърници.

* * *

Хората имат различни вкусове по отношение на цветята. Изтръпвам, като си помисля кое е любимото цвете на Филип. Силия е много придирчива в това отношение, а зюмбюлите и жасминът са й най-омразните. Ето защо в работата си се ръководя повече от психоанализата, отколкото от естетиката.

Веднъж Силия ме попита на какво цвете оприличавам работещите в „При Ковалски“ и аз отговорих, без да се замисля. За мен

Ед е като декоративен бодлив храст — окичен с красиви цветове, но криещ тайни под бодлите си. Марни е същински гербер — цветна, ексцентрична и оригинална. Господин Ковалски ми приличаше на хризантема със сложни цветове, но някак позната и достъпна. Силия пък е гладиола — дръзка и ефектна, презирана от някои и неустоима за други. Колкото до мен... май името ме издава: аз съм типична роза — на пръв поглед пълна с живот, но и защитена от бодлите. Те ми помагат да не трепвам пред бъдещето.

Ако трябваше да добавя към списъка и Нейт, щях да го оприлича на непретенциозната маргаритка, която без свян показва багрите си на всички и не се интересува от мнението им, но (също като гъстите листа, обгръщащи стъблото ѝ) прикрива сложния си характер.

Засега се задоволявах да се радвам на дружелюбната външна обвивка на Нейт, но след всяка наша среща се убеждавах, че вътрешните му терзания ще излязат наяве. Само не знаех кога ще се претраши да ги сподели с мен.

Силия продължаваше живо да се интересува от приятелството ми с него и държеше да анализира всяка нова фаза. Най-често избираше за място на разпита или апартамента си, или някое от любимите си кафенета и бистра.

— Обожавам късната закуска, която заменя обяда! — възкликна една съботна сутрин и намаза с масло парче препечена козуначена кифла. — Който я е измислил, незабавно трябва да бъде канонизиран!

— Може би някъде са му издигнали статуя — отбелязах. — Или са кръстили палачинка на негово име.

Късната закуска е институция в Ню Йорк, особено през уикендите и най-вече в моя квартал. Малко след пристигането ми в мегаполиса Силия ме отвори на този обичай, любим на безброй хора, обслужвани от безброй заведения. Днес бяхме в бистрото на Ани, намиращо се на три преки от апартамента на приятелката ми, похапвахме яйца, палачинки, козуначени кифли и препържен бекон, придружени от силно кафе с вкус на шоколад. Малкото, но кокетно заведение се помещава в сутерена на стара къща, където според градската легенда по време на сухия режим през двайсетте години на миналия век имало незаконна кръчма, радваща се на многобройна клиентела. Бистрото на Ани беше любимо на Джери и той беше прекарал тук много щастливи уикенди, ухажвайки Силия. Макар да не

си го признава, тя продължава някои традиции от семейния им живот. Мисля, че по особен начин ѝ действат успокояващо.

На масите се побират най-много дващест души; днес заведението беше претъпкано и отвън се виеше опашка.

— Май дойдохме тъкмо навреме — отбелязах. — Още няма десет и половина, а отвън вече се редят.

— Според майка ми трябва да се посещават само ресторанти с чакащи да влязат — усмихна се приятелката ми. — Няма доверие на заведения, в които не се стичат тълпи хора. От друга страна, тя не обича да чака. Безброй пъти сме минавали край ресторанти с празни маси, само и само родителката ми да се нареди на опашка пред друго заведение, а после цяла вечер да се жалва колко дълго е чакала. Накратко, няма угодия. Но... такава си е мама — най-щастлива е, когато е нещастна.

— Но ти я обичаш, нали?

Силия приглади карираната кърпа на скута си:

— Разбира се. Само дето понякога ми е адски трудно. Разбираш ли, взаимоотношенията ни са доста сложни. Мама има големи амбиции за мен — иска ѝ се: кариерата ми да е по-успешна, да се радвам на по-добро здраве и на повече късмет в любовта. Не ме разбирай погрешно — загрижеността ѝ е трогателна, но в крайна сметка тя вечно е недоволна от постиженията ми и от положението ми в обществото. Я кажи... — лицето ѝ се разведри, което беше знак, че скоростно превключва на друга тема. — Как я караш? Чух, че миналата седмица с Нейт сте били в музея на Ногучи на Лонг Айленд.

— Информацията ти е вярна. Останах поразена от изложените творби.

— Забелязвам промяна в отношенията ви. За пръв път се срещате извън магазина.

Усмигнах се.

— Нейт искаше да провери дали разговорите ни имат същото въздействие, ако ги провеждаме в друга обстановка. Оказа се, че действат.

— Да разбирам ли, че другата обстановка е разкрил нещо повече за намеренията си относно Кейтлин?

Въпросът ѝ беше уместен. Странното обаче беше, че макар в събота с Нейт да разговаряхме цели четири часа, въобще не помнех

какво си казахме. Не бях ходила на Лонг Айленд, а той познаваше един от уредниците на музея и предложи да го разгледаме. Бях поразена още щом видях сградата, докато минавахме по моста Рузвелт, по който навремето великият скулптор всяка сутрин отивал на работа. Творбите му от мрамор, алабастър, глина, стъкло и други материали ми вдъхнаха страхопочитание. Забелязах, че оказват същото въздействие на другите посетители, защото във всяка зала цареше благоговейна тишина.

В съзнанието ми се беше запечатал само един малък епизод. Докато се разхождахме в притихналата градина от скулптори на Ногучи, обляна от меката есенна светлина, отбелязах, че тук е прекрасно. Нейт се загледа в каменна фигура, по която се стичаше вода, и промълви:

— Спокойно е. Помага да се освободиш от бремето на мислите.

— Какви мисли?

Той въздъхна. Стори ми се, че усещам как грижите натежават върху широките му плещи.

— Всякакви, Роузи. Понякога ми се иска животът да е като тази градина — подреден и спокоен.

— На теория е прекрасно. Но ще те подлуди.

Нейт се обърна и ме изгледа.

— Защо?

Потупах го по рамото.

— Като кореняк нюйоркчанин ти си закърмен с хаоса и непредсказуемостта. Ако животът ти беше спокоен и организиран, щеше да жадуваш за тръпката.

Характерната асиметрична усмивка озари лицето му.

— Явно ме познаваш много добре.

Поредният въпрос на инквизиторката Силия ме върна към настоящето:

— Добре, какво ти каза после? Спомена ли Мими или Кейтлин? Или когото и да било? — Тя се взираше в мен като дете, изгарящо от нетърпение да види Дядо Коледа.

— Не. Помълча и заговори за друго — отвърнах, прободох с вилицата рохкото яйце в чинията си и загледах как жълтъкът се стече върху палачинките. — Така или иначе, останах с впечатлението, че

няма намерение да се раздели с Кейтлин. От време на време протестира и се вдига на бунт, но накрая си остава с нея.

Младежът и девойката на съседната маса се изкикотиха и се хванаха за ръце. Със Силия ги загледахме и след малко промълвих:

— Не ти ли се струва понякога, че животът продължава за всички, освен за теб?

Силия печално въздъхна:

— Не понякога, а много често, Роузи. Прекалено често.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Все така се учудвам как след края на лятото нощите бързо се удължават, а дните стремглаво летят към зимата. Есента е любимият ми сезон най-вече заради удоволствието да се разхождам из Централ Парк, когато листата на дърветата се обагрят във всевъзможни цветове. Гледката ме запленяваше, докато живеех в Бостън, и мислех, че ще ми липсва в Ню Йорк, но се оказа, че в мегаполиса есента е още по-красива. С всяка изминала седмица до Деня на благодарността градът сякаш ставаше все по-очарователен и вълшебен.

Тук е мястото да си призная, че отначало не разбирах смисъла на Деня на благодарността. Смятах го за странна отживелица, оправдаваща голямото преяждане, а когато разпитвах познатите си, никой не ми даде смислено обяснение за честването на този празник. После обаче се запознах със Силия и присъствах на Ден на благодарността в стил Райтън, който, подобно на повечето нейни мероприятия, е неповторимо изживяване. Трите главни елемента — храна, на която биха завидели и най-добрите ресторанти в града, брой на присъстващи знаменитости, който би предизвикал завистта дори на Джей Лено, плюс забележителната изява на Силия като домакиня, превръщат събитието в същинска нюйоркска магия. Едва когато ме настаниха до отрупаната маса в дома ѝ, най-сетне разбрах какво означава този ден за американските ми приятели. Необходимостта да са благодарни им е вродена, а в тези времена на консуматорско общество празникът добива още по-дълбоко значение, защото е напомняне за моралността на отдавна отминала епоха. Денят на благодарността подсеца американците за корените им. И вече не бих го пропуснала за нищо на света.

— Силия ме покани на празненството си по случай Деня на благодарността — съобщи Нейт, докато пиехме кафе и наблюдавахме как на улицата жителите на Ню Йорк се борят с пронизващия леден вятър. — Чух, че е грандиозно събитие.

Облегнах брадичка на ръба на чашата си, вдъхнах вълшебния аромат и забелих очи.

— Съмняваш ли се? Силия прави всичко със замах.

— Каза, че ще има купища храна.

Отпих от кафето.

— Не преувеличава! Говори се, че след поръчката й жителите на щата трябва да се подготвят за недостиг на хранителни продукти. — Поколебах се, но все пак се пристраших да попитам: — Ще дойдеш ли?

Нейт се загледа през витрината:

— Засега не знам. Ще разбера след уикенда.

Почувствах се като кръгла глупачка и изтърсих първото, което ми дойде на ум:

— Тъъ... сигурно Кейтлин иска да празнувате със семейството й...

Лицето му беше като издялано от камък, а отговорът му — лаконично „Не“.

— Ясно. — Млъкнах и се зачудих как да продължа. От неловката ситуация ме спасиха двама таксиметрови шофьори, които удариха спирачки пред магазина и подхванаха състезание по цинични ругатни. Не се сдържах и се изкисках: — Обожавам Ню Йорк! Толкова е романтичен!

— Само ако намираш романтика в улична свада.

Сложих длани на коленете си, заемайки позата на Буда, и напевно произнесох:

— Ученикът Нейт да се вслушва повече в лекциите на специалистката по оптимизъм. Роузи Дънкан казва: „В Ню Йорк човекът без оптимизъм е като кафето на Вярната дружка без приятна компания“.

Вероятно Нейт вече беше решил, че съм кандидатка за лудницата, обаче не ми пукаше. Все пак той явно реши да угоди на смахнатата:

— И какво, о, премъдра учителко, означава това?

Свих рамене.

— Нямам представа. Обаче прозвуча добре.

Нейт се засмя.

— Да разбирам ли, че съм приятна компания?

Погледнах си часовника и отговорих делово:

— Да. Стига толкова приказки, работа ме чака.

В магазина влезе възрастен човек.

— Здравей, Роузи. Краката ми сами ме доведоха тук и през целия път се питах каква е причината. После се сетих, че днес е вторият четвъртък от месеца.

Стиснах сбръчканата длан на господин Илай Лукас и побързах да го осведомя:

— Букетът ви е готов и ви чака на обичайното място.

Илай ме последва до щанда.

— Добро момиче си ти, Роузи. Тази сутрин си говорехме с милата ми жена какво си ни съкровище. Напомняш ми на майка ми, лека й пръст. Тя не забравяше нито един празник. Не си купуваше календар, не си записваше в бележник, но помнеше като слон. В къщата ни винаги имаше цветя по случай рождени дни и църковни празници.

Подадох му букетче от жълти рози. Той кимна, присви очи и вдъхна аромата им.

— Прекрасни са! Прекрасни са, Роузи. Също като любимите на мама... растяха в градината ни на Стария континент...

Поне сто пъти бях чувала историята за градината в родния му дом, но разказите за младостта му неизменно ме запленаваха.

— Разкажи за свещеника, Илай.

Вниманието му обаче беше привлечено от Нейт, който с интерес слушаше разговора.

— Добър ден, младежо. Казвам се Илай Лукас. Приятно ми е да се запознаем. — Подаде му ръка и Нейт скочи на крака, за да се здрависа с него.

— И на мен ми е приятно, сър. Аз съм Натаниъл Ейми.

Старецът задържа за секунда ръката му и внимателно го изглежда.

— Желая ви щастие и дълъг живот, Натаниъл Ейми. — После извърна очи към мен: — Какво ти дължа, Роузи?

Усмихнах се и отговорих както обикновено:

— Нищо, господин Лукас. Ако имате време, разкажете нещичко за живота си на Стария континент.

Лицето на стареца засия и за миг бръчките му сякаш изчезнаха.

— Искате ли да чуete за кравата на съседа, която заседна в реката? — Заразказва толкова увлекателно, че сякаш се пренесох в миналото и видях хора от плът и кръв. Накрая въздъхна и промълви: — Благодаря, че изслушахте стария човек. Е, аз тръгвам, че жена ми ме чака.

Притисна букета до гърдите си, сбогува се и излезе. Усмивката на Нейт беше по-широка от всякога.

— Невероятен човек! За кого са цветята?

— За съпругата му, която е на деветдесет и три, с две години по-възрастна от него. Заради тази разлика семействата и на двамата били против брака им... — Изведнъж ми хрумна нещо. — Веднъж ти ме попита как изглежда влюбеният мъж. Току-що го видя. Всеки втори четвъртък от месеца Илай Лукас поръчва букетче жълти рози за жена си, прибира се у дома и отново ѝ предлага брак. Когато се запознахме, ми обясни, че го прави всеки месец, откакто са се оженили преди седемдесет години.

Нейт подсвирна.

— Е, струва ми се малко прекалено. Сигурно си непоправима романтичка, ако очакваш тъкмо това от интимната връзка.

Като никога не си глътнах езика от прикрития укор и отвърнах наперено:

— Разбира се, че не, защото не очаквам да се обвържа с някого.

— Все пак смяташ, че истинската любов трябва да е свършена като тяхната, така ли?

Поклатих глава.

— Едва ли съвременни хора могат да се обичат така. Любовта на тези двама души е била подложена на най-големите изпитания. След като семействата им се отказали от тях и ги лишили от наследство, те емигрирали тук, и то без пукната пара. Дори сега живеят доста оскъдно. И четирите им деца починали, преди да навършат пет години. Взаимната им обич е единственото ценно нещо, което са притежавали. Пожертвали са всичко, за да са заедно. Те олицетворяват вечната любов. И... и сега слизам от трибуната, понеже се отплеснах.

Нейт сърдечно ми се усмихна.

— Вярно е. Но все пак ми е приятно да те слушам, защото откривам доста истини в тирадите ти.

* * *

— В крайна сметка той ще празнува ли с нас Деня на благодарността или не? — Силия изникна от кухнята. Тонът ѝ подсказваше, че раздразнението ѝ е достигнало връхната си точка.

— Не знам. — Взех едно геврече и машинално го запремятах между пръстите си.

— Уф, проклети мъже! — Тя седна до мен, облакът се на масата и се загледа в улицата под прозореца. — Май зимата ще ни изненада тази година. Въздухът мирише на сняг.

— Значи Дядо Коледа ще дойде по-рано, защото ще му е лесно да пътува с шейната.

— Вече съм сигурна, че ти си петгодишно дете, впримчено в тялото на зряла жена... Я кажи — как върви помежду ви с Нейт? — подхвърли небрежно, сякаш питаше само от учтивост.

Тактиката ѝ не ме заблуди.

Невинно се усмигнах.

— Нормално, благодаря.

Приятелката ми, която си оставаше разследваща журналистка до мозъка на костите си, отказа да се предаде толкова лесно. Навила си беше да се добере до истината и щеше да я научи. На всяка цена.

— Какво означава „нормално“?

С усмивка признах поражението си:

— Добре, добре... Почти всяка седмица той идва на кафе. Обикновено в понеделник или в четвъртък около три часа. Понякога през почивните дни посещаваме музеи или литературни дискусии в любимата ти книжарница на писателите в Ийст Вилидж. И разговаряме, разбира се.

Ако в Силия имаше вграден уред за измерване на налягането, сега стрелката щеше да клони към червения сектор, означаващ опасност от експлозия.

— Ясно ми е, че разговаряте. И то от доста време. Да се чуди човек как не изчерпахте всички теми. Какво толкова обсъждате?

— Всичко, което ни хрумне в момента. Не знам как да ти го обясня... Щастлива съм, когато сме заедно. Нейт ме кара да се усмихвам. А най-хубавото е, че той познава само сегашната Роузи, а не

онази, която бях при пристигането си в Ню Йорк или преди това... Не се опитва да ме съветва как да живея живота си. Разговаряме, смеем се, пием кафе и... се чувствам прекрасно! Разбира се, неизбежно стигаме до темата за Кейтлин, но преди да започнеш да ме разпитваш, ще кажа, че засега нямам информация по въпроса.

Силия гневно скръсти ръце като капризно тригодишно момиченце.

— Този човек ми лази по нервите! Не знае ли, че трябва да ни държи в течение относно личния си живот?

Извърнах глава към прозореца.

— Работата е там, че последният ни разговор беше посветен на моя личен живот.

Силия се ококори. Надали щеше да изглежда толкова поразена, ако току-що беше получила главната женска роля във филм с Джордж Клуни.

— Какво?! Да не си му казала за Бостън?

— Не, разбира се. Разказах му обаче за господин Ковалски и за баща ми.

Тя мелодраматично притисна длан до челото си.

— Вече съм на четирийсет (друг е въпросът, че само вие с мама знаете истинската ми възраст) и не бива да ме стряскаш така! Пипни тук... хайде, пипни! — Тя сложи ръката ми на гърдите си. — Кълна се, че получих микроинфаркт!

— Не бой се, няма да умреш.

— Жестока английска цветарка! — Силия няколко пъти си пое въздух и размаха длан пред лицето си, все едно току-що беше прекосила финиша на нюйоркския маратон. — Ще изкупиш вината си, задето едва не причини смъртта ми, ако ми предадеш целия разговор, и то най-подробно.

Покорно се подчиних.

* * *

През този ден Нейт закъсна, а когато най-сетне се появи, изглеждаше уморен и изнервен. Което беше необичайно.

— Защо толкова много хора в този град са патологично нетърпеливи? — промърмори вместо поздрав.

— Хм... Тежък ден, а?

Асиметричната му усмивка, която вече познавах така добре, отново се появи.

— Не тежък, а ужасен! — изпъшка той. — Трима агенти ми телефонираха на всеки двайсет минути, за да разберат дали съм прегледал творбите на клиентите им. После шефът ме пришпори да прочета на спринт новия ръкопис на един прочут писател, понеже и „Фокс“, и „Мирамакс“ искали правата за филмирането му. Какво стана с прекрасния обичай да поразмислиш върху каквото и да било?

— Жалко, че не познаваш господин Ковалски. Щяхте да си паснете идеално.

— Може да ти се стори странно, но ми се струва, че вече го познавам. Та нали толкова пъти си ми разказвала за него. Изглежда ти е бил като втори баща.

Забележката му не ме изненада. Вече бях разбрала, че проникателността му не отстъпва на съобразителността на Ед. По принцип не обсъждам с никого баща си. Този ден обаче неочаквано за самата себе си разказах на Нейт цялата история на татко — как петнайсет години е имал тайна връзка със семейна приятелка, как мама случайно научила истината, когато съседка споменала „симпатичната дама, която идва у вас, когато си на работа“, как семейството ми беше разбито от отказа на баща ми да признае грешката си и от нескопосаните му опити да се сдобри с мама (въпреки че нямаше никакво намерение да се раздели с любовницата си), как в крайна сметка той ни изостави и обяви, че не желае да поддържа връзка. Нейт слушаше внимателно и дори хвана ръката ми, когато признах, че господин Ковалски е бил първият мъж, на когото съм имала пълно доверие. Струва ми се, че този разговор беше повратна точка в приятелството ни. Не знам дали беше доверие, уважение или нещо друго, но сякаш от този момент отношенията ни се задълбочиха.

Силия беше зяпнала така, че спокойно можеше да погълне цял автобус. По едно време се взе в ръце и промърмори:

— Невероятно е, че си му разказала всичко с такива подробности, Роузи.

— Вярвам му, Силия. Признавам обаче, че онзи разговор беше необичаен. В повечето случаи обсъждаме всякакви теми — и важни, и незначителни. Всъщност не е важна темата, а човекът, с когото разговаряш.

Тя се усмихна.

— Значи го харесваш, така ли?

Сякаш нещо в мен нададе ликуващ вик и радостно затанцува.

— Да. Много го харесвам.

За моя изненада Силия не коментира признанието ми, а се устреми към друга тема:

— Като стана въпрос за хора, които харесваш — как е Ед?

Отговорът на този въпрос хич не беше лесен. Наглед Ед си беше същият очарователен бонвиван с размъкнати дрехи и вечно разчорлена коса, който всяка седмица има ново гадже. Мен обаче ме измъчваше подозрението, че той крие нещо. Което, откровено казано, беше съвсем типично за човека айсберг Ед Стийнман, но въпреки това привлече вниманието ми. След катастрофалната му среща с красавицата, рекламираща моделите на Жан Сен Пиер, любовният му живот се беше върнал в обичайното си русло и той не пропускаше да ни го описва с най-големи подробности, докарвайки ни до полуда. Стигна се дотам Марни да пожелае отново да пипне грип, та поне временно да си откъдне от откровенията му.

Преди седмица, докато подреждахме в буса цветята за украсата на някакъв търговски център, тя изпъшка:

— Роузи, кълна се, че ще извърша убийство, ако чуя още една история за поредното му гадже.

— Знам, скъпа. Дръж се. — Окуражаващо я потупах по рамото.

— Питам се дали да не му кажа.

— Какво да ми кажеш? — Ед незабелязано се беше приближил до нас.

Марни се усмихна и се шмугна в магазина, предоставяйки на мен честта да го смърям.

— Виж, Ед, радваме се, че си популярен сред жените и с удоволствие изслушваме описанията на красавиците, с които излизаш, но те съветвам да си спестяваш подробностите, когато си на работа.

Усмивката му леко помръкна.

— Така ли? Защо?

— Защото си обсебен. Преди говореше за гаджета и бейзбол или за гаджета и филми. Сега дърдориш само за жени и за нищо друго. Да ти кажа честно, ставаш досаден.

Той поклати глава и отстъпи крачка назад.

— Говори си каквото искаш, Роузи. Не ми пука. Важното е, че съм щастлив. Нима вие двете сте против щастието ми?

Въздъгнах и наведох глава.

— Не изопачавай думите ми. Забавлявай се, сменяй жените като носни кърпи, но не се чувствай длъжен да ни уведомяваш за креватните си подвизи.

Ед сви рамене.

— Бива. Струва ми се обаче, че ревнуваш.

— Моля?!

— Но това ме ласкае. Знаеш, че пред мен можеш да не се преструваш.

— Какви ги дрънкаш?

— Я стига! Признай, че не те дразнят хвалбите ми. Криво ти е, че всеки път, когато излизам с ново гадже, ти още по-болезнено осъзнаваш, че си нямаш приятел. И ревнуваш, както споменах преди малко.

Кипнах от гняв. С трясък затворих задните врати на буса и се обърнах към Ед:

— Не е вярно! И Марни не ревнува, ясно ли ти е? В момента е — как да се изразя? — прекалено чувствителна. Влюбена е в човек от театралната трупа, който май не се интересува от нея. Струва ми се, че тя го приема твърде навътре.

Изражението на Ед се посмекчи.

— Виж ти! Нямах представа. Съжалявам.

— Тъкмо сега трябва да внимаваме какво говорим пред нея, нищо повече.

— Дали ще я интересуват подробности за мачовете за Световната купа?

Потупах го по рамото и тръгнах обратно към магазина. Обърнах се и подхвърлих:

— Струва си да опиташ.

И така, наглед Ед си беше същият. Само дето нещо ме жегваше, като го слушах да се фука колко е щастлив.

— Май загрижеността ти е прекалена, Роузи — отбеляза Силия.
— Ед не е смотан юноша. Убедена съм, че е способен сам да се оправя в живота.

— С други думи, „Не си пъхай гагата, остави го на мира“, така ли?

Тя се приведе към мен и се опита да ме задуши в сърдечната си прегръдка.

— Скъпа моя, тревожиш се за щяло и нещяло. Я да обсъдим списъка с гостите ми за Деня на благодарността.

— Добре, но може ли едновременно да гледаме парада по телевизията?

Силия състрадателно поклати глава.

— Да, миличко. Да ти донеса ли чаша топло мляко и бисквити?

— Не, мамо. Гевречето ми стига.

Приятелката ми изпъшка и се пресегна за дистанционното.

Според някои е жестоко да се внушава на децата, че Дядо Коледа е истински. Донякъде съм съгласна с тях. Ако вашите твърдят, че винаги ви казват истината, а един ден откриете, че са ви излъгали за нещо, няма ли да се усъмните в почтеността им? На четири години научих, че добрият старец не съществува, но това не разклати доверието ми към родителите ми. По-късно изпитах доста разочарования в тази посока, особено от баща ми. Само че продължих да вярвам във вълшебната, изпълнена с надежда приказка за Дядо Коледа. И досега на Бъдни вечер ми се струва как чувам звънчетата на шейната му и макар той вече да не идва при мен, все си мисля, че възрастните грешат и добрият старец с голямата торба с подаръци е истински.

* * *

Още щом влязох в апартамента на Силия, видях, че празненството вече е в разгара си. Нейт го нямаше (за огромно съжаление на приятелката ми), но аз не се изненадах. След като Мими и Кейтлин диктуваха живота му, той едва ли би дръзнал да не присъства на празничната вечеря в дома им.

— Роузи! — възкликна Силия, появявайки се от кухнята с голяма кошница с франзели. — Слава Богу, че дойде! На ръба на истерията съм! Така и не доставиха половината продукти, които поръчах. Истински кошмар! Следобед телефонирах шест пъти на търговеца, но само си скъсах нервите!

Ококорих се.

— Нима на тази трапеза е само половината от доставката?

Силия кимна и сложи ръце на кръста си.

— Дали ще стигне, съкровище? Страхувам се да не се изложа!

— Ще стигне да нахраниш малка армия. — Усмихнах се и добавих: — Всичко изглежда прекрасно. Ето ти едно скромно подаръче от мен. — Подадох ѝ букет от бели и червени рози, увит в хартия, имитираща американското знаме. — Въпреки че не знам къде ще им намериш място.

Тя се възторгна от красивите цветя, врътна се и се понесе нанякъде като вихрушка в зелена копринена рокля. Огледах се. Видях неколцина непознати, които се оказаха от Клуба на писателите в Уест Вилидж, забелязах и познати лица от „Ню Йорк Таймс“. Присъстваше и Джош Мърсър, младият репортер, който ме беше интервюирал. Поинтересува се как е госпожа Шустър, с което ме трогна, и ме запозна със своя колега от редакцията Стюарт Мичъл — висок, невероятно красив мъж с очарователен южняшки акцент. Разбрах, че е родом от Айова, но след като завършил журналистика в Харвард, заживял в Ню Йорк. Трудно ми беше да определя възрастта му — сребристите нишки в черната му коса подсказваха, че е прехвърлил трийсетте, но по смуглото му лице нямаше и една бръчица. Допадна ми веднага заради стеснителната си усмивка, поразителните зелено-сини очи, непринуденото поведение и острия си ум.

Силия ме настани на масата между него и Джош и докато полагахме геройски усилия да се справим с чудовищното количество храна, разговаряхме на различни теми. Обичам празненствата на Силия, защото тук всеки се чувства като у дома си и не прави усилия, за да се забавлява. Приятелката ми притежава дарбата да събира на едно място най-интересните хора и в крайна сметка започваш да си бърбиш с напълно непознати, все едно сте дългогодишни приятели.

Направи ми впечатление, че Стюарт често се озърта за Силия. Отначало го отдадох на стеснителността му и реших, че търси познато

лице сред многобройните гости. После обаче забелязах, че не откъсва поглед от нея. След осмото блюдо (мисля, че беше осмото, но не бях съвсем сигурна) тя започна да разчиства масата, за да освободи място за нови количества храна, а ние двамата самоотвержено предложихме да ѝ помогнем. Грабнах цял наръч прибори за хранене и последвах в кухнята Стюарт, който сложи в умивалника куп чинии и отбеляза:

— Страхотен купон, нали?

— Да — отвърнах, — но всички празненства, устройвани от Силия, са върхът.

— Не се и съмнявам... дай да ти помогна. — Той пак се усмихна свенливо.

— Благодаря. — Понечих да се върна в трапезарията.

— Всъщност... питах се дали можеш да ми помогнеш — ненадейно изтърси Стюарт и така ме стресна, че подскочих. Обърнах се. Той ме гледаше като изплашено кученце.

— Ъъ... да, разбира се.

Стюарт се облегна на кухненския плот и се вкопчи в него като в спасителен пояс.

— Разбрах, че със Силия се познавате отдавна — подхвана колебливо.

— Да — повече от шест години.

— Близки ли сте?

— Тя е най-добрата ми приятелка. Защо питаш?

Той потърка врата си и впери поглед в тавана, сякаш очакваше вдъхновение свише.

— Ами... не знам как да се изразя... интересувам се какво става помежду им с Джери.

Видях се в чудо какво да отговоря. Така или иначе, Стюарт работеше в редакцията на вестника едва от няколко месеца, а приятелката ми надали искаше личният ѝ живот да става обществено достояние.

— Стюарт, не знам дали...

— Силия ми каза, че Джери вече не присъства в живота ѝ. Въпросът е дали... ъъ... дали тя се среща с някого.

Не можах да скрия изненадата си.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно! — Стюарт кимна и се изчерви като домати. — Да, да, знам, че разликата ни е петнайсет години и че сигурно мъжете ѝ се лепят като мухи на мед. Знам още, че тя ме превъзхожда във всяко отношение и е пълна лудост да се надявам да сме заедно. Само че непрекъснато мисля за нея, Роузи. Не съм срещал по-невероятна жена, и то във всяко отношение.

— Майко мила!

— Да. Звучи налудничаво, но е самата истина.

— Казал ли си ѝ какво чувстваш?

Лицето му се сгърчи от неподправен страх.

— Не! Боя се, че ако се престава, тя ще ме изгледа високомерно и ще ми се присмее. Безнадеждно е, знам — как такава самоуверена красавица ще избере начинаещ като мен?

— Все пак искаш тя да разбере за чувствата ти.

— Разбира се.

Бях поразена, но ми хрумна, че обожанието на този красавец може да е благотворно за приятелката ми. Не беше споменавала Джери след разговора ни във френското бистро преди няколко месеца, но знаех, че е самотна. Ако не друго, признанието в любов от страна на Стюарт щеше да повдигне самочувствието ѝ. Затова реших да бъда откровена с него:

— Не знам дали Силия си има приятел, но Джери със сигурност няма да се върне.

— Мислиш ли, че имам шанс?

Усмихнах се.

— Няма да разбереш, ако не опиташ.

— Как да постъпя? Хрумна ми да ѝ изпратя букет, но се сетих как веднъж я чух да казва, че е много придирчива по отношение на цветята. Затова търся съдействието ти. Освен, че си ѝ приятелка, ти си и „придворната ѝ цветарка“, както тя шеговито се изразява.

* * *

— Признавам се за виновна и по двете обвинения.

— Мислех да ѝ изпратя цветя, които ми напомнят за нея — от онези бели и розови лилии...

— В никакъв случай! Тя ненавижда аромата им.

— Тогава какви?

— Силия обожава орхидеите, но знам, че най-голяма слабост има към белите.

— Ще ѝ изпратиш ли от мое име букет бели орхидеи? Не, сбърках — не искам да се разбере от кого са цветята.

Ето това беше работа за мен. Ох, как щеше да се зарадва Силия.

— На драго сърце — отвърнах.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

В началото на ноември клиентите на „При Ковалски“ се настройваха празнично и поръчките започваха да се увеличават. И тази година не правеше изключение, само дето имахме още повече работа. Наближаваше и денят на ежегодния Голям зимен бал, устройван от Мими Сътън. Макар още да се чувствах несигурна в ролята си на аранжорка, препоръчана от Мими, тайно се радвах, че имаме възможност да се докажем сред богатите и известните в Ню Йорк.

Както вече споменах, работата в магазина поглъщаше цялото ни време, а още не бяхме измислили как да изглежда украсата на балната зала. Нямахме време за губене — трябваше да сме наясно с дизайна, за да поръчаме цветята и временно да назначим още няколко души. Поканих Ед на вечеря у дома, за да поработим на спокойствие, и той прие с удоволствие.

Въпреки че бяхме колеги от много години, беше идвал в апартамента ми само два пъти. Понякога подхвърляше, че вероятно крия някаква тайна, затова не го каня у дома. Разбира се, това не е вярно. Просто с него живеем в противоположни посоки и когато се виждаме в извънработно време, обикновено се срещаме по средата на разстоянието между жилищата ни. Освен това той изпитва почти патологична ненавист към Уест Сайд, където според него живеят лентяи с повече пари, отколкото мозък, вманиачени по пазаруването от скъпи магазини и бутици. Аз съм на друго мнение. Чувствам се у дома си в този дружелюбен квартал, населен с интересни и интелигентни хора. Да не говорим, че заведенията са разнообразни като всякъде другаде в Ню Йорк.

Щом отворих вратата и включих осветлението, Ед се засмя.

— Най-сетне реши да ме допуснеш в своята Светая светих. Да си сваля ли обувките в знак на благоговение?

След язвителната забележка се разположи на канапето и докато прехвърлях в чинии китайската храна, която бяхме купили пътъом, извади скицник и прегледа бележките си.

— Вчера разгледах залата. Имаме възможност да се развихрим. Широко стълбище води от фойето към балната зала. Мисля да украсим перилата с гирлянди от борови и лаврови клонки.

Седнах до него, разгледах скиците и кимнах.

— Да, харесва ми. Мисля аранжировките да са в зелено, бяло и червено. Ще използваме бели гардении и лилии, както и рози за по-голям ефект. Коледните звезди са прекалено банални.

— Абсолютно! — заяви Ед, докато си похапваше усърдно. — Да измислим нещо по-необичайно — например червени декоративни растения.

— Чудесно.

— Първо обаче да решим как да украсим колоните във фойето. Нека е нещо екстравагантно, дори крещящо, за да впечатли гостите още преди да видят стълбището. — Той ми показва други скици.

— Затова обичам да работя с теб — идеите ти са гениални.

— Може да е самохвално, но наистина съм гений — ухили се той, побутна настрани чинията си и се огледа.

— Поздравявам те за обзавеждането. Много е уютно.

— Защото това е моят дом и си го харесвам.

— И аз го харесвам. — Ед се облегна назад, въздъхна и пусна в действие омагьосващите си сини очи. — Роузи, искам да ти се извиня. През последния месец не бях на себе си. Струваше ми се, че животът ми е попаднал в задънена улица, и често си изкарвах яда на теб. Кое то е непростимо.

— Точно така. — Усмихнах се. — Обаче аз ти прощавам.

Сияйна усмивка озари лицето му и той хвана ръката ми.

— Загубен съм без теб! Все пак ти дължа обяснение.

Сбърчих чело.

— Нали рече ми обясни? Не си бил на себе си...

— Не е само това. Напоследък имам доста грижи...

— О, да — Карин, Елън, Мей, Сузи, Елизабет, онази манекенка... пропуснах ли някоя?

Ед явно се изненада.

— Не знаех, че водиш сметка.

— Не е вярно.

— Във всеки случай помниш имената им, а пък аз вече съм ги забравил. — Поклати глава и отново въздъхна. — Вече не ми прави

удоволствие, Роузи.

— Кое?

— Хойкането. Най-малкото не се чувствам като преди. Доскоро не исках друго, освен да излизам с колкото може повече жени и да купонясвам. Напоследък обаче мечтая за сериозно обвързване. Не е ли идиотско?

Усмихнах се, но нещо ме жегна право в сърцето.

— Не, друже мой. Такава е човешката природа. Май е повод за тревога, когато ти се прииска да зарежеш волния живот и да наденеш хомота.

— Да. Точно така. Тогава е време да си плюеш на петите и да напуснеш града. Много лош признак. — Отново извърна очи и се захвана с подробен оглед на коленете си. — Да те питам — изпитваш ли понякога същото желание?

— Не! — отвърнах мигновено и толкова категорично, че сама се изненадах. — Никога. — Разбира се, това беше опашата лъжа, за да сменя темата, защото се почувствах в капан. Само че Ед ме познаваше прекалено добре. Впери очи в мен и по изражението му разбрах, че изобщо не съм го заблудила. — Добре де, понякога. Доволен ли си, полицай Стийнман? Изтръгна признание. Но помни, че ще те убия, ако кажеш на някого.

Той пак се усмихна, но с облекчение — очевидно се беше успокоил, че не е единственият откачен в Ню Йорк.

* * *

Марни ми подаде телефонната слушалка и се изкиска.

— Постоянният ти обожател, Роузи!

Изгледах я на кръв и взех слушалката.

— Ало?

— Роузи? Осигурих ти участие! — възторжено възкликна Нейт.

— Ако още не знаеш, ще поясня, че не съм музикантка. Занимавам се с аранжиране на цветя.

— Ха-ха! Английският сарказъм е толкова чаровен! Слушай, уредих да ти възложат украсата за голяма сватба... не, не голяма, а грандиозна...

Сърцето ми се сви.

— Значи все пак се реши да се ожениш.

Той се засмя толкова гръмко, че го чува дори Марни и Ед и се спогледаха.

— Ти откачи ли? Не е моята сватба, чалната жено! Както вече ти казах, обещах на Кейтлин да ѝ предложи „някой ден“. Според сметките ми означава, че съм в безопасност поне още две години. Ще се жени мой приятел. Прочел дописката за теб в „Таймс“, а когато разбра, че те познавам, настоя да ви уредя среща. Можеш ли да дойдеш в издателството утре в одинайсет?

— Аз... не знам какво да кажа.

— Кажи „да“, нищо повече. Сватбата е догодина през пролетта. Ще се обадя на моя приятел и ще потвърдя срещата, съгласна ли си?

— Да, обаче...

— Чудесно. Ще се видим утре. Да знаеш, че няма да съжеляваш. Затворих телефона и заподскачах. Колегите ми се приближиха до мен като любопитни маймунки.

— Е? — повдигна вежда Ед.

Разговорът дотолкова ме беше извадил от релси, че запелтечих:

— Ами... Нейт ми каза... Ще има сватба.

Марни нададе възторжен писък:

— Предложил ти е!

Ед се навъси и я сръчка с лакът.

— Стига си викала! — Сините му очи добиха стоманен блясък.
— Не е вярно, нали?

Взех се в ръце.

— Не... Негов приятел иска да ни поръча украсата за сватбата си. Щяло да бъде грандиозно събитие. Утре сутринта ще се срещна с него в издателството на Нейт.

Марни се ококори така, че очите ѝ сякаш запълниха лицето ѝ.

— Голяма светска сватба, така ли? И ще присъстват филмови звезди?

Засмях се.

— Съмнявам се. Доколкото разбрах обаче, ще бъде пищна сватба.

— Нищо чудно Райън Рейнолдс да е сред поканените... Напълно е възможно, нали така?

Ед поклати глава.

— Бедно заблудено дете. Да, възможно е. Възможно е и той да доведе Киану Рийвс, Брад Пит и Джони Деп.

— Ооо, Киану... — замечтано прошепна Марни и се пренесе във фантазия си свят. С Ед се уединихме в работното помещение, за да поговорим по същество — сърце не ни даваше да я върнем отново на земята.

Понякога е по-лесно да сънуваш, отколкото да си буден.

През нощта спях зле. За кой ли път сънувах, че съм в прегръдките на човека с променящото се лице. После хукнах да бягам... бягах, ужасена от невидим враг, заобикалях къщи, потънали в мрак, криввах в странични улички, преследвана от настойчиво и оглушително туптене. Сепнах се и се озовах сред студената тишина на стаята си, потънала в мрак. След секунди осъзнах, че тупти сърцето ми. Станах, обиколих апартамента, включих всички лампи, надникнах във всеки ъгъл, докато пулсът ми се нормализира и страхът ми се изпари. Отворих един прозорец, стиснах клепачи и дълго стоях така, докато непрестанното монотонно жужене на града подейства като балсам за душата ми. После дълбоко си поех въздух, затворих прозореца и бавно се затътрих обратно към леглото, като пътьом гасях лампите.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Не знам какво очаквах от офисите на „Грей енд Конъл“, но онова, което видях, определено не отговаряше на представата ми за редакция на голямо издателство. Май си бях въобразила, че Нейт и колегите му работят в прашна библиотека с дървена ламперия, над тях са надвиснали небостъргачи от книги, натрупани една върху друга, а наоколо се издигат купчини от прочетени наполовина, непрочетени и отхвърлени ръкописи на писатели, кандидати за слава. Действителността се оказа диаметрално противоположна на фантазиите ми. Работното помещение не приличаше на декор от филм по роман на Агата Кристи, а беше светло и модерно обзаведено. Не видях нито една прашна книга, нито един оръфан ръкопис.

Имам си теория, че в Ню Йорк съществува специална агенция, която осигурява най-стилните и най-експедитивните секретарки за многобройните престижни фирми. Секретарката в „Грей енд Конъл“ беше висока около метър и осемдесет, краката ѝ сякаш започваха от гърлото, черната ѝ коса беше шедъовър на коафьорското изкуство, елегантният ѝ, но строг костюм вдъхваше страхопочитание.

— Добро утро, госпожице Дънкан. Казвам се Сондра. Господин Ейми ще се освободи след няколко минути. Мога да ви донеса чаша кафе или чай, докато чакате.

Не бях сигурна дали това е предложение или въпрос.

— Ами... да... — смотолевих. — Чай, ако обичате.

Сондра служебно се усмихна, но аз заподозрях, че мнението ѝ за мен е много далеч от ласкавото.

— Разбира се, госпожице Дънкан. Седнете, моля.

Огледах се. Всичко беше в бяло — подовете, бюрото на неподобната Сондра, цветята във вазата... дори модернистичната картина можеше да носи названието „Бяло с отънъци на кремаво“. Хрумна ми, че щях да съм в непрекъснат потрес, ако работех на подобно място. Непрекъснато щях да потискам порива си уж случайно

да разхвърлям навсякъде цветя с най-ярки багри. Голяма бяла врата в дъното на помещението се отвори и Нейт се устреми към мен.

— Здравей, Роузи. Извинявай, че се забавих. Задържаха ме на телефона — ужасно неприятен разговор. Ела.

Хвана ме за ръка, преведе ме покрай служебно усмихнатата Сондра и ме покани в кабинета си. Озърнах се и облекчено въздъгнах. Тук вездесъщият бял цвят беше смекчен от снимките на стените (някои рамкирани, повечето — не) — усмихнати хора, екзотични пейзажи, дървета в есенни багри и заснежени планински върхове. Над прозореца беше окачено флагче с емблемата на Йейл, а на видно място върху голямото дъбово бюро се перчеше топка за бейзбол, подписана от играчите.

Нейт забеляза реакцията ми и се засмя.

— Не се вписва в образа, който се стараем да наложим, нали?

— В никакъв случай. Обаче ми харесва. Бялото отвън ми идва малко в повече.

Той седна на креслото от бял дъб, което изглеждаше доста удобно.

— И на мен! Затова те харесвам, Роузи! Знаех си какво ще кажеш. С теб си приличаме.

Спогледахме се и се усмигнахме.

— Къде е приятелят ти?

— Ще дойде всеки момент. — Нейт погледна часовника си. — Всъщност вече закъснява. — Натисна един бутон на телефона и каза: — Сондра, щом дойде човекът, когото очаквах в единайсет, нека влезе веднага.

— Да, сър. — Дори по телефона гласът на неповторимата Сондра звучеше делово и стилно.

— Спомена, че ще е голяма сватба, така ли?

— Грандиозна, драга моя. А моят приятел настоява украсата да е твое дело. Каза ми: „Държа на Роузи Дънкан. Само тя притежава изтънчен вкус. Очевидно е истинска находка“. Семейството му е въшливо от пари — ще останеш много доволна.

— Само да не се провалим — промърморих. Вече се питах дали тази работа е лъжица за моята уста. Тъкмо се бях настроила психически, че ще се справим с поръчката за Големия зимен бал, но

мисълта за доставка и аранжиране на цветята за пищна светска сватба беше, меко казано, стряскаща.

— Глупости! — Нейт стана, заобиколи бюрото, седна на ръба му, приведе се и хвана дланите ми. Асиметричната му усмивка се задейства, тъмните му очи се впериха в мен. — Вярвам в теб. Ще се справиш, Роузи, и то със замах.

Замълчахме за миг. Усещах само допира на топлите му длани, струваше ми се, че сме единствените двама души в Ню Йорк. И Ню Йорк се усмихваше като Нейт.

Ненадейно вратата се отвори и възшебният миг отлетя. Нейт пусна ръцете ми, вдигна очи и широко се усмихна.

— Крайно време беше, Дейвид. Разбрахме се за единайсет, а не за единайсет и половина. Роузи, ела да те запозная с моя закъсняващ, но много добър приятел Дейвид Литгоу.

Вече бях станала и се канех да се обърна, ала върху мен сякаш се стовари парен чул.

Светът се разпиля на малки късчета, действието се превключи на забавен каданс, звук и движение се сляха в умопомрачителен водовъртеж. Някъде от далеч чувах безгрижното бърбене на Нейт и името Дейвид Литгоу... Дейвид Литгоу, повтаряно отново и отново. Душевният ми мир, целият ми живот рухна, когато зърнах познатите сиви очи — онези очи, които не се надявах да видя отново. Призля ми. Прииска ми се да побягна, обаче краката ми отказваха да се подчинят. Вкопчих се в облегалката на стола, поовладях се и отново чух гласа на Нейт, изпълнен с безпокойство:

— Роузи, зле ли ти е?

— Не... нищо ми няма — измънках.

— Радвам се отново да се видим, Роузи — любезно каза Дейвид, но всяка дума се забиваше като стрела в сърцето ми.

— Познавате ли се? — изненада се Нейт.

— Да — отвърнах в един глас с Дейвид.

— Виж ти! Светът е малък. Заповядайте, седнете. Ще помоля Сондра да ни донесе кафе. После ще обсъдим каква сума си готов да платиш за невероятните умения на госпожица Дънкан. — Нейт ми намигна и излезе. Отпуснах се на стола и се втренчих в някаква точка зад Дейвид.

Той пристъпи към мен.

— Роузи, аз...

Вцепених се.

— Готово. — Нейт се върна и седна зад бюрото си. — Приятелю мой, откъде се познавате с Роузи?

Дейвид, който не откъсваше очи от мен, отвърна:

— Навремето работехме заедно в Лондон. Радвам се, че отново се срещнахме след толкова години.

Забелязах, че Нейт ме наблюдава, и някак си се усмигнах. Той разбра какво усилие ми костваше тази измъчена усмивка и стисна устни.

— Чудесно... — промърмори, но си личеше, че е озадачен от реакцията ми. После се обърна към Дейвид: — Разкажи ни за сватбата.

Дейвид седна на креслото до бюрото и дълбоко си пое въздух.

— Ами... ще бъде догодина през март в имението на нашите в Хамптън. Ще присъстват около четирисотин души, сред които висши държавни служители, сенатори, филмови звезди и други известни личности. С Рейчъл искаме събитието да е незабравимо.

Неволно ахнах, защото ме прободеше същата нетърпима болка, която бях изпитала преди години. Престорих се, че кашлям, но не заблудих Нейт. Той присви очи и отбеляза:

— С Роузи Дънкан наистина ще е незабравимо.

Отново се закашлях и скочих на крака.

— Искам... глътка вода... извинете ме.

— Сондра ще ти донесе... — каза Нейт, но аз вече тичах към вратата.

Преди да изляза, изпелтечих:

— Скиците... албумът със скиците ми е там... разгледайте го...

Пристъпих в безмилостната белота на приемната и спрях да си поема дъх. Сондра се изправи.

— Госпожице Дънкан, зле ли ви е?

— Нищо ми няма. Може ли малко вода?

Надменното изражение и тонът ѝ се смекчиха:

— Стаята за отдых е отсреща. Има автомат за вода. Ако ви потрябвам, веднага ме извикайте.

Пуснах поредната измъчена усмивка.

— Благодаря.

За разлика от болничната белота в кабинетите стаята за отдих беше изпълнена с топли багри и успокояващ аромат, звучеше тиха музика. Налях си чаша вода и седнах на едно канапе, тапицирано с кадифе. Треперех като лист, но отчаяно се опитах да обузда хаотичните си мисли. „Замини още днес“ — настоя една. „Глупости, тук е твоят дом сега!“ — обори я друга. „Не предполагаше, че някога пак ще го видиш, нали?“ — обади се трета, а четвърта набързо я срязва: „Да, но и не предполагаше, че той ще те потърси. Добре, видяхте се, какво смяташ да правиш?“

Лицето ми гореше, затова отидох до умивалника и се наплисках със студена вода. Вдигнах глава и зърнах отражението си в голямото огледало над мивката. Погледът ми изразяваше същия страх, който изпитвах, преди да избягам от Бостън и да заживея в Ню Йорк. „Не прави глупости — казах си. — Не вземай прибързани решения. Имаш нов живот и си по-щастлива от когато и да било. Готова ли си да зарежеш всичко само защото отново си срещнала Дейвид Литгоу?“

Както си стоях пред огледалото и мислено дебатирах със себе си, нещо се промени. Не знам точно какво се случи, но пламнах от гняв. Въпреки че още треперех от шока, постепенно се взех в ръце и обуздах емоциите си. „Никакво бягство!“ — смъмрих се строго.

Избърсах лицето си с хартиена кърпа, пригладих косата и оправих сакото си. Усмихнах се на отражението си с решителност, която, честно казано, ме изненада. „Никакво бягство! Обратно в кабинета на Нейт!“

Сондра загрижено ме изглежда.

— Как се чувствате?

— По-добре, благодаря.

„Тук е моят дом — казах си. — Няма да позволя на никого да ме прогони!“ Вече знаех как да постъпя — щях да приема предложението на Дейвид.

Влязох в кабинета, двамата мъже учтиво станаха на крака.

— Благодаря, че ме изчакахте — казах и делово добавих: — Дейвид, видя ли нещо подходящо?

Той ми подаде албума и промълви с топлота, от която ме побиха тръпки:

— Творенията ти са прекрасни, Роузи. Имаш невероятна дарба.

— Благодаря. — Посегнах да взема албума, но Дейвид го задържа и докосна ръката ми. Какъв нахал! Дръпнах албума и той волю-неволю го пусна. Продължи обаче да се взира в мен, затова побързах да извърна очи.

— Дейвид ми каза, че си работила в лондонска рекламна агенция. — Забелязах, че Нейт зорко следи реакцията ми.

— Да. После се сбъдна пророчеството на мама и започнах да се занимавам с цветя. — Постарах се усмивката ми да е възможно най-естествена и безгрижна.

— Как е Розмари? — намеси се Дейвид.

Усмивката ми помръкна.

— Добре е. — Усетих как напрежението в кабинета стана почти осезаемо.

Нейт побърза да наруши неловкото мълчание:

— Е, приятелю, съгласен ли си Роузи да осигури украсата за най-хубавия ден в живота ти? Имай предвид обаче, че важните персони в този град се надпреварват за услугите ѝ и хонорарът ѝ е доста солен.

— Но несъмнено напълно заслужен — усмихна се Дейвид. — Разбира се, че съм съгласен. Стига тя да приеме.

В мен се бореха противоречиви чувства. Още чувствах гняв, който ме подтикваше да се съглася, същевременно някакво изплашено гласче протестираше и ме съветваше повече да нямам вземане-даване с този подлец. Потиснах желанието си да откажа, въпреки че то започваше да взема превес. Извърнах очи към Нейт и нещо в изражението му ми вдъхна необичайно спокойствие. Дълбоко си поех дъх и казах „да“.

Дейвид не можа да скрие изненадата си.

— Роузи... не знам какво да кажа... Благодаря. Много благодаря. — Приведе се към мен и сърцето ми отиде в петите.

— Извинете ме, господа, но е време да се върна в магазина. — Изправих се, двамата мъже също станаха. — Ще се видим ли в четвъртък, Нейт?

— Непременно! Чакай да те изпратя.

Щом излязох от кабинета, осъзнах, че изпитанието е свършило, и силите ми се повъзвърнаха. Докато Дейвид не се провикна:

— Може ли да ти се обадя? За да поговорим за сватбата?

Отново ми прилоша, краката ми се подкосиха. Само това липсваше — да припадна.

— Да. Телефонирай в магазина. Нейт знае номера.

Докато вървахме към асансьора, който щеше да ме отведе към свободата, Нейт ме прегърна през раменете.

— Роузи, наистина ли си добре?

Допирът му ми вдъхна увереност. Изпитах такова облекчение, че си позволих за миг да отпусна глава на рамото му.

— Да, честна дума. Просто... не очаквах да видя Дейвид след толкова години... Не се тревожи за мен.

Насилвах се да говоря спокойно, но сълзите ми напиха и заплашваха да разкрият истината. Към хаоса в главата ми се добавиха още стремежът да избягам и неизпитано досега желание да остана близо до този мъж с нежни черни очи, чието докосване ми действаше така успокояващо. Нейт може би усети душевната ми борба, обърна ме така, че да съм с лице към него, и ме притисна до себе си. Затворих очи, вдъхнах аромата на кожата му. Той заговори и кадифеният му глас сякаш отекна в цялото ми същество:

— Роузи, какво има? Сбърках ли нещо? Обидих ли те?

Притиснах длан до гърба му, като че ли се опитвах да запазя равновесие. Грозеше ме опасност да се изгубя във водовъртежа от противоречиви чувства. Не можех повече да остана тук.

— Не... Как можа да си го помислиш? — промълвих и отстъпих назад. — Наистина бързам. Ще се видим в четвъртък.

Миг преди вратата на асансьора да се затвори, видях, че Нейт продължава да се взира в мен. Щом кабината се понесе надолу, аз се свлякох на пода и се разридах.

— Рано или късно най-големите ти страхове ще те намерят — каза ми господин Ковалски малко след като започнах работа в магазина. Не се съгласих с него и заявих, че винаги можеш да избягаш от страховете си, особено от най-големите. И че това е нещо като игра — щом започнеш да разбираш къде се спотайва страхът, просто избираш заобиколен път.

Скъпият ми учител поклати глава.

— Скъпо дете, така само ще попаднеш в примка. И тази примка ще се затяга, ако не съумееш бързо да се освободиш от нея.

Спомням си, че тогава думите му ме разтревожиха. А сега, когато предсказанието му се сбъдваше, жадувах да се изповядам пред него. Така и не му казах защо съм се преселила в Ню Йорк, а вече го нямаше, за да ме изслуша.

Не помня как излязох от сградата на издателството. Усетих, че забързвам крачка, и макар да знаех, че вървя в погрешна посока, краката ми продължаваха да се движат сякаш по собствена воля. Искях да избягам, но къде? Със сигурност не и в магазина. Ед щеше да ми помогне, да ми предложи приятелска утеха, обаче няхах сили да му разкажа за ужасното преживяване, а и той щеше да настоява за подробности. Нямаше как да му обясня защо съм в такова състояние, ако не му се доверях напълно, а още не бях готова за тази стъпка. Не можех да отида и у дома. Страхувах се да остана насаме с чувствата си. Почти тичах, защото все ми се струваше, че Дейвид е по петите ми. По едно време осъзнах, че съм попаднала в квартал, където не бях стъпвала досега. Улиците, звуците и миризмите ми бяха непознати. Най-сетне очите ми, премрежени от сълзи, зърнаха табелата на кафене от веригата „Старбъкс“ и аз се устремих към него, както прежаднял човек се устремява към оазис в пустинята. Щом пристъпих прага, топлината и познатото ухание ме обгърнаха като одеяло. Поръчах си макиато, седнах на полускрита зад палма в саксия маса далеч от витрината и едва тогава се почувствах в безопасност. Затворих очи и няколко пъти дълбоко си поех дъх, за да успокоя препускащото си сърце.

Образите на Дейвид и Нейт изникваха пред очите ми, изпитвах ту погнуса, ту копнеж. Дейвид Литгоу беше в моя град! Как бе дръзнал да смути спокойствието ми? Спомних си победоносното му изражение и в този миг осъзнах какво съм сторила — със съгласието си да осигуря цветята за сватбата му се бях обрекла на продължителен контакт с най-големия си страх. Насилих се да отпия от кафето, което прогори гърлото ми, но потисна гаденето, и внезапно се почувствах малко по-добре. Замислих се за Нейт и как ме прегръщаше... Чувствата, които преди години бях заключила в тайника на сърцето си, сега бяха разпилени около мен и няхах сили да ги върна обратно.

Звънът на мобилния ми телефон ме изтръгна от безпомощното вцепенение.

— Роузи? Къде си?

Заля ме вълна от облекчение и аз изхлипах:

— Силия...

— Да му се не види, изкара ми ума! Нейт също се тревожи за теб. Позвъни ми и ми разказа за срещата.

Отново изхлипах.

— Съкровище, наистина ли е онзи Дейвид?

— Да — изплаках.

— И той се жени?

Болката вече беше непоносима. Жадувах за приятелска утеха. Силия грозно изруга, после си възвърна самообладанието и пое нещата в свои ръце.

— Слушай внимателно, Роузи. Взимаш такси и идваш право при мен. Ще видиш как ще ти олекне на душата.

Вече бях грабнала чантата си и бързах към вратата.

— Чакай ме — прошепнах в телефона.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Честността е особено животно — мило или зло в зависимост от случая. Защо всички държат на нея, а не са честни спрямо събратята си? Откакто се помня, се стараех да съм почитена с роднини, приятели и непознати. Малко след като се запознахме, Силия заяви, че до известна степен именно заради това си патя.

— Носиш сърцето си като чанта на „Прада“, Роузи, всички го виждат. Понякога е от полза да си мъничко потайна.

Взех си бележка и реших, че никой повече няма да ме нарани, ако не знае какви са чувствата ми. И тактиката ми се оказа успешна. До днес.

Днес единственият човек, който държеше ключа към миналото ми, се беше появил там, където се чувствах в най-голяма безопасност — в кабинета на Нейт.

Нейт беше забелязал странното ми поведение и щеше да поиска обяснение. Дълбоко в душата си знаех, че приближаваше времето, когато щях да съм принудена да разбуля тайните си. И не само пред Нейт, но и пред други приятели. Страховете и душевните ми терзания щяха да секнат, след като всички научеха какво стана преди шест години и половина и защо се скрих в цветарски магазин в най-прекрасния град на света. Всички, включително Ед... „Божичко, как ще му кажа истината?“ При мисълта да разголя душата си пред него, след като години наред избягвах тази тема, изпитах неопишуема паника. Все пак дотогава имаше време. Непосредствената опасност идваше от Нейт — знаех, че ще настоява да разбере защо срещата с Дейвид ме извади от равновесие. Не исках да го изгубя — много държах на приятелството ни... не, държах на самия него.

Осъзнах, че съм попаднала в капан. Най-много от всичко се боях да разкрия сърцето си. Защото откровеността беше свързана с риск да загубя скъпи хора. А изповедта за миналото ми означаваше отново да призная поражението си, отново да изпитам болката, която потисках толкова дълго вече. Преди шест години и половина се зарекох да не

допускам някой да ме нарани така. Който и да било. И донякъде успех. Започнах нов живот и дръзнах да повярвам, че съм щастлива. Прогоних дори усещането за празнота, познато на всеки, който вечер се прибира у дома и никой не го чака. Да, бях самотна, но и в безопасност, понеже владеех положението.

Сега обаче бях изгубила контрол и страховете отново ме връхлитаха.

Силия ме посрещна пред редакцията на Осмо Авеню и бързо ме преведе през шикозното фоайе. Щом се качихме в асансьора, хвана ръката ми.

— Чуй какво ще ти кажа, преди да влезем в кабинета ми — Нейт е там.

Не знам защо, но не се изненадах — подозирах, че ще се случи точно това. Натиснах бутона за отваряне на вратата и пристъпих обратно във фоайето. Силия ме последва и ме хвана за раменете, препречвайки пътя ми за бягство.

— Пусни ме! — прошепнах. — Не разбираш какво ми е... Искам да се прибера у дома... не ми е добре...

Все едно говорех на стената.

— Не, Роузи, няма да те пусна. Този път няма да избягаш.

Внезапно кипнах:

— Ще правя каквото си искам! Остави ме на мира!

Виковете ми отекнаха в просторното помещение, неколцина души се обърнаха и ме изгледаха. Силия повтори спокойно, но с твърдост, която ме вбеси:

— Не, Роузи.

Тонът ѝ ми подежда като студен душ. Примигнах, за да спра горчивите си сълзи.

— Защо?

Приятелката ми пусна ръката ми и ме погледна в очите. Забелязах, че и тя се е просълзила.

— Защо ли? Защото имаш право на живот, в който ще се чувстваш пълноценна жена с непокътнато самочувствие. И защото прекрасни хора като Ед и Нейт трябва да научат какво си преживяла, за да оценят силата на характера ти. Не ме гледай така. Неведнъж съм била свидетелка на душевната ти борба. Запомни, скъпа — ти успя в ситуация, при която повечето хора щяха да рухнат и да стъпят на пътя

към самоунищожението. Настъпил е моментът да се пребориш с миналото си, с Дейвид... и да докажеш на себе си, че можеш да победиш. Знаеш, че съм права.

Права беше. Макар цялото ми същество да се бунтуваше, знаех, че е време да се изправя срещу най-големия си страх.

— Помогни ми — промълвих. — Няма да се справя сама.

— Разбира се, съкровище, разчитай на мен.

Вкопчих се в ръката ѝ, дълбоко си поех въздух и отново се качих в асансьора. Вратата се затвори. И моето пътуване започна.

* * *

Както вече споменах, след дипломирането си постъпих в една лондонска рекламна агенция; „Кю Джей Джонсън“ беше сравнително нова, но просперираща компания и моето назначаване съвпадна с най-големите им успехи. Благодарение на младите и амбициозни дизайнери фирмата се нареди сред най-големите играчи на рекламния пазар, които налагаха новите тенденции. Работата беше творческа и вълнуваща и ме заплени още от първия ден.

Година и половина след постъпването ми получихме най-мащабния договор в историята на фирмата — Могъща многонационална компания ни възложи изработването на стратегия за международна рекламна кампания.

Работехме вече година по проекта, когато един ветровит априлски ден шефът ме извика в кабинета си и ме помоли за услуга:

— Роузи, някакви янки пристигат, за да се включат в екипа ти. Ако питаш мен, не са ни притрябвали, обаче клиентът настоява и ръцете ни са вързани. Самолетът им каца на „Хийтроу“ днес следобед, а колата ми е на сервиз. Ще ги посрещнеш ли?

Съгласих се, въпреки че тъкмо през този ден главата ми беше пламнала от работа. Казах си, че разходката до летището ще ме поразее, пък и се радвах на възможността първа да разговарям с американците и да им обясня, че аз командвам парада.

На излизане от града движението беше убийствено, но все още безпомощното пролетно слънце придаваше на Лондон онова очарование, което все се надяваш да видиш, а то все ти убягва.

Очертаваше се дълго пътуване, следователно алтернативата беше да се примиря и да се забавлявам. Надух до дупка радиото и му припях по целия път до Четвърти терминал.

Влязох в сградата и се наредих на опашката от шофьори, вдигнали високо листове хартия с името на човека, когото трябваше да посрещнат, и обикновени посрещани, нетърпеливо очакващи срещата с приятели и роднини.

Постарах се да държа възможно най-безгрижно ламинираната табелка с названието на нашата фирма и търпеливо загледах безкрайната върволица от уморени пътници. След четирийсет и пет минутно чакане Дейвид Литгоу влезе в живота ми.

Първата ми мисъл беше, че досега не съм виждала човек с наистина сиви очи. Сега ще кажа нещо, което е ужасно банално, но в моя случай е вярно — разбрах, че от този миг нататък животът ми безвъзвратно ще се промени.

По време на съвместната ни работа с Дейвид неусетно се сблизихме.приятели (и дори най-големият шеф Джей Кю, сред чиито качества не бяха проникателността и наблюдателността) подхвърляха, че помежду ни има страхотна химия. С Дейвид често обядвахме заедно; когато ми говореше, той винаги се привеждаше към мен и ме гледаше в очите. А пък аз винаги затаявах дъх. Много по-късно разбрах, че е подкупвал колегите ми, за да ни оставят насаме по-често.

Седмица преди завършването на проекта Джей Кю ни съобщи, че клиентът ще плати двудневния престой на целия ни екип в уелския планински курорт Сноудония. Искал да ни възнагради за усърдната работа и се надявал в неформалната обстановка да изгладим творческите си противоречия. Предвиждаше се да работим от девет до дванайсет на обяд, после да се отдаваме на забавления. И така един четвъртък в края на май потеглихме за Уелс.

В събота вечерта повечето колеги решиха да отидат в селската кръчма, но аз отказах. Настаних се в уютната дневна на къщата, в която бяхме настанени, и зачетох книга. По едно време заваля силен дъжд и аз се поздравих за благоразумието си. След няколко минути се разрази истинска буря, градушка забарабани по стъклата на прозорците. Отново зачетох книгата, но някой влезе в дневната и смути спокойствието ми. Вдигнах очи и с изненада видях Дейвид.

Той седна на пода до мен, погледна ме и промърмори:

— Тази вечер не съм в настроение за топла бира и оглушителна музика. Предпочитам да остана с теб.

Потреперих от удоволствие. Изведнъж добих смелост и прокарах пръсти по страната му. Ненадейно токът угасна и се озовахме в непрогледен мрак. Ръката ми още беше протегната, но вече не докосвах лицето на Дейвид. Другите ми сетива побързаха да компенсират временната липса на зрение. Мускусната миризма на одеколона на Дейвид се усили, чух го да се движи, после настъпи тишина. Не знаех дали още е в стаята или не. Повиках го и след като не се обади, реших, че е излязъл. Приведох се с надеждата да видя някаква светлинка отвън. Лъхна ме топъл дъх. Стреснах се и подскочих, после се опитах да го обърна на шега:

— Знам, че си тук! Стига игрички, не използвай неизгодното ми положение.

Вместо да ми отговори, той се притисна до мен, жаркият му дъх опари устните ми. С длани обгърна лицето ми и промълви:

— Не е игра, Роузи. Не се шегувам. Позволи ми да те обичам. Позволи ми да вляза в живота ти. Желая те повече от всичко на света.

Целувката му беше продължителна и страстна. Никога не ме бяха целували така. Потръпнах, сякаш по тялото ми премина електричество, и разбрах, че дните на Съдбовно решение номер две са преброени — започвах да се влюбвам.

* * *

Три етажа преди нашия в асансьора се качиха някакъв журналист на средна възраст и много по-младата му приятелка. Силия учтиво им се усмихна. Забих очи в пода на кабината, докато спомените, освободени от дългогодишния си затвор, продължаваха да възкръсват в съзнанието ми. Ах, колко силно обичах Дейвид тогава! Изведнъж ме жегна страх, че любовта ми към него, макар и погребана под безброй пластове огорчение, още е жива. Стиснах клепачи.

* * *

Колегите не се изненадаха, че с Дейвид сме станали любовници. Някои твърдяха, че са забелязали признаците от самото начело. Други бяха щастливи — предсказали с точност кога ще започне връзката ни, те бяха спечелили по петдесет лири от залагането, което тайно от мен бяха устроили в службата. Интересът им ласкаеше Дейвид и той търсеше всякакви поводи да покаже любовта си към мен. Намирах на бюрото си разкошни букети и любовни стихотворения на скрийнсейвъра на компютъра си. Не след дълго заподозрях, че се вихри ново залагане — този път за датата, на която Дейвид Литгоу ще ми предложи брак.

И това се случи, но не както го очаквах. Първо ми предложи работа:

— Скъпа, току-що се чух с баща ми. В бостънския клон на компанията ни търсят дизайнер, за да оглави новосъздаден отдел и да издирва млади таланти. Баща ми държи на теб и не иска и да чуе за друг кандидат. Ела с мен в Щатите, Роузи.

Реших, че това е доказателство за сериозните му намерения, и се засмях:

— Ако ми предлагаш брак, Дейвид Литгоу, бъди по-романтичен и се постарай малко повече.

Беше топъл съботен следобед, двамата се разхождахме в Батърси Парк и тъкмо бяхме стигнали до Пагодата. Дейвид тичешком изкачи стъпалата и се провикна:

— Внимание, дами, господа, деца и... кучета! — Минувачите спряха и зяпнаха откачения американец, който ожесточено им махаше. — Ще направя важно съобщение! Младата дама пред вас е най-очарователното и красиво същество в целия свят! Официално заявявам, че не мога да живея нито ден повече без нея. Ето защо... — Той слезе и се отпусна на коляно пред мен. — Ето защо коленопреклонно я моля да бъде с мен до края на земните ми дни като моя съпруга. — Развеселените зяпачи възторжено го аплодираха. — Дейвид вдигна глава и ме погледна в очите: — Обичам те повече от всичко. Омъжи се за мен, Роузи.

Публиката се умири и затаи дъх.

— С най-голяма радост, Дейвид! — отвърнах и се просълзих, защото зяпачите пак заръкопляскаха.

Той ме вдигна на ръце и извика:

— Ще те направя най-щастливата жена на света! Ще видиш!

* * *

Силия ми подаде втора хартиена носна кърпичка. Асансьорът спря, мъжът и жената от втория етаж слязоха. Обзе ме пристъп на паника, стомахът ми се сви на топка, повдигна ми се.

— Искам да се прибера у дома! — прошепнах. — Няма да издържа.

— Нямам представа какво изпитваш, Роузи, но знам, че е настъпил повратен момент в живота ти. Стисни зъби и преодолей кризата, иначе ще се криеш, докато си жива. Решавай!

„Не ми предлагаш богат избор“ — помислих си с горчивина. Ненадейно ми се стори, че чувам гласа на господин Ковалски: „В дадени моменти от живота си вървим по стъпките на съдбата. Подобни мигове са скъпоценни, защото се случват най-много два-три пъти. Те са и болезнени, много болезнени. Но болката е катарзис и ти помага да станеш по-уверена и по-силна. Някой ден ще си изправена пред трудно решение, от което ще зависи дали да живееш, или да умреш. Избери живота, Роузи!“

Вече знаех как да постъпя.

* * *

Мама се разплака, като й съобщих, че възнамерявам да живея в Щатите. Разбра обаче, че съм твърдо решена, и ми даде благословията си.

Дейвид си замина за Бостън, аз останах да уредя продажбата на апартамента си. След месец бях приключила всичките си дела в Англия и си бях стегнала багажа. Мама и Джеймс ме изпратиха до „Хийтроу“ и аз се качих на самолета, който щеше да ме отведе към новия ми живот.

Бостън ме изуми. Всичко ми се струваше необикновено и вълнуващо: културата, говорът на хората и начинът им на живот, едновременно забързан и старомоден. Поднових приятелството си с

моя състудент Бен, който работеше в Харвард, жънеше големи успехи и беше влюбен в професията си. Беше станал по-голям американец от американците — говореше с бостънски акцент и беше запален почитател на американския футбол, бейзбола, баскетбола и всеки друг спорт, който можеше да гледа или да практикува.

Новата ми работа беше истинско предизвикателство, обаче аз бях в стихията си. Помогнах за създаването на новаторски екип и със затаен дъх наблюдавах как петнайсет младежи, току-що взели университетските си дипломи, се превръщаха в най-гениалните дизайнери, които бях виждала. Усещах, че най-сетне съм намерила истинското си призвание. А Дейвид? Дейвид беше всичко, за което си бях мечтала, и непрекъснат източник на изненади. Чувствах се горда в ролята на бъдещата му съпруга. Знаех, че ме обича и че съм му необходима. Понякога нощем се вкопчваше в мен, сякаш се страхуваше, че ще изчезна, ако ме пусне. Често, докато работехме рамо до рамо при ремонта на къщата, която си бяхме избрали, го улавях, че ме наблюдава, но той не извърщаше поглед. Обичах да заставам на прозореца, да вдъхвам миризмата на прясна боя и да си представям как децата ни ще си играят в голямата градина с високи кленови дървета.

Сватбата щеше да е през юни. Мама и Джеймс пристигнаха, за да ми помогнат с последните приготовления. Церемонията и приемът щяха да са в разкошната къща на бъдещите ми свекър и свекърва, която се намиреше в тихо предградие. Поканени бяха триста души, най-вече приятели и колеги на бащата на Дейвид.

Мама се разплака, като ме видя с булчинската рокля при последната проба. Цветята за церемонията и моят букет от разкошни разноцветни рози бяха подарък от нея. През нощта преди голямото събитие с милата ми майчица почти не мигнахме, за да приготвим цветята за бутониерите на мъжете, и също като в детството ми се смеехме и разговаряхме.

— Е, Роузи, свърши се. Утре ще станеш госпожа Литгоу. Струва ми се прекалено изискано за моето момиченце.

— О, мамо... За това мечтая.

Тя се усмихна, но ми се стори, че долових в изражението ѝ мъничко тъга, и се запитах дали не си спомня сватбата си с баща ми.

— Чудесно, стига наистина да го искаш.

— Сигурна съм.

— Хубаво. А сега бързо в леглото, млада госпожице! Утрешният ден ще промени живота ти.

И както в много други случаи мама отново се оказа права.

* * *

Асансьорът спря, вратата се отвори. Миг преди да пристъпим в приемната, Силия се обърна към мен:

— Готова ли си?

— Не знам — отвърнах съвсем искрено.

Тя се усмихна и окуражаващо стисна ръката ми.

— Стегни се, малката!

Колебливо я последвах в кабинета ѝ.

Нейт стоеше до прозореца и се взираше навън. Щом влязохме, той се обърна и на лицето му се изписа облекчение:

— Слава Богу! Толкова се притесних, Роузи. Добре ли си?

— Ами... — поколебах се, но Силия ми направи знак да продължа. — Виж, Нейт, досега пазех в тайна нещо, свързано с мен. Споделяла съм го с малцина, понеже... — Странно, но погледът му сякаш ми вдъхна сили. Неочаквано за самата себе си се обърнах към Силия: — Предпочитам да остана насаме с Нейт, ако не възразяваш.

Лицето ѝ се поразведри.

— Сигурна ли си?

Усмихнах се, пренебрегвайки лудешкото туптене на сърцето си.

— Да, сигурна съм.

— Ще бъда отвън. — Тя излезе и тихо затвори вратата.

Вече бяхме сами. Нямахме връщане назад. Нейт пристъпи към мен.

— Роузи, нали се бяхме разбрали — аз говоря, ти слушаш. Не си длъжна да споделяш каквото и да било.

Въздъгнах.

— Зная. Но ми се струва, че искам. Седни, ако обичаш.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Денят на венчавката беше приказен. Магическата светлина на слънцето позлатяваше всичко, до което се докоснеше капчиците утринна роса блестяха като диаманти, разпилени на моравата пред разкошната старинна къща. Преди другите да се събудят, на пръсти се прокраднах навън и както си бях, боса и по халат, минах по пътеката към арката от рози, а мъжете, които подреждаха столовете за гостите, изръкопляскаха. Някак си още не ми се вярваше, че това се случва. Най-прекрасният човек на света беше влюбен в мен и днес щях да се омъжа за него. Само преди дванайсет часа на репетицията на сватбената церемония той изведнъж се вкопчи в ръцете ми. Стори ми се, че изражението му е доста странно, но думите му ме накараха да забравя всичко:

— Обичам те с цялото си сърце, Роузи. Знаеш, че никога няма да ти причиня страдание.

— Сигурна съм, скъпи.

Той стисна клепачи и помилва opakото на дланите ми, после прошепна:

— Ако наистина ме обичаш...

— Разбира се, че те обичам!

Сред сумрака очите му бяха като черни полумесеци.

— ... тогава утре се омъжи за мен.

Изкисках се:

— Тъкмо това смятам да направя. — Хрумна ми нещо. — Обърни се.

Въпреки учудването си той се подчини и промърмори:

— Какво пък сега?

— Момент. — Грабнах бележника си, облегнах го на гърба му и започнах да пиша.

— Ти си откачена! — засмя се Дейвид.

— Може би, но утре ти ще склучиш брак с мен, следователно и на теб ти хлопа дъската. — Откъснах страницата от бележника,

накарах Дейвид да се обърне към мен и му подадох листа хартия: — Чети!

— Какво те прихваща?

— На този лист хартия е написано всичко, което следва да направиш.

Той прочете бележката:

— „*Първо: яви се на сватбата. Второ: омъжи се за мен. Трето: бъди щастлив до края на живота си*“. Толкова е лесно, така ли?

Потопах се в сивите му очи, които обичах толкова много, и прошепнах:

— Точно така.

Бъдещият ми съпруг ме притисна до себе си и млъкна. Целунах го за лека нощ и си казах, че сигурно го мъчи предсватбена треска.

— Утре всичко ще мине като по вода, Дейвид, не се притеснявай.

Той ме изгледа и промърмори:

— Знам.

Стоях босонога сред роената морава и мечтаех вече да съм негова съпруга. Изведнъж се сепнах — божичко, щях да закъснея за собствената си сватба. Затичах се обратно към къщата, Фийби, майката на Дейвид, моята майка и бъдещата ми снаха Лори вече бяха облечени и предложиха да ми помогнат да се приготвя. След като прическата и гримът ми бяха готови и облякох разкошната бяла рокля, веселото им бърбрене секна и те ме изгледаха почти с благоговение. Аз обаче започвах да се притеснявам, а още отсега лицето ме болеше от прекомерното усмихване.

— Готова си. — Фийби ме целуна по страната и гордо се усмихна. — Време е да отидем при гостите. Прелестна си, Роузи. Добре дошла в семейството ни.

След миг останах сама. За последен път се втренчих в отражението си в голямото огледало и си казах: „Роузи Дънкан, време е да започнеш новия си живот. Като госпожа Литгоу“.

Взех букета и тръгнах към градината.

* * *

— Преди време ме попита откъде познавам Дейвид — промълвих. Нейт кимна. — Заради него заживях в Америка.

Нейт свъси чело.

— Не разбирам...

Поех си дъх, за да се въоръжа със смелост, и продължих:

— Влюбих се в него по време на съвместната ни работа в английската рекламна агенция. Той ми предложи брак и място в дизайнерската фирма на баща си. Зарязах всичко и емигрирах.

Нейт подсвирна:

— Майко мила, нямах представа... — Поклати глава и млъкна, вероятно за да асимилира чутото. Видях как мърда пръсти, все едно новината беше предмет, който той отново и отново преобръщаше в ръцете си.

Загриза ме страх, усетих как смелостта започва да ме напуска.

— Откога познаваш Дейвид? — попитах.

— Моля? — сепна се Нейт — явно последното, което очакваше, бе този въпрос. Позамисли се, сбърчи чело. — Ами... запознахме се в Йейл, после... пътищата ни се разделиха. Срецнах го отново преди... около две години на премиерата на книгата на мой приятел, който се оказа и наш общ познат. Само че Дейвид изобщо не спомена за теб. Щях да си спомня. — Той ме погледна. — Какво се случи?

Поколебах се. Не ми се искаше да го изрека. Струваше ми се, че и той не иска да го чуе. Все пак се пристраших:

— Виж, ти избираш дали да ми повярваш или не. Щом с Дейвид сте приятели, онова, което ще кажа, може завинаги да промени мнението ти за него... или за мен.

Нейт поклати глава.

— Невъзможно е. За краткото време, откакто с теб се познаваме, ти се нареди сред най-скъпите ми приятели, Роузи. Не отричам, че харесвам Дейвид, но на теб вярвам. Спомням си как реагира при срещата ви в кабинета ми — това не може се изиграе и от най-добрата актриса. Няма да мръдна от тук, докато не ми разкажеш цялата история от игла до конец.

* * *

Докато слизах по грандиозното стълбище, се почувствах като принцеса от приказките. Шлейфът на булчинската ми рокля се диплеше подир мен като развълнувано море от бяла коприна. Прислужниците на Фийби се бяха строили в подножието на стълбището и ахнаха, като ме видяха. Усмихнах се и тръгнах към градината зад къщата, където гостите, облени от лятното слънце, бърбреха помежду си. Струнен квартет свиреше пиеса на Бах, свещеникът стоеше в края на алеята под романтичната арка, обвита с рози, и нетърпеливо поглеждаше часовника си.

Понечих да изляза на моравата... и се стреснах, когато бащата на Дейвид ми препречи пътя.

— Джордж! Какво правиш?

Лицето му беше бледо и посърнало.

— Роузи... налага се да поговорим.

— Толкова ли е спешно? В момента съм малко заета... — насилих се да се засмея, но се получи някакъв особен звук.

— Спешно е, скъпа моя. Ела с мен.

* * *

— В деня на сватбата ни, минути преди церемонията, получих бележка от Дейвид.

— Бележка ли? — невярващо повтори Нейт и след като кимнах, измънка: — Извинявай, не разбирам...

И аз не разбирах. Но въпреки че бяха изминали повече от шест години, споменът за този момент прободеше сърцето ми като остър нож. Прехапах устни.

— Кажи ми, Роузи — прошепна Нейт. — Какво пишеше, в бележката?

* * *

Джордж отстъпи встрани и едва тогава видях, че зад него стои Ашър, шаферът на Дейвид, и държи смачкан лист хартия.

— Какво е това? — прошепнах, задавена от паниката, надигаща се в душата ми.

Ашър ми подаде бележката и за миг стисна ръцете ми в големите си топли длани.

— Миличка... Не можах да му откажа, но се срамувам заради него. — Поклати глава и се отдалечи.

Ръцете ми затрепериха, очите ми се премрежиха, докато се взирах в познатия почерк.

Роузи, както вече си разбрала, днес сватба няма да има. Заминавам за известно време, за да подредя мислите си. Знам, че няма да ме разбереш, но знам и още нещо — че ме обичаш и ми желаеш доброто. Най-доброто за мен е да не се оженим днес. Нито когато и да било. Мисля, че още те обичам, обаче... Искам да остана сам. Един ден отново ще си щастлива и ще ми благодариш, че съм те предпазил от най-голямата грешка в живота ти.

Би трябвало да те помоля за прошка, но смятам, че постъпвам честно и не бива да се извинявам. Кажи на гостите, че съм се разболял или че се е наложило спешно да замина. Не се опитвай да ме намериш. Предай на нашите, че ги обичам и че съм добре.

Не мога да кажа повече.

Дейвид

Машинално обърнах листа и с ужас видях собствения си почерк:

„Първо: яви се на сватбата. Второ: омъжи се за мен. Трето: бъди щастлив до края на живота си“.

Краката ми се подкосиха, строполих се на пода. Фийби и мама се спуснаха към мен, но аз ги отблъснах; бях като в ступор, знаех само, че светът ми загива, пометен от приливната вълна на гнева и паниката.

Джордж измъкна бележката от ръката ми, прочете я и я скъса на малки парченца, които полетяха към земята като хартиени снежинки.

— Проклет да е! Проклет да е този наш син! — процеди той. Фийби изкрещя и побягна.

Джордж сведе поглед към мен — жената с разбито сърце, която никога нямаше да му стане снаха.

— Роузи, какво да правя? Какво да кажа на гостите?

Гневът ми вдъхна достатъчно сили да се изправя.

— Не се безпокой, ще те освободя от това задължение — просъсках. — Аз ще им съобщя новината.

Мама се опита да ме спре:

— Роузи, погледни се, цялата трепериш! Ще изпратя Джеймс при гостите. Не мърдай от тук, скъпа.

Аз обаче грабнах жалките останки от булчинския си букет и тичешком излязох в градината. Музикантите засвириха сватбения марш. Гостите се обърнаха да ме посрещнат. След миг разбраха, че нещо не е наред, и усмивките им помръкнаха.

Едва дишах, сълзи обливаха лицето ми. Искях да кажа много неща, но от устните ми се изтръгна само: „Съжалявам... Много съжалявам...“.

* * *

Нейт не помръдна и не проговори дълго време. Седях срещу него и се питах какво да правя. Раната в сърцето ми отново се беше отворила и болката беше непоносима. На улицата гневен шофьор наду клаксона, друг не му остана дължен и го обсипа с ругатни. Сред гробната тишина в кабинета големият часовник на стената изглеждаше единственото живо нещо. Дадох си сметка, че за пръв път чувам тиктакането му... защото за пръв път в това помещение цареше тишина. След известно време Нейт тежко въздъхна и наруши монопола на стенния часовник.

— Как още си жива след този удар? — възкликна негодуващо и впери поглед в мен. — Как още имаш надежди?

Насилих се да прогоня болката и да отговоря спокойно:

— Вече имах повод да ти отговоря: щастлива съм, когато мечтите на другите се сбъдват. Моята приказка не беше с щастлив край, но това не означава, че и другите са тъжни... — Силите отново ме напуснаха. Цялото тяло ме болеше. Чувствах се изцедена. — Потърках очи и станах. — Капнала съм от умора, а трябва да се върна в магазина. Ед ще се чуди къде съм.

Нейт скочи на крака и ме хвана за рамото.

— Не, остани още малко, моля те. — Накара ме отново да седна, коленичи до мен и нежно замилва ръката ми.

Вратата се отвори, Силия прекрачи прага и се вкамени, като ни видя.

— О, извинете! Всичко наред ли е?

Нейт вдигна глава и се усмихна:

— Да. Роузи ми разказа всичко... нали така? — Той въпросително ме изгледа. — Само поклатих глава — не можех да говоря заради буцата, заседнала в гърлото ми. Приятелката ми побърза да ми се притече на помощ. Тонът ѝ беше като на майка ми — авторитетен, недопускащ възражения:

— Аз ще ти разкажа останалото, Нейт. Роузи, обадих се на Ед и му обясних какво е станало. Щом затвори магазина, ще дойде и ще те отведе у дома. — Понечих да запротестирам, но тя потуши бунта ми още в зародиш. — Той настоя и беше абсолютно прав! Уредих да го изчакаш в нашата заседателна зала. Предлагаме удобно канапе, на което да си полегнеш. Ще те повикам, когато Ед дойде. Никакво „но“, съкровище. Най-важното сега е да си починеш.

Нейт се изправи.

— Аз ще те заведа. — Нежно ме хвана под ръка и ме придружи до залата, намираща се в другото крило на сградата. Щом влязохме, той ме пусна и започна да спуска щорите на прозорците, за да затъмни помещението. Легнах на коженото канапе и затворих очите си, пулсиращи от болка. Нейт се надвеси над мен, топлият му дъх лъхна лицето ми. Той отметна косата ми, прокара пръсти по страната ми, наведе се още по-ниско и кадифените му устни докоснаха челото ми. После бързо излезе.

Не знам дали заспах. Невъзможно беше да различа сънищата от ярките сцени, сякаш прожектирани на стопкадър, които нахлуваха в съзнанието ми. Помня само, че ме преследваше една и съща горчива

мисъл: „Защо стана така, след като повече от шест години съумявах да потисна травмата от несъстоялата се сватба?“. Не че ми беше лесно — дълго време мислите ми бяха обсебени от ужасното преживяване. Първите няколко дни след фиаското останах в хотела с мама и Джеймс. От мъка не можех да се храня, да спя или да говоря. Бях развалина — емоционално и физически. Но ако си мислите (както аз смятах тогава), че най-голямото изпитание е зад гърба ми, много грешите. Чакаше ме нещо още по-неприятно.

Седмица след провалената сватба Джордж се свърза с мен по телефона и без предисловия заяви:

— След... случилото се с Дейвид вече нямаш място в компанията. Съжалявам, Роузи, но се налага да те освободя.

— Нямах право да ме уволниш, защото синът ти ме е изоставил!
— възкликнах възмутено. — Незаконно е!

Джордж въздъхна:

— Роузи, моля те, не ни създавай допълнителни ядове. И без това си имаме достатъчно на главата. От днес закривам отдела. Хората от екипа ти са назначени на други длъжности. Ще те компенсирам със сума, по-голяма от предвидената в договора. В банковата ти сметка незабавно ще бъдат преведени сто хиляди долара.

Ахнах:

— Подкупваш ли ме?

Гласът му беше равен, лишен от всякаква емоция:

— Не, помагам ти да продължиш напред.

В този ден разбрах принципа, от който се ръководеше фамилията Литгоу: на всяка цена да защити членовете си. Съюзиха се срещу мен и повече нито ги чух, нито ги видях. Останах на улицата в прекия и в преносния смисъл — нямах дом и бях безработна. Спаси ме Бен, който настоя да се върна в апартамента му. Живях там шест месеца, докато се опитвах да се върна към живота.

Бен се оказа невероятен човек и приятел. Ден подир ден събираше късчетата от разбитото сърце на Роузи Дънкан и търпеливо го изгради отново. Намери ми работа като частна преподавателка на студенти, следващи дизайн в Харвард, и се превърна в мой психотерапевт, след като напълно осъзнах какво ми е причинил Дейвид. Не ме осъждаше, не ми четеше морал и търпеливо понасяше истеричните ми пристъпи. Беше първият, който здраво хвана юздите на

моя изплъзващ се живот и го укроти чрез искреното си състрадание. Беше ми опора в най-трудните мигове и ми помогна постепенно да си възвърна душевното равновесие. Насърчи ме да кроя планове за бъдещия си живот, в който вече нямаше място за Дейвид.

Мнозина в моето положение биха се върнали у дома, но за мен това решение не съществуваше. Макар умът ми да не функционираше нормално, една мисъл непрестанно ми се натрапваше: „Не мога да се върна!“. Ако се върнех в Англия и се опитах да възкреса предишния си живот, предателството на Дейвид щеше да ми се стори още по-брутално. Заобиколена от руините на самочувствието си, взех решение, което оттогава се превърна в мантра: „Няма да поглеждам назад!“. Струваше ми се, че оставайки в Америка, отмъщавам на човека, унищожил целия ми свят. Затръшнах вратата към миналото и започнах да изграждам стени, които бавно започвах да руша едва сега, почти седем години след несъстоялата се сватба.

Денят, в който пристигнах в Ню Йорк (сърцето ми вече беше бронирано срещу бъдещи нападения), започнах да разбирам, че „американската мечта“ е онова прекрасно и непреодолимо желание да повярваш, че всичко е възможно. Желание, привличащо като с магнит хора от всички краища на света в този магически град на бляновете. От този ден нататък, независимо как течеше животът ми, сякаш чувах как Мечтата ме зове... както в детството ни мама зовеше двама ни с Джеймс в коледната утрин: „Събудете се и вижте какво става!“.

* * *

Нечия ръка нежно ме помилва по страната и ме изтръгна от прегръдките на съня. Примигнах, докато очите ми се фокусират, и видях кой е приведен към мен.

— Здравсти, малката! Как си?

— Адски ми е зле.

Ед ми намигна.

— За сметка на това изглеждаш ужасно.

Кисело се усмигнах.

— Много ти благодаря.

Той изведнъж стана сериозен:

— Между другото, знам всичко. Силия ме осведоми. Не ме гледай така, Роузи — знам и всичко е наред.

След като дълги години отказвах да споделя с него тайната си от страх, че ще съсия приятелството ни, простичкото „Знам и всичко е наред“ ми вдъхна неописуемо спокойствие.

— Извинявай... — измънках.

— За какво?

— Че не го споделих първо с теб.

Ед се усмихна и ме помилва по челото.

— Явно нямаш толкова високо мнение за мен, че да съм ти довереник. Няма значение, важното е, че вече знам, нали така? И съм изпълнен с дълбоко уважение към теб, Роузи. Друга на твое място щеше да се затръшка и да се превърне в зла и огорчена мъжемразка. Ти си истинска героиня. Възхищавам ти се. А сега, след като те обсипах с комплименти, може ли да те придружа до вас?

Кимнах. Изпитвах необходимост да съм си у дома.

В таксито почти не си продумахме. Ед ме прегърна през раменете, аз притиснах глава до протърканото му кожено яке, затворих очи и се насладих на познатата миризма.

Щом влязохме в жилището ми, той ме настани на канапето, запали лампите, спусна щорите и включи кафе машината. Гледах го как се суети като грижовна майка около детето си и установих, че много ми напомня на Бен. През първите седмици, след като ме приюти за втори път, Бен ми беше всичко — психотерапевт, приятел, брат, лекар. Споменът ме трогна, запитах се с какво съм заслужила такива безкористни приятели.

Ед ми подаде любимата ми чаша, пълна с горещо и сладко кафе.

— Изпий го, после ще хапнеш нещо.

Поклатих глава.

— Не съм гладна.

— Няма значение! После ще си починеш.

— Не се занимавай с мен, Ед. Върви си у дома. Ще се оправя, честна дума.

Сините му очи сякаш проникнаха в дълбините на душата ми.

— Наистина ли държиш да си тръгна, Роузи?

Втречих се в човека, който беше сторил толкова много за мен. И внезапно разбрах, че не искам да остана сама.

— Не — промълвих.

Той засия.

— Тогава не мърдам от тук. — Наведе се и ме целуна по челото.
— Сега ще приготвя вечеря. — Стана и тръгна към кухнята. — Само не очаквай някакви кулинарни шедеври, защото не виждам никаква нормална храна... — Чух как заотваря шкафове и чекмеджета, нещо изтрещя на пода и той грозно изпсува. — Освен това във всичките ти долапи са заложени капани. Човек като нищо може да остане я без пръст, я без ръка!

— Ед? — извиках.

Той моментално се появи на прага.

— Да?

— Благодаря.

Усмивката му беше толкова широка, че се изплаших да не разполови лицето му.

— Няма за какво, Роузи.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

При събуждането си на другата сутрин с изненада установих, че се чувствам по-добре. На дневна светлина положението не изглеждаше толкова безнадеждно. Въпреки че всичко ме болеше, сякаш бях прегазена от стадо слонове, на душата ми беше по-леко. Седнах и неволно се усмихнах. Ед спеше на стола до леглото ми, тъмната му коса беше разрошена като на палаво момченце. Взех от гардероба чисти дрехи и на пръсти отидох в банята.

Горещият душ ме освежи, почувствах се като нов човек. Все така на пръсти се промъкнах в кухнята и се захванах със закуската. След двайсетина минути чух протяжен стон, после Ед, все още полузаспал, цъфна на прага. Помислих си, че само той може да изглежда толкова чаровен, макар да е чорлав и с измачкани дрехи. Вече разбирах защо нюйоркчанките се редяха на опашка за него.

— Добро утро — промърмори и прокара пръсти през косата си. — Всичко ме боли.

— Нищо чудно. Защо не си легна на канапето, а се сгъна на онзи стол? Хич не ми изглежда удобен.

— И не беше. Само че исках да съм наблизо, ако се събудиш. Впрочем хъркаш като дъскорезница.

— Много благодаря.

Сините му очи заискриха.

— Майтап бе. Пооправи ли се? — Последва ме в дневната, седна до масата и зачака да наля кафето.

Въздъгнах.

— Май да. Най-малкото изпитвам облекчение, че тайната за миналото ми излезе наяве. Сякаш тежък товар ми падна от плещите.

Ед отпи от кафето и кимна.

— Да, има логика... Мамка му, съвсем се схванах! — Няколко пъти повдигна рамото си, докато нещо изпука. — Научих от Силия, че си поела поръчката за сватбата на Дейвид. — Стараеше се да не издаде мнението си, но аз се досещах какво мисли.

— Да... съгласих се. И, преди да попиташ — не знам защо. Така или иначе си сложих главата в торбата и няма връщане назад. До вчера най-много се страхувах отново да видя Дейвид. Сега се боя от друго: да поискам отговори.

Ед продължи да се взира в мен, като че ли бях някакво рядко цвете.

— Непрекъснато ме изненадваш, Роузи Дънкан — промърмори.

— Защо?

— Години наред си крила нещо, което не само е преобърнало живота ти, но и те е направило недоверчива към всички. Видях те как вчера рухна след неочакваната среща с Дейвид. Казах си, че отново ще се свиеш в черупката си, но днес отново си обнадеждена и дори кроиш планове за бъдещето. Не знам как го правиш.

И аз не знаех.

— Откровено казано, положението ми вдъхва ужас, обаче животът наистина продължава. А ти имаше право, когато ми каза, че за теб съм загадка. Трябваше да ти се доверя. Съжалявам.

Той се усмихна самодоволно.

— Най-сетне тя прозря истината — Ед Стийнман винаги има право. — Приведе се, хвана ръката ми и преплете пръсти с моите. — И винаги е на твое разположение, ясно?

Сложих длан върху ръката му и почувствах как ме обзема блажено спокойствие.

* * *

След два дни магазинът ме посрещна като скъпа приятелка, която е отсъствала дълго време. Дори дрънченето на сребърното звънче над вратата прозвуча приветствено. Марни се спусна към мен и ме прегърна:

— Ох, Роузи, оправи ли се? Толкова се притесних за теб! Ама защо избърза да се върнеш на работа? Да беше си починала още малко. Дали няма да ти прилошее пак?

Ед се засмя.

— Стига си се тюхкала, Марни! Не се дръж така, сякаш тя е била на крачка от смъртта. И я пусни, че ще я задушиш.

По-късно помощничката ми седна до мен и ме загледа как увещавах Вярната дружка да направи още една каничка кафе. Дълго не продума, после промълви:

— Силия ми каза... сещаш се... какво е станало.

Искаше ми се всички да забравят тази тема, но след като си бях мълчала толкова години, сега бях длъжна да търпя.

— Радвам се, че вече знаеш. Вероятно се досещаш защо не съм го разтръбила на целия свят.

Тя поклати глава и многобройните ѝ плитчици, днес обагрени в розово, се полюшнаха.

— Ама разбира се. Ед обаче е неузнаваем.

— В какъв смисъл?

Марни се огледа, за да се увери, че колегата ни не е наблизо.

— Буквално откачи, след като Силия ни се обади. Не предполагах, че е толкова грижовен. Като си помисля каква жена изпусна заради теб онази вечер...

— Среща ли имаше? — Изобщо не ми беше хрумвало какви жертви е направил Ед, за да играе ролята на моя бавачка.

— С телевизионната водеща Тийгън Монтгомъри. Същата, която миналия месец беше включена в класацията на „Ню Йорк Поуст“ за десетте най-красиви жени в Манхатън.

Ококорих се.

— Сигурна ли си?

Марни кимна и заговорнически се усмихна.

— О, да. Предложих да ѝ се обадя от негово име, но той каза, че не било важно. Представяш ли си?

— Грижеше се за мен като за малко дете. Такъв си е Ед — голям добряк.

— Не отричам, обаче се съмнявам, че би го сторил за всекиго. — Тя се усмихна и се устреми към щанда, за да обслужи някаква клиентка.

Познатата атмосфера в „При Ковалски“ и сърдечността на всички около мен ми вдъхнаха увереност и надежда. Силия ми телефонираше всеки ден, Ед предложи да идва у дома винаги, когато ме обземе страх. Важното беше, че се държах. Поне наглед.

Само едно ме притесняваше — Нейт не дойде да ме види. Обади се да се извини и всеки ден ми изпращаше съобщения по мобилния, но

все пак се питах дали не е променил мнението си за мен. Тази мисъл непрекъснато ме преследваше и не ми даваше покой. Силия побърза да разсее съмненията ми, когато се видяхме на кафе.

— Днес разговарях с Нейт и той много се безпокои за теб. Обаче чак до празниците е зает с работа.

— И с годежа си — подхвърлих.

Тя забели очи.

— Аз пък чух, че други са заети да го накарат да се сгоди.

— Значи е истина, щом го казва най-осведомената репортерка на „Таймс“.

— Точно така, съкровище. Я кажи, Дейвид обади ли ти се?

Повдигна ми се, като чух името му. Преглътнах и промърморих:

— Не. Още не.

Приятелката ми се усмихна.

— Чух и още нещо — неповторимият господин Литгоу е забелязан на няколко приема в доста печално състояние.

— В какъв смисъл печално? — Веселието ѝ беше толкова заразително, че и аз неволно се усмихнах.

— В смисъл огромна синина под окото! — обяви тя, приведе се към мен и добави: — Да се чуди човек защо Нейт скоро не те е посещавал...

— Не! Нали не намекваш, че...

Силия вдигна рамене, но продължи лукаво да се усмихва.

— Нищо не намеквам. Само отбелязвам един факт. Неетично е да изказвам предположения. Все пак съвпадението е доста любопитно. Да не говорим, че миналата седмица Нейт си тръгна от службата ми вбесен.

Поклатих глава.

— Този път май грешиш. Той не е побойник... Каквото и да се е случило, нямам никакво желание отново да се видя с Дейвид.

— Слънчице, всичко ще бъде наред. Почакай и ще видиш.

Както обикновено, се оказа права. И не се наложи да чакам дълго.

През този ден в „При Ковалски“ беше истинска лудница. Очевидно всички в Ню Йорк бяха обзети от коледната треска. Бързахме да довършим поръчаните гирлянди и аранжировки, същевременно се налагаше да обслужваме ордите от любители на

цветя, които нахлуваха в магазина. Временно бях назначила още четирима души — Джослин, Хайди, Брейди и Джак, наскоро завършили факултета по градинарство и озеленяване. Те помагаша на Ед за поръчките, ние с Марни отбивахме атаките на приходящите клиенти.

— Казах ли ти, че най-после се пренесох в ново жилище? — подхвърли Марни, любезно се усмихна на някаква едра дама и ѝ подаде торбичка с логото на магазина, в която грижливо беше сложила саксия с яркочервена коледна звезда.

— Браво! Крайно време беше. — Докато говорех, върнах рестото на някакъв чичко с доста заядлива физиономия.

— Близо е до Сохо, при това приятел на чичо ми уреди да го взема на добра цена.

— Прекрасно е да си в ново жилище за Коледа! — възкликна добродушната дебелана и лицето ѝ грейна.

— Нали? — Марни ѝ пожела весело изкарване на празниците, после се обърна към мен: — Апартаментът е жесток. Мак твърди, че ако намеря подходящи мебели, жилището ще е като на филмова звезда.

— Кой е Мак? А... колегата ти от театралната трупа. Марни, извинявай. Забравих да те питам как се развиха събитията с него.

— Ами последвах съвета ти и го поканих на едно питие. Беше... интересно. Разговаряхме на всякакви теми. Той е много готин.

Усетих, че премълчава нещо.

— Но?

— Но е гей.

— О, не! — прошепнах съчувствено.

— О, да! — поправи ме тя. — Мак има страхотен вкус и ще ми помогне при избора на мебели. В събота ще предприемем експедиция за обзавеждане на жилището ми. — Марни се изкиска и с борда стъпка се отправи към поредния клиент. Неволно се усмихнах. Около мен ставаха големи промени, но институцията, наречена „Любовният живот на Марни Андерсон“, оставаше непоклатима.

Мобилният телефон в джоба ми извъня. Номерът беше непознат.

— Здравейте, свързахте се с Роузи Дънкан.

— Здравей, Роузи Дънкан — каза мъжки глас, от който ме побиха тръпки. — Аз съм, Дейвид.

Ненадейно установих, че не мога да дишам. Събрах сетни сили и казах с възможно най-студен тон:

— Познах те.

Той сепнато замълча, после се засмя.

— Браво, браво. Виж, искам да се срещнем... във връзка с поръчката за сватбата. Годеницата ми вече се притеснява... знаеш как е... — Пак замълча. Стиснах зъби, за да не изпъшкам, когато познатата болка прониза сърцето ми. — И така, искаш ли да се видим довечера? Да речем в седем и половина в ресторант „Рошел“. Удобно ли ти е?

Въпреки че ми се виеше свят, отвърнах спокойно:

— Смятам, че е неуместно.

— Моля те, Роузи. Искам да... време е да си поговорим.

За жалост имаше право. По-добре беше веднъж завинаги да прережа последната връзка с миналото.

— Добре. Ще се видим там. — Затворих, без да изчакам отговора му.

— Добре ли си? — Марни застана до мен и загрижено ме изгледа.

Насилих се да се усмихна.

— Да, приятелко. Всичко е тип-топ.

Навремето, когато още бях в прогимназията, се запознах с изследовател на Северния полюс, наскоро завърнал се от успешна експедиция. Директорът го беше поканил да ни разкаже за приключенията си. Някой го попита защо се е захванал с тази опасна професия. Отговорът му ме смая.

— Бях страхливо дете. Също като мама се боях от паяци, а баба ми изпитваше ужас от гръмотевичните бури и ме караше да се крия с нея в килера, докато започнах да се страхувам и от тях. Не след дълго всичко ново и различно започна да ми вдъхва боязън. После обаче се запалих по биологията и метеорологията. Докато изучавах животни, насекоми и природни явления — накратко всичко, от което се страхувах, постепенно осъзнах, че светът е пълен с чудеса и красота. Станах изследовател, за да наваксам за времето, изгубено в безпочвени страхове.

Май и аз постъпвах като този човек, изправяйки се лице в лице с най-големия си кошмар.

Поспрых пред ресторанта на Западна седемдесета улица, казах си: „Наваксай за изгубеното време“, и се изкачих по мраморните стъпала.

Оберкелнерът се втурна към мен.

— Госпожице Дънкан, радвам се отново да ви видя.

— Здравей, Сесил. Как е съпругата ти?

Устните му, почти скрити от гъстите черни мустаци, се разтегнаха в усмивка.

— Много е добре, госпожице Дънкан. Възхитена беше от букета, който направихте за рождения ѝ ден. — Посочи към салона и добави: — Господин Литгоу ви чака. Заповядайте.

Дейвид учтиво стана да ме посрещне. Подаде ми ръка, но бързо я отдръпна, след като не понечих да се ръкувам с него. Още щом седнахме, забелязах, че машинално прокара палец по кокалчетата на другата си ръка — жест, който издаваше, че е нервен. Навъсих се. По телефона звучеше адски самоуверен, затова не очаквах да го видя смутен и притеснен. Сервитьорът взе поръчката ни и се отдалечи. Поради ранния час ресторантът беше почти празен, заети бяха само няколко маси в другия край на салона. В резултат с Дейвид бяхме почти насаме — нещо, което не бях предвидила.

Той отпи вода от чашата и се загледа в мен. Въпреки че светлината беше приглушена, синината под дясното му око ясно си личеше. Информаторите на Силия отново се бяха оказали на ниво.

— Мислех, че няма да дойдеш — промърмори той. — И че не ще се наемеш с тази работа.

Отвърнах с престорено равнодушие:

— Откровено казано, още се питам защо приех.

Сивите му очи леко се присвиха.

— Чудесно е, че се съгласи. Честна дума. Толкова се радвам, че отново те виждам!

Нежността му ме извади от равновесие. Посегнах към чашата с вода, за да избягна погледа му.

— Нямах представа какво облекчение е, че най-сетне те намерих. — Той се приведе към мен, кадифеният му глас беше като топъл попътен вятър. — Исках да те намеря. Исках да... да ти се извиня.

Появата на сервитьора, който донесе виното, ми даде достатъчно време отново да вляза в релси и да поема инициативата.

— Разбрах от Нейт, че сватбата ще е грандиозна — заговорих делово и с изненада забелязах как, чувайки името на Нейт, Дейвид машинално докосна насиненото си око. Понечи да каже нещо, но аз продължих: — Искам да знам за каква украса става въпрос, за да се подготвя предварително: аранжировки за масите, цветя за бутониерите на мъжете и за шаферките и разбира се, букетът на младоженката.

— Естествено. — Дейвид извади от джоба на самото си някакъв плик. — Написал съм всичко с най-големи подробности. — Подаде ми плика, за миг пръстите ни се докоснаха. Потреперих, но той не обърна внимание на реакцията ми. — С помощниците ти желаете ли да огледате къщата, където ще е празненството?

— Да... това е обичайната ни практика... — Насилвах се да говоря и сега Дейвид забеляза смущението ми. Приведе се към мен.

— Ако желаете, ще уредя да е преди Коледа. Предлагам да дойдеш сама, преди да доведеш екипа си.

— Не! — троснах се и с ужас установих, че съм прегракнала. Сякаш буца беше заседнала в гърлото ми. Прокашлях се и започнах отново: — Не е наложително. Ще се уговорим за средата на януари. А сега да обсъдим какви цветя предпочитате.

— Всичко е описано в указанията, които ти дадох. Реших, че днес не е моментът за тези подробности...

Нахранихме се бързо, макар да усетих, че и той като мен не е гладен. По време на вечерята разговаряхме делово, което ми напомни за първите седмици от съвместната ни работа в Лондон. Тогава бяхме съперници в игра на нерви — всеки се опитваше да надделее, а същевременно тайно се възхищаваше от другия. Запитах се дали и Дейвид се е върнал в миналото и дали също като мен не изпитва мъничко носталгия от спомена. Каквото и да чувстваше, той не се издаде. Само се усмихна и заяви:

— Свалям ти шапка, Роузи. Доказа, че можеш да преуспееш във всяко поприще. Още щом те видях за пръв път, си казах, че за теб няма препятствия.

Споменът за запознанството ни възкръсна в паметта ми и сякаш остро късче лед отново прободеше сърцето ми. Очите на Дейвид проблеснаха, устните му се извиха в лека усмивка. Извърнах поглед.

Той плати сметката и Сесил ни изпрати до вратата.

— Надявам се отново да ни посетите, госпожице Дънкан, господин Литгоу. — Докато гардеробиерката ни подаваше палтата, той се обърна към мен: — Получихте ли поръчката ни за празничната украса?

— Доставка ще е на Бъдни вечер, както се разбрахме с управителя.

Усмивката му отново раздвижи забележителните му мустаци.

— Чудесно. Весели празници, госпожице Дънкан.

— И на теб, Сесил.

Щом излязохме на улицата, аз се озърнах за такси и... се вцепених, защото Дейвид сложи ръка на рамото ми.

— Роузи, може ли да поговорим, преди да си тръгнеш?

Колебливо се обърнах.

— Няма за какво да говорим. В общи линии се разбрахме за поръчката ти.

Той ме изгледа умоляващо и внезапно заприлича на безпомощно момченце. Хрумна ми, че може би страда като мен, но след миг безпощадно прогоних предателската мисъл. Все пак нещо дълбоко в мен потрепна, като го гледах толкова нещастен.

— Добре — кимнах. — Разполагаш с десет минути, после си тръгвам.

Повървахме, докато наближихме малка обществена градина, която изглеждаше още по-незначителна заради съседството с внушителна сграда от двайсетте години на миналия век. Дейвид седна на една дървена скамейка и ме погледна.

— Ще поседиш ли с мен?

Загърнах се още по-плътно е палтото и отсякох:

— Не, благодаря. Предпочитам да остана права.

Той въздъхна, от устата му излезе облаче пара и се понесе в мразовития въздух.

— Виж, Роузи, давам си сметка колко е мъчително за теб, но...

Гневно го прекъснах:

— Моля? Май съм в грешка. Счу ми се да казваш, че знаеш как се чувствам... — Дейвид понечи да възрази, обаче аз не му дадох възможност. — За твое сведение идея си нямаш какво ми е! И колкото и да се напъваш, никога няма да познаеш!

— Добре, добре, разбирам. Прощавай. — В гласа му се прокрадна нежност и той протегна ръка към мен. — Все пак поседни до мен, само за това те моля. — Безпомощното му изражение се завърна. Поколебах се за секунда, после седнах възможно най-далеч от него. — Благодаря — прошепна, а пък аз си погледнах часовника, за да покажа, че десетте минути скоро ще изтекат. Дейвид отново зашепна: — Погледни ме, Роузи.

— О, я престани! Стига ти, че се съгласих да повървя с теб и да седна на тъпата пейка! Не се забравяй! Кажете каквото си намислил и ме остави да си вървя у дома!

Той тихо изруга.

— Добре. Както кажеш. Ти командваш парада.

„Така ли? — идваше ми да изкрещя. — Повече от шест години се мислеше за господар на парада. Сега си разменихме ролите!“ С голямо усилие запазих равнодушното си изражение, макар че ми се повдигаше от номерата на този човек. Той продължи словесния си гърч: — Боже, колко ми е трудно... Добре, приемам, че не знам какво си преживяла заради мен. Още в началото си давах сметка, че каквото и да кажа, няма да е достатъчно, за да ми простиш за стореното. Все пак бях длъжен да опитам, нали? — Макар упорито да се взирах в земята, знаех, че той ме гледа настойчиво, както правеше навремето. — Добре, имаш право да запазиш мълчание. Обаче това не означава, че няма какво да ми кажеш. Знаеш ли, през тези години много често мислех за теб: къде си, какво правиш... Мислех, че си се върнала в Англия. Да, не се свързах с теб, но не знаех къде да те търся... Не, излъгах. Страхувах се да те потърся. Нямах очи да се обадя на Бен или на Розмари, да не говорим, че щяха да ме гръмнат, ако им паднех в ръцете. После... после измина много време, намесиха се и други фактори като... като Рейчъл... Но надали искаш да я споменавам. Ами да, съвсем естествено е. Да му се не види, пак сгафих! Не вярвах, че отново ще те видя, но ето те до мен... Обаче се чудя какво да ти кажа, понеже всичко, което бях намислил предварително, сега ми се вижда адски глупаво и неуместно. Нейт имаше право — не заслужавам да ми обърнеш внимание, камо ли да ме изслушаш.

Любопитството ми надделя над желанието да се правя на непристъпна.

— Той ли те удари? — попитах.

Дейвид изненадано ме изгледа, после се засмя:

— Да, здравата ме халоса. Не вярвах, че е способен да упражни сила. В университета се шегувахме, че може да спечели боксов мач чрез убедителни доводи. — Усмивката му помръкна. — Явно съм го преценил погрешно. Изглежда в някои случаи прави изключение. Например по отношение на теб. — Така се изненадах, че се обърнах към него. — Очите му победоносно проблеснаха. — Все пак те накарах да ме погледнеш, госпожице Дънкан!

Чашата на търпението ми преля. Станах и заявих:

— Тръгвам си. Не биваше да идвам тук. Лека нощ.

Пъхнах ръце в джобовете на палтото си и излязох от градинката. Дейвид ме повика, чух как тича след мен. Забързах крачка, после затичах към входа на метростанцията. Той отново ме повика, гласът му прозвуча по-отблизо.

— Остави ме на мира! — изкрещях. Опитах се да тичам по-бързо, но Дейвид ме настигна, хвана ме за рамото и ме обърна към себе си.

— Удари ме! — извика задъхано.

— Какво?! — Задърпах се, обаче не можах да се изтръгна от прегръдката му. — Пусни ме!

— Удари ме — повтори той. — Изпусни парата, дай воля на гнева си. Може би после ще разговаряме като разумни хора. Какво чакаш, удрай!

Яростта ми беше като метал, нажежен до бяло, но отговорът ми бе студен като лед:

— Не, няма. Както винаги опростяваш нещата. „Удари ме, за да ти мине“, така ли? Колко удобно за теб — една плесница и всичко ти е простено. Така ли мислиш?

Лицето му болезнено се изкриви — явно го бях настъпила по мазола.

— Аз... аз... — заекна.

— Няма да се отметна от думата си и ще изпълня поръчката ти за сватбата. Ще получиш най-доброто обслужване, което предлагаме на всичките си клиенти. Защото за мен ти си само това — поредният клиент. — Млъкнах, за да си поема дъх. Гневът постепенно ме напусна, но беше заменен от леденостудена дързост. — Тръгвам си. Веднага ме пусни!

Дейвид, който имаше вид на човек, ударен с нещо тежко по главата, безропотно се подчини.

— Може ли да ти се обадя? — смотолеви.

Изгледах го равнодушно.

— Защо? — Устните му се размърдаха, обаче отговор не последва. — Лека нощ, Дейвид. — Обърнах се и бавно се отдалечих.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Всеки сезон в Ню Йорк е прекрасен посвоему, но времето преди коледните празници ми е най-любимото. С приближаването на Деня на благодарността витрините на магазините блясват с празнична украса, а мен ме обзема трепетно вълнение. Същото, което изпитвам още от детинството си, макар че след като татко ни изостави, Коледа винаги ми навяваше и мъничко тъга. Мама полагаше геройски усилия да създаде у дома празнична атмосфера (мисля, че работата ѝ помагаше поне временно да прогони мъчителните спомени за баща ми). Няколко седмици преди големия празник тя се захващаше да приготви кейкове и бисквити, накрая украсяваше с рози, коледни звезди и гирлянди от зеленика и бръшлян цялата къща.

Толкова обичам този сезон, че дори изпитвам удоволствие от ежегодното изпитание да завлека двуметрова елха чак до апартамента си на третия етаж (защото отказвам да платя двайсет и пет долара да ми я оставят пред вратата или да си купя изкуствена). Живото коледно дръвче беше традиция в дома ни и аз продължавам да я спазвам.

Ето защо и тази година (както и предишните пет), две седмици преди Коледа през една ужасно мразовита съботна утрин се навлякох с около двайсет и седем ката дрехи и се озовах в ограденото пространство, пълно с отсечени елхи, което собственикът Чък нарича „Празничен магазин на открито“. Избрах си разкошно борово дръвче и затупках с крака по снега, за да раздвижа премръзналите си пръсти, докато чаках самият Чък да овърже с канап покупката ми, за да я повлека към къщи.

Чък е знаменитост и нещо като институция в нашия квартал. Още през 1953 година започнал да продава елхи направо от камиона на баща си, паркиран край стария кинотеатър на три пресечки от моята улица. В края на осемдесетте съборили сградата на киното и Чък вече имал достатъчно пари да купи парцела. Иначе държи разсадник и през годината продава растения за засаждане в саксии и сандъчета, но на всеки Ден на благодарността превръща терена в „Празничен магазин

на открито“, където се предлагат абсолютно всички видове иглолистни дръвчета. Сега, вече почти на седемдесет, Чък е „въвел в занаята“ сина си и внука си и гордо се разхожда из така наречения магазин. От устата му вечно стърчи пура, която комично подскача, докато той раздава мъдри съвети на клиентите:

— Не, госпожо, не посягайте към тази елха. Не подхожда на изискания ви дом. Ето каква ви трябва. Не поглеждайте етикетчето. Цената е за клиенти, които не харесвам, а вие сте ми симпатична. Получавате това прекрасно дръвче само за петдесет долара. Изгодно, а?

„Магазинът“ винаги е пренаселен, но тази сутрин сякаш всички, живеещи в радиус от десет километра, бяха решили да си купят коледни елхи.

— Аз предпочитам норвежката ела — каза някой до мен и неволно подскочих.

Обърнах се и се озовах лице в лице с Ед, който се усмихваше широко. През рамото си беше праметнал платнена торбичка с логото на магазин „Забарс“^[1]. Тъй като още не се бях съвзела от стъписването, зададох адски тъп въпрос:

— Какво търсиш тук?

— Каквото и ти. Скъпи и прескъпи полумъртви дървета. Какъв жалък екземпляр си избра тази година?

Предизвикателно вирнах брадичка.

— Син бор! Според мен живото дръвче е задължителен атрибут за Коледа.

— Взехте ми думите от устата, мадам. — Чък изникна измежду гората пред нас и ми връчи покупката. Син бор — прекрасно дръвче за прекрасна жена. Съгласен ли сте, господине?

— Да, ако си падате по такива неща — равнодушно отбеляза Ед.

Сбърченото чело на Чък заприлича на дълбоко набраздена площадка.

— За дръвчето ли говори или за вас? — попита ме, стискайки между зъбите си вечната пура.

Усмигнах се.

— Той е неверник.

Чък гърлено се изсмя.

— Аха, ясно. Весели празници, мадам... и на вас, господине. —
И се шмугна обратно сред дръвчетата.

— Как ще закараш това чудо до вкъщи? — поинтересува се Ед.
— С такси ли?

— Не, пеш.

Той измери с поглед дръвчето и се ококори.

— Поднасяш ме.

— Не. — Хванах ствола на бора и го повлякох подир себе си,
оставяйки в снега диря от зелени иглички. — В това се състои магията
на празника.

— Да бе — скептично промърмори Ед. — Чакай, ще ти помогна.
— Хвана дръвчето откъм върха, изруга игличките, които го боцкаха
през ръкавиците, и извика: — Напред, Дънкан!

Докато вървахме към жилището ми, често избухвахме в смях и
се възторгнахме от снежинките, които полепваха по лицата ни и кацаха
по дрехите ни. Небето беше обагрено в бледорозово и бяло,
карамелено жълти облаци, натезали от сняг, тромаво пълзяха над
небостъргачите. Минувачите ни се усмихваха, все едно коледното
дръвче беше талисман, който преодоляваше бариерите на
благоприличието и печелеше симпатиите на съседите.

Тук е мястото да отбележа, че маневрирането с голямата елха по
тясното стълбище беше много по-лесно, когато я носеха двама души,
въпреки че единият непрекъснато мрънкаше и ругаеше. След като я
настанихме на обичайното ѝ място, Ед страдалчески изпъшка и се
тръшна на дивана, а пък аз направих по чаша кафе, за да отпразнуваме
събитието.

Седнах до него и едва сега ми хрумна да го попитам какво търси
в моя квартал.

— Минавах наблизо — измънка той.

— Ти не стъпваш в Уест Сайд.

— Напротив.

— Само когато идваш да ме видиш.

— Да. И когато случайно ми се прииска да се поразходя именно
тук.

— Мразиш Уест Сайд.

— Не е вярно.

Надуших нещо гнило. Изпитателно го изгледах:

— Мразиш го. Нали все разправяш, че тук живеят лентяи с повече пари, отколкото мозък, вманиачени по пазаруването от скъпи магазини и бутици.

Хванах го натясно, но и той като котките никога не пада по гръб.

— Не отричам, че това е сред най-вдъхновените ми прозрения.

— С теб на глава не се излиза. Все пак кажи защо днес реши да осениш с присъствието си недостойния ни квартал.

— За да си купя сирене от „Забарс“.

— Опашата лъжа!

— Напротив, обичам сирене.

— Не се шегувай.

Той вдигна ръце.

— Предавам се, мис Марпъл! Бях тръгнал насам, за да разбера как си.

— Току-що си купих елха, значи съм щастлива.

Ед пусна в действие прословутия Стийнманов поглед.

— За друго говорех.

— За какво по-точно?

Той въздъхна:

— Искях да се уверя, че не ми се сърдиш.

— Моля?

— Дължа ти извинение. Отново. Напоследък май взе да ми става навик. — Забели очи и добави: — Боя се, че не ти оказах достатъчна подкрепа.

— Глупости! Да не говорим, че през последната седмица не можеш и глава да вдигнеш от работа.

— Но ти имаше проблем с Дейвид.

— Разрешен е. Обясних му нещата от живота и сега съм много по-спокойна.

— А Нейт?

— Какво за него?

— Напоследък никакъв го няма.

Машинално скръстих ръце на гърдите си, все едно се отбранявах.

— И той е много зает.

— С какво — да те избягва ли?

— Ед, не е честно!

— Харесваш го, Роузи. Ясно е като бял ден.

— Приятели сме.

— Мисля, че и той си пада по теб.

— Нейт е сгоден. Което означава, че ще се жени за друга — обясних злъчно. — А и ти знаеш, че бягам от сериозните връзки. Накратко, сбъркал си адреса, приятел.

Ед отново вдигна ръце.

— Прощавай, Роузи. Не ми влиза в работата. Освен това се отплеснах. Искях да ти се извиня, задето не ти бях опора. Причината е... — Млъкна и нервно прокара пръсти през тъмната си коса. — Напоследък съм... малко разсеян.

— Не се обвинявай. Всичко е наред. — Нещо в изражението му ме озадачи. — Какво те мъчи?

Той въздъхна и изпъна рамене, като че ли събираше сили.

— Виж сега... трудно ми е да ти го кажа заради репутацията си на айсберг.

Изглеждаше толкова сериозен и угрижен, че неволно се изсмях, после промърморих:

— Прощавай. Ако искаш, разтопи се целият, стига после да събереш водата.

В очите му проблеснаха познатите шеговити пламъчета и аз се поуспокоих.

— Колко си безсърдечна! Все пак ще ти се доверя — получих нещо като просветление. Помниш ли как веднъж ми каза, че ще се разтревожиш, ако пожелае само една жена?

— Ммм... да.

— Започни да се тревожиш.

— Сериозно?

Той кимна, внезапно бронята му се пропука и разкри един странно уязвим мъж.

— Да. Съвсем сериозно.

Вгледах се в него и незнайно защо изпитах мъничко тъга. Може би защото си въобразявах, че вечно ще остане необвързан като мен, а той беше направил грамадната крачка, от която се страхувах. Каквато и да беше причината, побързах да я изтласкам в дъното на ума си и пуснах най-ослепителната си усмивка:

— Виж ти! Каква... чудесна новина! Мога ли да попитам как дамата разби айсберга? Или горещата ѝ любов го разтопи, а?

Ед повдигна вежда.

— Четеш прекалено много романчета от типа „чиклит“. Нещата не стоят така. Всъщност засега я обожавам от разстояние. Тя... тя не подозира за чувствата ми.

— Засега.

— Моля?

— Не подозира засега. Но ти ще ѝ се обясниш, нали?

Той заклати глава така силно, че имаше опасност шията му да се прекърши.

— За нищо на света! Още не ми стиска. Стигнал съм само до този етап от грандиозното си размразяване. Няма да прибързвам.

— Чудесно. Само гледай да не ти се изплъзне, докато отлагаш.

Ед се намръщи.

— Има го и този момент. Ще ѝ кажа, когато му дойде времето. Още е прекалено рано.

Усмихнах се и стиснах ръката му.

— Гордея се с теб. Страхотен си.

— Не ми се подигравай! — Той се поизчерви.

— Грещиш. Наистина се радвам за теб. Коя е дамата на сърцето ти?

— Информацията е поверителна.

— Така ли? — Грабнах от канапето една възглавничка и заплашително замахнах към него. — В такъв случай ще използвам други методи, за да я изтръгна.

— Виж я ти! Приличаш на американските военни — първо стрелят, после задават въпроси. — Докато говореше, измъкна възглавничката изпод себе си и я запрати към мен. Приведох се, за да избегна удара, после стоварих моето оръжие право в гърдите на врага. За беда изгубих равновесие и тупнах на пода. Ед, който се заливаше от смях, ми помогна да стана и ме прегърна. Двамата отново се тръснахме на канапето и продължихме да се кискаме. След известно време се поуспокоихме, но аз останах в прегръдките му. Усещането беше прекрасно — чувствах се в пълна безопасност. Внезапно и едновременно се отдръпнахме един от друг, Ед си погледна часовника.

— Време е да вдигам платната. На път към вкъщи ще се отбия в магазина да проверя как се справят хлапетата. — Вдигна пръст като строга учителка и добави: — А ти да украсиш елхата, чу ли?

— Слушам. — Изпратих го до вратата, но изведнъж се сетих нещо. — Господин Айсберг...

Ед се обърна.

— Да?

— Пожелавам ти успешно размразяване.

Той се усмихна, козирува и заслиза по стълбището.

[1] Деликатесен магазин в Горен Уест Сайд в Ню Йорк. — Б.ред.

↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

През последните седмици преди Коледа положението в „При Ковалски“ стана неудържимо — никога досега не бяхме имали толкова поръчки и приходящи клиенти. За щастие младите ни помощници се справяха блестящо, което ни даде възможност да се съсредоточим върху най-грандиозното събитие в края на годината — Големия зимен бал на Мими Сътън. С Ед малко се притеснявахме — за пръв път ни бяха възложили толкова мащабна работа, затова се подготвихме отрано и много старателно.

Денят на събитието настъпи по-бързо, отколкото ни се искаше. Натоварихме на буса всичко необходимо и малко преди седем сутринта спряхме пред задния вход на „Айлъстриан“ — голям хотел близо до Бродуей. Наскоро собствениците бяха ремонтирали балната зала — очарователен декор за най-голямото събитие на сезона. Помещението с бляскави мраморни подове, разделено на две нива, свързани чрез импозантно стълбище, наистина беше внушително и дори вдъхваше страхопочитание. Докато прекосяхме залата, шумът от стъпките ни прозвуча някак светотатствено. Изведнъж се притесних, че сме се захванали с работа, която не е по силите ни. Ед долови тревогата ми и окуражаващо прошепна:

— Спокойно, шефке, всичко ще мине като по ноти.

Нервно се засмях.

— Знаем. Ние сме най-добрите.

В осем и половина се появиха Марни и „чираците“ и нарушиха почти църковната тишина с възклицанията си, изразяващи възхита от работата, която двамата с Ед вече бяхме свършили. Перилата на стълбището бяха обвити със зелени гирлянди с вплетени в тях бели рози, карамфили и миниатюрни лампички. Ефектът беше поразителен, дори ми се струваше, че тази украса достойно ще си съперничи с украсата на самата зала. Разпределих задачите между хората от екипа, взех фотоапарата и започнах да снимам стълбището от различни ъгли.

Обърнах се и насочих обектива към колоните до входа, артистично украсени от Ед, и ненадейно зърнах познато лице.

— Здравей, Роузи.

— Нейт, отдавна не си ни навестявал. — Ед изникна до мен. — Отписахме те като изчезнал по време на бойни действия.

Нейт се почеса по тила и промърмори:

— Ами... има нещо вярно.

Ед продължи атаката, прикрита под шеговити подмятания:

— А сега си рече: „Я да ида и да им кажа здрасти“, така ли?

Побързах да се намеся.

— Ед, предай на младежите да се заемат с украсата на прозорците. И гледай Джослин и Брейди да не се увлекат с декоративната зеленина.

— Бива. — Той изгледа изпод око Нейт и се отдалечи.

— Май в момента не съм му симпатичен — отбеляза Нейт.

Поклатих глава и се усмихнах, сякаш не бях забелязала нещо нередно.

— Не му обръщай внимание. Изнервен е и преуморен.

— Но не дотолкова, че да не бди над теб.

— С Ед и Марни сме като едно семейство. И взаимно се подкрепяме и окуражаваме. А днес повече от всякога трябва да се държим един за друг.

Нейт кимна и се огледа.

— Прекрасна зала, дава възможност да покажете уменията си.

— Така е. Имай предвид...

— Съжалявам, че не дойдох да те видя — ненадейно изтърси той и се втренчи в мен, за да види как ще реагирам. — Прощавай, Роузи. Искаш ли... искаш ли да отидем някъде? Да изпием по едно кафе...

Сърцето ми биеше до пръсване, изведнъж ми стана прекалено горещо.

— Не мога — измънках. — Имаме много работа, хората ми няма да се зарадват, ако ги изоставя тъкмо сега... — Извърнах се и забелязах, че Ед ни наблюдава.

Нейт се позамисли, после сякаш взе някакво решение, стисна рамото ми и каза:

— Не мърдай оттук, чу ли?

Така се слисах, че безропотно кимнах. Той решително тръгна към колегата ми и му прошепна нещо. Не исках да ги гледам, нито да знам за какво говорят, затова отправях поглед ту към тавана, ту към някаква точка в безкрайността. Изведнъж нечий глас се извиси над приглушените разговори в залата. Мими Сътън се беше появила като феерия от коприна и шифон и вървеше към мен.

— Ето я жената, за която говорят всички! — Благосклонно ми се усмихна и ми подаде ръка (не пропуснах да забележа съвършения ѝ маникюр), сякаш беше царствена особа, оказваща ми голяма чест. — Чудесна работа! — добави и се огледа — прекалено бързо, за да види каквото и да било, но достатъчно да създаде впечатлението, че проявява интерес. — Знаех, че ще се справиш. — Погледът ѝ се прикова към Нейт, който още разговаряше с Ед и не беше забелязал величествената ѝ поява. Стисна устни и усмивката ѝ се изпари. — Драга госпожице Дънкан, ще ми обърнеш ли малко внимание? Искам да уточним това-онова. Незначителни подробности, скъпа моя, не се притеснявай. Е, ще ми отделиш ли няколко минути?

Нещо в безгрижния ѝ тон ми се стори доста зловещо, но не можех да ѝ откажа.

— Разбира се. Искаш ли да се запознаеш с екипа ми?

— Може би после. Първо ще разгледам отблизо украсата на перилата. — Доста грубичко ме хвана под ръка и ме накара едва ли не тичешком да прекося залата. Освободи желязната си хватка чак когато стигнахме до стълбището и запрокарва по цветята и зелените декоративни растения яркочервените си нокти на граблива птица. — Браво, отлично.

— И аз съм доволна. — Усмихнах се, въпреки че стомахът ми се беше свил на топка. — За пръв път изпълняваме толкова мащабна...

— Той защо е тук? — прекъсна ме Мими, без да откъсва очи от украсата. Престорената усмивка отново цъфна на лицето ѝ.

— Моля? Кой?

— Натаниъл!

— Ами... нямам представа.

— Не ми се прави на света вода ненапита, госпожице Дънкан! — просъска тя. — Няма да ти позволя да ме разиграваш!

— Мими, наистина не знам! — Стараех се да говоря спокойно, въпреки че отвътре вече ми кипеше. — Появи се преди малко,

очевидно за да разговаря с колегата ми...

— Как не! Дошъл е заради теб. Не съм сигурна какви са ви отношенията, но знам каква е връзката му с моята дъщеря!

— Извинявай, обаче не разбирам защо те вълнува приятелството ми с Нейт...

— Вълнува ме, госпожице Дънкан! Защото благоденствието на дъщеря ми е от първостепенно значение, а ти си заплаха за щастието ѝ!

— Моля?

Тя ядно присви очи.

— Натаниъл Ейми е неспособен сам да взема решения. Този глупак не знае, че сам си вреди с апатията си. Кейтлин не може и няма да го чака вечно. Тъкмо си мислехме, че смотанякът най-сетне се е престрашил да се ожени за нея, и ти се появи на сцената.

Пулсът ми отекваше в слепоочията, едва се сдържах да не избухна.

— С Нейт сме само приятели, Мими. Нищо повече.

— Откакто се сприятелихте, госпожице Дънкан, той често се кара с дъщеря ми и май се кани да отлага до безкрайност неизбежната кулминация на връзката им — през зъби процеди тя. — Кейтлин му забрани да споменава името ти, иначе неизменно избухва скандал.

Питах се как да тълкувам тази информация. С Нейт разговаряхме надълго и нашироко, но отношенията му с предполагаемата му годеница оставаха пълна мистерия. Все пак ми беше интересно, че двамата се карат заради мен.

— Мими, не разбирам какво искаш от мен.

— О, нищо особено. Обещай да не преследваш Натаниъл.

Идваше ми да я напляскам, затова скръстих ръце, преди да е станало непоправимото.

— Нито го преследвам — заявих с леден тон, — нито създавам конфликти. Ако Нейт желае да посещава магазина ми — уверявам те, че идва много често, за да купува цветя за твоята дъщеря — аз не мога да му попреча.

В очите ѝ проблеснаха злобни пламъчета, тя се приведе към мен.

— Много внимавай, Роузи! Не си пъхай носа в ситуации, които са прекалено сложни за малкото ти мозъче!

— Мими, харесва ли ти украсата? — Нейт неочаквано изникна до нас. Устните ѝ отново се разтегнаха в престорена усмивка, тя го

прегърна и го дари с три мелодраматични въздушни целувки.

— Натаниъл, каква изненада! Мен ли търсиш?

— Скъпа, компанията ти винаги е радост за мен, но идвам по работа.

Мими се навъси:

— Нима? Навярно във връзка с книгата, нали, скъпи? Само че както виждаш, днес не мога да мисля за друго, освен за бала.

Той поклати глава и застана между двете ни.

— Не бих дръзнал тъкмо сега да те занимавам с поправките. Дойдох да поговоря с Роузи.

Усмивката ѝ заприлича на гримаса.

— Така ли? Боя се, че госпожица Дънкан е заета да сътворява шедьоврите си. Толкова ли е спешно?

— Да. Ще се постарая да я убедя да напише книга.

— И този разговор не може да се отложи за... да речем след седмица?

— Уви, не. Както знаеш, ще прекарам празниците с родителите си, а до края на годината трябва да уредя всичките си дела в издателството. Разговорът ще отнеме трийсетина минути, най-много час. Господин Стийнман ме увери, че през това време няма да им е необходима.

Изпод око погледнах Ед. Той ми намигна и се поусмихна. Знаех, че умира да разбере за какво си говорим.

Нейт се обърна към мен:

— Роузи, идваш ли?

Желязното самообладание на Мими се пропука:

— На мен обаче ми е необходима! — просъска. — Налага се да уточним някои подробности.

Той ме хвана под ръка и ме дръпна по-далеч от вбесената фурия.

— Уточни ги с Ед — посъветва я. — До скоро, скъпа.

Усмихвах се, докато прекосихме фойето, излязохме на улицата и след няколко минути седнахме в малко бистро. Може би за доброто ми настроение допринасяше и фактът, че още чувствах нежния допир на ръката му. Напразно се опитвах да разгадая изражението му, не можех да преценя дали словесната схватка с бъдещата му тъща го е развеселила или разгневила. След малко ми се усмихна, но забелязах,

че дишането му е учестено. Потърка челото си и машинално посегна към листа с менюто.

— За каква книга говореше преди малко? — попитах.

— „Цветята и тяхното значение в съвременния живот“ — без колебание отвърна Нейт. — Обсъждаме я от месеци. Забрави ли?

— Значи посещенията ти в магазина са били само...

— Делови. — Той се усмихна на младата сервитьорка. — За мен кафе без сметана и захар. Роузи?

— Капучино с обезмаслено мляко, ако обичате — казах машинално, защото мислех за друго — дали Нейт само ме е използвал. Реших веднага да разнищя този въпрос; последното, което ми трябваше днес, беше ненужна емоционална дилема. — Да разбирам ли, че се пошегува за книгата?

— Хей, каква е тази печална физиономия?

Внезапно ми стана неловко и побързах да извърна очи.

— Не е печална. Така ти се струва.

— Знам какво ти се върти в главата — че разговорите ми с теб са били меркантилни. О, Роузи, разбира се, че се пошегувах. Виж, търсех начин да се видя с теб и знаех, че Мими ще се възпротиви, ако не измисля правдоподобна причина. Госпожата проявява безцеремонно пренебрежение към всичко, освен към деловите въпроси. — Той се пресегна и нежно стисна дланта ми. — Докато с теб не се изясним, няма да имам покой.

— Не искам никакви обяснения... — подхванах, обаче Нейт ме прекъсна.

— Аз обаче държа да ти обясня. Историята с Дейвид ме извади от релси. Не подозирах, че се познавате.

— Вярвам ти. Така или иначе, вече няма значение. Разговарях с него и му дадох да разбере какво мисля за него.

— И аз му дадох да разбере.

— Знам.

Той се ококори.

— Призна ли ти, че съм го ударил?

Кимнах.

— Обаче аз вече знаех. Приятелката ми е журналистка...

Нейт се засмя.

— Ах, тези жени! Нищо не остава скрито от тях!

— Виж, Нейт, не се чувствай гузен. Вината не е твоя. От сърце се надявам, че с Кейтлин не се сте скарали заради мен.

Той се навъси и пусна ръката ми.

— Моля?

— Мими ми спомена нещо... — Не довърших изречението, защото разбрах, че съм сгафила. Погледът му подсказа грешката ми. Опитах се да замажа положението с банална шега, но тактиката се оказа безуспешна. Той се загледа в една точка и не продума дори след като ни донесоха кафето. Тъкмо се питах дали да си тръгна, Нейт най-сетне промълви:

— Какво ти каза?

Нямаше как да отговоря уклончиво, затова предпочетох истината:

— Че с Кейтлин често се карате. Мисли, че е заради приятелството ти с мен.

Той въздъхна:

— Толкова е далеч от истината.

— Виж, Нейт, ти си сгоден за Кейтлин. Скоро ще се ожените и...

— Тя не ми е годеница!

Не повярвах на ушите си. Нима бяха скъсали?

— Моля? Какво каза?

— Не и в истинския смисъл. Боже, каква каша!

Сърцето ми се сви, не знаех как да реагирам. Но като го видях толкова тъжен и уязвим, разбрах, че трябва да кажа нещо.

— Не разбирам, Нейт. Предложи ли й брак или не?

Той сведе поглед и пусна ръката ми.

— Да... Само защото ме притиснаха. Миг по-късно разбрах, че съм сгрешил, но... вече беше късно. Не можех да си взема думите обратно.

— Нейт, аз...

Той вдигна глава.

— Работата е там, че още не знам какво изпитвам към нея, Роузи. Все едно страдам от раздвоение на личността. В един момент съм самоуверен и доволен от живота, после... когато съм с Кейтлин, изведнъж ставам друг човек. Искам да остана такъв, какъвто съм тук... с теб.

В съзнанието ме зазвуча предупредителна аларма, понечих да стана.

— Извинявай, време е да се върна...

— Моля те, остани! — Погледът му изразяваше чувство, непознато ми досега. — Ако не го кажа сега, повече няма да се реша.

Неохотно се подчиних, макар да знаех, че постъпвам неразумно.

Роузи, след като се запознах с теб, за пръв път от много време се почувствах в мир със себе си. Кейтлин е невероятна — амбициозна, независима, поразително красива. Би трябвало да мечтая да прекарам живота си с нея. Само че нещо липсва — онова магическо последно парченце, което завършва мозайката. Може би вината е в мен, може би гледам на брака като на договор за партньорство. Разбира се, Мими е права — напълно естествено е да се оженя за Кейтлин. Произхождаме от известни нийоркски фамилии, движим се в една и съща обществена среда. Истината обаче е друга и ти улучи право в десетката, като каза, че не приличам на влюбен мъж.

— Виж, не исках да...

— Не се оправдавай. Най-хубавото в теб е, че не се боиш да изразяваш мнението си. Накара ме да се вгледам в себе си... и не искам да съм като човека, когото видях. Ти си откровена, мила и откакто си ми приятелка, започнах да се чувствам... жив...

Ненадейно ми се прииска да съм далеч оттук. Дали понеже се изплаших, че може да каже още нещо, за което и двамата ще съжаляваме, или защото не разбирах какъв смисъл влага в думата приятелка. Така или иначе усетих, че трябва незабавно да се разделя с него.

— Виж... налага се да тръгна... — изпелтечих и отново станах. Нейт също се изправи и хвана ръката ми.

— Не исках да те изплаша, Роузи, само да ти обясня каква бъркотия е в главата ми. Ти си най-хубавото в живота ми и няма да те изпусна нито заради Мими, нито заради Кейтлин или заради Ед. Кажи, че ме разбираш. Моля те.

За миг си глътнах езика и няма се втренчих в него, без да забелязвам хората от съседните маси, които любопитно ни наблюдаваха. Още не бях сигурна какво ми казва той. Каква роля играех в живота му? Нима намекваше, че съм една от страните в любовен триъгълник? Отказвах да надникна в дълбините на душата си,

за да разбере какво чувствам към него, защото се боях какво ще видя. Но не исках да го загубя като приятел.

— Виж — заговорих тихо, — нямам представа какво става между вас с Кейтлин и откровено казано, не искам да знам. Ценя приятелството ти. Приятно ми е да съм с теб. Не желая обаче да съм причина за конфликти. Колкото до годежа ти, само ти знаеш какво чувстваш и всеки съвет ще е излишен. Крайно време е обаче да решиш какво искаш, иначе ще причиниш много страдания.

— Не искам да страдаш, Роузи.

Изчервих се.

— Не говорех за себе си, Нейт.

— Но аз — да. Означаваш много за мен. Повече, отколкото и двамата осъзнаваме... засега.

Погледнах го в очите и разбрах, че е искрен.

— На всяка цена говори с Кейтлин — промълвих, давайки си сметка, че в предложението ми има подтекст, който тъкмо сега не желаех да обмислям.

— Да — кимна той. — Непременно.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Привет на завърналата се велика пълководка! — козирува ми Ед. — Почти свършихме, шефке. Какво ще кажеш?

Огледах се и възкликнах:

— Този път надминахме себе си!

Той нареди на Марни и помощниците да разчистят терена и отново се обърна към мен:

— Поотдъхна ли си?

— Да, благодаря.

— Предполагам, че Мими не е във възторг.

— Точно така. Няма да дойда на бала довечера. Мими не може да ме гледа, пък и ми се иска да си почина след тази лудница. Ти ще придружиш Марни и...

Той наведе глава.

— Не мога, зает съм.

— Моля? Нали с нея умирахте да присъствате? Освен това Райън Рейнолдс ще бъде тук. Кой ще я пази от него?

— Съжалявам, невъзможно е. Знам какво ще кажеш — че си разочарована и че не съм никакъв приятел. Въпросът е, че обещах на някого да се видим довечера, и...

— Момент! На тайнствената жена, в която си влюбен ли?

Той рязко вдигна глава.

— Какво?! Не! На майка ми.

Изпитах необяснимо облекчение и неволно се изкисках:

— Не може да бъде! Нещо послъгваш.

Ед въздъхна:

— Уви, това е горчивата истина. Обещах на мама и двете ми лели, които са стари моми, да ги заведа на вечеря. Станало ни е традиция да се събираме на годишнината от смъртта на дядо. Бях забравил, че се пада тъкмо днес, но преди час мама ми телефонира и ме подсети.

— Е, няма как, ще отидеш.

— Виж, не се притеснявай за довечера. Можеш да се мернеш само за малко, колкото да обереш лаврите за твоята украса.

— Нашата!

— Така е, но знаеш колко съм стеснителен.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Откога? Мислех, че си опериран от свян.

— Малко ме познаваш, шефке. Много по-срамежлив съм, отколкото предполагаш.

На път за вкъщи все мислех за хапливата забележка, която ми подхвърли на раздяла. За какво ли намекваше? Телефонът ми иззвъня тъкмо когато влязох у дома.

— Роузи, ти ли си?

— Звъниш ми на мобилния, следователно или съм аз, или някой вежлив крадец. — Хвърлих на канапето чантата си и тръгнах към кухнята да включа електрическия чайник.

— О, прословутото английско чувство за хумор — изкикоти се Силия. — Ще бъдеш ли на бала на Мими?

— Май нямам избор. — Направих кисела физиономия и се пресегнах за чаша и пликче чай. — Защо?!

Силия не отговори веднага. Тъкмо се канех да проверя дали връзката не е прекъснала, и тя изтърси:

— Обещай да не говориш с никого!

— Мила моя, ще присъстват стотици гости. Нима настояваш да се правя на глуха и няма?

— Стига глупости, Роузи! Мисълта ми беше да не говориш с никого от пресата.

— И по каква причина?

— Ами... засега не мога да ти кажа. Не знам подробности. Само ме послушай, става ли?

— Божичко, плашиш ме! Какво става?

— Не се притеснявай, съкровище. Повтарям — не разговаряй с репортери! Особено ако те питат за Джеймс.

Сърцето ми отиде в петите.

— Какво е направил? Добре ли е?

— Боях се, че ще реагираш така. Нищо му няма, успокой се. Може би е въввлечен в нещо, но засега чувам само слухове.

Репортерите търсят информация и ако се досетят, че си му сестра, ще те побъркат от въпроси.

— Ама... аз нищичко не знам.

— Точно така. Затова се успокой.

— Ти ще дойдеш ли довечера?

— Налага се... само че ще закъснея. Първо ще се отбия при мама.

— Какво ви става бе, хора? Тази вечер всички сте с майките си!

— възкликнах разочаровано.

— Моля?

— Нищо, нищо. Ще се видим на бала. Обещавам да бягам от репортерите като дявол от тамян. Доволна ли си?

— Да. И не се тревожи.

— Кой се тревожи?

— Така те искам! Чао.

Взех чашата с чай, седнах до прозореца и се загледах в заледената улица. После се заех с неприятната задача да избира дреха за бала, на която не бях възнамерявала да присъствам.

Господин Ковалски се забавляваше, но и се озадачаваше от женската суета. Влезеха ли в магазина дами, възбудени, поруменели и натоварени с пликове от различни модни къщи, той ги питаше от учтивост какво са си купили и само след два̀сет минути започваше да съжالياва, защото му се завиваше свят от аргументите им защо са избрали тази или онази дреха.

Отново си спомних за него, когато слязох от таксито. Носех семпла дълга черна рокля и бях наметнала сребристия кадифен шал, който Силия ми беше подарила за рождения ден. Смятах, че тоалетът ми не се набива на очи и ще остана незабелязана сред стотиците гости. Притичах по червения килим не само защото заръмя ситен дъждец, но и за да избегна обективите на папараците, тълпящи се около входа на хотела, преграден с червени копринени шнурове.

Щом се озовах във фойето и се почувствах в сравнителна безопасност, започнах да се оглеждам за някой приятел. След няколко минути наистина зърнах познато лице, обаче начаса ми се прииска да побягна. Опитах се да се смеся с гостите, но Филип Девъру вече ме беше забелязал и застрашително се носеше към мен.

— Добър вечер, госпожице Дънкан. Бих искал да кажа, че е удоволствие да те видя, обаче ще излъжа.

Надявах се усмивката ми да е достатъчно автентична, за да го заблуди.

— Не очаквах да кажеш друго, Филип.

Той се усмихна, давайки ми възможност да оценя изкуството на зъботехника, изработил зъбните му коронки, а после каза нещо, което ме смая:

— Всъщност дойдох да те поздравя.

— Така ли? — промърморих.

— Не е за вярване, нали? Неприятно ми е да го призная, но с твоя екип сте надминали дори моите очаквания.

Не бях съвсем сигурна дали ми прави комплимент, имайки предвид отрицателното му мнение за „При Ковалски“. Все пак му благодарих и добавих:

— И аз съм доволна.

Филип се поколеба и неохотно ми подаде ръка. Изглеждаше изненадан от самия себе си, което говореше, че не е свикнал да признава поражението си.

— Да обявим ли примирие? — подхвърли.

Смайването ми прерасна в изумление. Стиснах дланта му и промълвих:

— Разбира се. Благодаря.

— Няма за какво. Освен това знам от сигурен източник, че Мими те е разлюбила, което трябваше да се случи отдавна. „При Ковалски“ вече не е на мода. Като добавим и факта, че от днес имам договор да снабдявам с цветя „Шоуто на Летърман“, ти и жалкото ти магазинче вече не сте заплаха за мен. — Тракна с токовете на прескъпите си обувки, обърна ми гръб и изчезна сред гостите.

Засмях се. Онова, което Мими беше замислила като съкрушителен удар, всъщност ме зарадва. Лицемерната ѝ подкрепа не ми беше притрябвала. Тази вечер с хората от екипа ми бяхме доказали, че сме сред най-добрите в Ню Йорк.

Марни ненадейно изникна иззад висока мраморна колона и така изписка, че едва не ми причини сърдечен удар:

— Роузи! Слава Богу, че дойде! Видя ли някъде Райън Рейнолдс?

— Още не.

— С Филип ли разговаряше преди малко? Жалко, че ни е враг и не мога да се пробвам с него. Разкошен мъж е!

Изкисках се:

— Вече можеш. Той обяви примирие. Между другото, много си шик.

— Мислиш ли? — Марни се завъртя, за да демонстрира ефирната си рокля от синьо-зелен шифон. — Истинска класика. Купих я от бутик в Сохо. — Посочи шнолата си — пеперуда, обсипана с фалшиви диамантчета, която допълваше екстравагантната ѝ прическа, и добави: — А тази прелест е находка от битпазара в Ийст Вилиж, за който ме светна Мак.

— Прекрасна е.

— Надявам се да привлече вниманието на Райън. Представяш ли си, Роузи?! Ще бъда в една и съща зала с него! Толкова се вълнувам, че дъхът ми секва.

Вгледах се в пламналите ѝ страни и за миг се изплаших, че милата ми помощничка ще експлодира сред фонтан от искрящи звезди.

— Успокой се, скъпа. Едно питие за кураж?

— Искаше ми се, но не посмях да си взема да не би сервитьорите да ме помислят за непълнолетна.

Хванах я под ръка.

— Ела да видим дали ще откажат да ти сервират алкохол.

Запробивахме си път сред мъже с елегантни смокинги и дами с умопомрачителни вечерни рокли, дело на прочути дизайнери. Огледах се и мислено се поздравих — белите лампички, блещукащи сред гирляндите от зеленина и цветя, създаваха магически ефект. За пръв път изпълнявахме толкова мащабна поръчка, но безспорно се бяхме справили блестящо. Марни сякаш четеше мислите ми:

— Представяш ли си, Роузи! Ние създадохме тази красота!

— Така е. Гордей се с работата си.

Покрай нас мина сервитьор с поднос, отрупан с елегантни кристални чаши.

— Шампанско, госпожици?

Посегнах към подноса и дланта ми се удари в ръката на човек, който се беше пресегнал едновременно с мен. Машинално се обърнах да се извиня и в мен се впериха познати сиви очи.

— Роузи? Майко мила, изглеждаш фантастично!

Усмивката на Марни беше широка почти колкото балната зала.

— Нали? — възкликна тя и подаде ръка на Дейвид. — Марни Андерсън, асистентка на Роузи.

— Дейвид Литгоу. Много ми е приятно, Марни.

— А! — Тя веднага пусна ръката му. — Дейвид, значи.

Направих геройско усилие да се усмихна и промърморих:

— Не очаквах да те видя на бала.

— Мими ме покани едва днес следобед. Близка е с майка ми, която е в комитета по организирането на това събитие. Щом Мими разбра, че с теб се познаваме, настоя да присъствам. Като те видях, останах приятно изненадан. Не знаех, че ще си тук, макар да е редно, за да приемеш комплименти за работата си. Фантастична украса, Роузи. Имаш вроден талант.

Подсилих куража си с голяма глътка шампанско и измънках:

— Благодаря.

— Чакат ни за снимките. — Марни ме хвана под ръка и накриво изглежда Дейвид. — Довиждане, господин Литгоу.

— Ще се видим през март — усмихна се той. — На сватбата.

— Не и ако се отървем от ангажимента — промърмори тя и ме задърпа, докато се озовахме на безопасно разстояние от него. — Роузи, добре ли си? Отначало не загрях кой е. Извинявай!

— Нищо ми няма, не се притеснявай. Просто не очаквах, че ще е тук. Ела да потърсим Силия.

След половинчасово лутане из лабиринт от хора, които се смееха и шумно разговаряха, най-сетне признахме поражението си и се оттеглихме в дамската тоалетна, където най-неочаквано се натъкнахме на Силия, заобиколена от известни дами. Докато оправяха грима си, те захласнато слушаха монолога ѝ:

— Накрая му заявих: „Не ми пука кой си! Ако ще да си принц на Мароко, пак няма да пусна такава статия в «Таймс»!“ Ама че нахал е този Чарлс! Кой му дава право да... О, вижте кой е тук! Запознай-те се с жената, сътворила фантастичната украса за тазвечерния бал — госпожица Роузи Дънкан!

Всички се обърнаха към нас и одобрително закимаха. Силия си взе чантата и ни изтика обратно във фойето.

— Момичета, изглеждате фантастично! Гордея се, че ви познавам.

Марни засия:

— Благодаря, госпожо Райтън. — Видяхте ли някъде Райън Рейнолдс?

— Миличка, единственото, което видях след схватката с онези нахални фотографии, е дамската тоалетна, а той със сигурност не беше там.

Марни се обърна към мен:

— Ще надникна в залата. Може вече да е дошъл. Пускаш ли ме, Роузи?

— Разбира се. Ще се видим след малко.

Със Силия я загледахме как подскача като палаво момиченце, после приятелката ми ме прегърна през раменете и попита:

— Някой не поиска ли да те разпита?

— Не. Освен с Марни разговарях само с Дейвид.

— Дейвид ли? Той пък какво търси тук?

— Мими го е поканила в последния момент. Вероятно за да ми отмъсти.

— Моля? За какво да ти отмъщава?

— Дълга история. Друг път ще ти я разкажа. Да знаеш, че много ме изплаши със забраната да разговарям с репортери. Какво се е случило?

Тя се навъси.

— Носят се слухове за брат ти. Не се панирай, съкровище, засега са само слухове. Започнаха да се разпространяват преди известно време, днес подочух нещичко от нашия човек във Вашингтон.

Сърцето ми се разтупка.

— Джеймс работи във Вашингтон от шест месеца и само от време на време се връща в Англия.

— Знам. Виж, не се впрягай. Хората обичат да си чешат езиците. В повечето случаи слуховете се оказват безпочвени.

— Само че ти се беше впрегнала достатъчно, за да ме предупредиш за репортерите.

Силия безгрижно се усмихна, но погледът ѝ издаваше безпокойството ѝ. Реших да не настоявам — изненадите тази вечер ми бяха предостатъчни. Приятелката ми видя някого и възкликна:

— Роузи, ще те изоставя за малко. Имам спешен разговор с един човек. Нали не възразяваш?

— Не, разбира се.

— Няма да се бавя — подвижна тя и изчезна сред елегантните мъже и жени, които, ако се съди по изваяните им тела, явно бяха редовни посетители на фитнес залите.

Отпих от шампанското и се огледах. Каквито и недостатъци да имаше Мими Сътън, нейните празненства бяха най-изисканите и подсказваха за могъщото ѝ влияние в нюйоркското висше общество. Нейт още го нямаше. Копнеех да зърна познатата ми усмивка, макар че се чувствах доста неловко след следобедния ни разговор. Запитах се дали ще хареса тоалета ми, но след миг прогоних глупавата мисъл. Много отдавна бях престанала да се интересувам от мнението на мъжете относно външността, а тази вечер самочувствието ми и без това беше смачкано при вида на толкова красиви и елегантни хора. Почувствах се глупаво, задето стърчах сама и се издавах, че се чувствам като риба на сухо. Понечих да изляза от залата, но някой докосна рамото ми. Обърнах се и видях висока червенокоса жена с фантастична тъмносиня рокля и огърлица от диаманти, които запроблясвах, щом тя заговори.

— Роузи Дънкан?

— Да. Здравейте. — Подадох ѝ ръка, но непознатата не се здрависа с мен.

— Най-сетне се срещнахме — процеди. Безизразното ѝ лице сякаш беше издялано от мрамор. — Изобщо не сте каквато си ви представях.

Не знаех дали това е комплимент или обида, но за всеки случай се усмихнах.

— Нямате представа колко често ми го казват.

Непознатата явно беше лишена от чувство за хумор. Неодобрително ме изгледа от главата до петите и се намръщи като строга учителка.

— Признавам, че ми беше любопитно защо правите толкова силно впечатление на някои хора.

— Нима? Прощавайте, не чух името ви. — Отново ѝ подадох ръка и този път тя благоволи да стисне дланта ми с дългите си студени пръсти, при което забелязах безупречния ѝ маникюр.

— Кейтлин. Сътън. — Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която повече приличаше на презрителна гримаса. — Чух, че познавате Нейт.

Моят годеник.

Помъчих се да запазя присъствие на духа, въпреки че се почувствах зле облечена и непохватна в сравнение с тази изискана жена.

— Радвам се, че най-после се запознахме — изтърсих и се изчервих като домати.

Кейтлин отново се усмихна. Изражението ѝ беше като копие под индиго на физиономията на майка ѝ в ранния следобед.

— Боях се, че ще се окажете... как да се изразя по-деликатно — по-голямо предизвикателство. Сега обаче виждам, че страховете ми са били безпочвени. — Високомерният ѝ тон напълно смаза самочувствието ми. — Нямайте представа какво облекчение изпитвам.

— Приятно е да оправдаеш нечии надежди — подхвърлих и се опитах да потисна нарастващия си гняв. — А сега ме извинете, заета съм.

— Дори знам с какво! — избълва тя и за миг се превърна от ледена кралица в разярена харпия. — Заета сте да настройвате Натаниъл срещу мен!

— Един момент...

— Няма да стане! Набийте си в главата, че винаги получавам каквото искам!

— О, това вече го знам. — Едва се сдържах да не плисна шампанското в самодоволната ѝ физиономия. — А относно Натаниъл грешите: не го настройвам срещу вас. Пък и как бих могла, след като не ви познавам? Вие също не ме познавате, иначе нямаше да ми припишете такъв „грех“.

— Ако сте невинна, госпожице Дънкан, защо самото споменаване на името ви предизвиква дрезги помежду ни с Нейт? Не се правете на света вода ненапита — откакто започна да се вижда с вас, той много се промени.

— В такъв случай искайте обяснение от него, а не от мен, госпожице Сътън. С него сме само приятели и ми омръзна да го повтарям пред всички членове на семейството ви!

Кейтлин присви очи, приведе се към мен и просъска:

— Не припарвайте до годеника ми! Забранявам да се виждате!

— Кажете му го сама! — озъбих се.

— Роузи! Ще паднеш, като ти кажа с кого разговарях... — изчурулика Силия и се сепна, като видя почитаемата госпожица Сътън. — Прощавай, Кейтлин, в първия момент не те познах! Изглеждаш божествено е тази рокля.

— Оригинал на Валентино — високомерно отвърна Кейтлин и леко се усмихна. — Силия, не си ми казвала, че имаш толкова очарователна приятелка.

— Прекрасна е, нали? — продължи да чурулика Силия, безпогрешно разпознала изражението ми. — И толкова търсена напоследък!

Усмивката на Кейтлин помръкна.

— Сигурно — процеди. — Извинете ме. — Обърна ни гръб и се отдалечи. Като гледах гостите, които се отдръпваха да ѝ направят път, неволно се сетих как Червено море се е разделило, за да пропусне израилтяните.

Силия тихо подсвири и ме потупа по рамото.

— Съкровище, добре ли си?

Отпих голяма глътка шампанско и макар още да бях настръхнала, си наложих да говоря спокойно:

— Нищо ми няма. Обаче тази жена е същинска змия.

— Виж майката и не питай за дъщерята. Какво ти каза?

— Нищо особено. Само ме обвини, че причинявам дразги между нея и годеника ѝ и че искам да ѝ го отнема.

Силия изсумтя:

— Да го каже на психотерапевта си, не на теб!

— Кейтлин Сътън си има терапевт?

Приятелката ми лукаво се усмихна.

— Няколко терапевти. Тази млада жена е мечтата на всеки психиатър. Да пукна, ако разбирам какво вижда в нея Натаниъл.

— Вероятно каквото двете с майка ѝ му заповядват да види — подхвърлих злобно и за пръв път се поотпуснах. Само че продължавах да мисля за днешния си разговор с Нейт. Не исках да съм причина за търканията му с Кейтлин, но се чувствах мъничко виновна, задето имах чувства към него. Харесвах го повече, отколкото ми се искаше. Все по-често се питах какво ли ще е да съм негова съпруга. Харесвахме едни и същи неща, химията помежду ни бе неоспорима и той беше първият мъж след Дейвид, който ме привличаше сексуално.

Обаче беше годеник на Кейтлин и не исках да нося вина, ако разбиеше сърцето ѝ, макар то да беше твърдо като гранит. Ако той решише да я напусне, както ми намекна, не биваше да е заради мен...

Глас откъм сцената прекъсна размишленията ми. Едва сега осъзнах, че оркестърът е престанал да свири.

— Дами и господа, посрещнете виновницата за тазвечерното събитие: госпожа Мими Сътън!

Всички заръкопляскаха. Мими царствено заслiza по широкото стълбище, изкуствените кристали и пайети, обсипващи роклята ѝ, проблясваха под прожекторите. Щом се озова на най-долното стъпало, някой ѝ подаде микрофон; тя се засмя уж смутено и вдигна ръка. Аплодисментите мигом заглъхнаха.

— За каква се мисли тази? За Савската царица ли? — тихо се изкиска Силия.

— Благодаря, благодаря. Добре дошли на нашия петнайсети поред зимен бал в разкошния „Айлъстриан“, който, вероятно ще се съгласите, е най-подходящата сцена за тази вълшебна нощ. С радост ви съобщавам, че само от поканите събрахме над два милиона долара за нюйоркските обществени болници.

Гостите учтиво заръкопляскаха.

— През годините имах удоволствието да съм домакиня на този бал, превърнал се в едно от най-значимите събития в Манхатън, но днешното тържество е особено значимо за мен. Защото тази вечер ще ви съобщя новина, която освен мен ще развълнува и всички вас.

— Извади си бележника, за да запишеш чутовната новина — прошепнах на Силия.

— Цялата съм в слух — поусмихна се тя.

— Тази Коледа фамилия Сътън ще се сдобие с още един член. Дъщеря ми Кейтлин прие предложението за брак, направено ѝ от очарователния Натаниъл Ейми от издателство „Грей енд Конъл“.

Избухнаха бурни аплодисменти, един прожектор се насочи към Нейт и Кейтлин, които се усмихваха и свенливо махаха на хората около тях. „Изглеждат прекалено щастливи за хора с проблемна връзка“ — прошепна ми предателско гласче, но аз се престорих, че не го чувам.

— И сякаш тази вест не бе достатъчна да стопли майчинското ми сърце, днес се случи още нещо — двамата най-сетне насрочиха датата

за сватбата си. Кейтлин и Натаниъл ще станат господин и госпожа Ейми на двацет и четвърти май догодина!

Гостите завъзкликваха изненадано и радостно, камерите и фотоапаратите се насочиха към щастливата двойка. Наблюдавах Нейт, който се смееше и прегръщаше годеницата си. Нямах и следа от паниката, която бях зърнала преди няколко часа в бистрото. Той изглеждаше щастлив като всеки влюбен мъж. Ненадейно ми стана горещо, почувствах, че се задушavam. Прииска ми се веднага да се махна оттук. Обърнах се към Силия, изобразих някакво подобие на усмивка и заявих:

— Прекалено много силни усещания ми се събраха днес. Отивам си у дома.

Тя загрижено ме изгледа.

— Разбирам, съкровище. Обади ми се утре, чу ли?

Запробивах си път сред красивите и елегантни хора от каймака на нийоркското общество, най-сетне стигнах до външната врата и с пълни гърди вдъхнах студения въздух. Слязох по стъпалата (червеният килим вече беше мокър и окалян) и вдигнах ръка да спра такси. Няколко жълти автомобили с пасажери на задната седалка ме отминаха и аз придърпах сребрилата наметка, за да се защитя от декемврийския студ.

След няколко минути реших да повървя до следващата пряка, за да се стопля — вече бях изгубила надежда да хвана такси в тази мразовита съботна вечер. Тъкмо се отдалечавах от ярките светлини на хотела, и чух познат глас:

— Роузи! Почакай!

Обърнах се. Дейвид тичаше към мен. Не знаех как да постъпя, затова спрях и го изчаках.

— Няма таксита, а? — задъхано каза той.

— Никакви. Вече загубих надежда.

— Посиняла си от студ. Ще ти дам палтото си.

Изведнъж се почувствах уязвима и поклатих глава.

— Не, благодаря.

Дейвид се засмя, но не защото му беше весело, а за да се измъкне от неловкото положение.

— Не се шегувай!

— Изобщо не се шегувам... Такси! — Колата префуча край мен и се изгуби в мрака.

— Роузи, предлагам ти палтото си, не се опитвам да те изнасиля.

Обърнах се към него, давайки си сметка, че едва движа премръзналите си устни.

— Не ми е студено. Благодаря за грижите.

Забелязах, че хем му идваше да се разсмее, хем беше вбесен от магарешкия ми инат:

— Да му се не види, умееш да тормозиш мъжете!

Измерих го с поглед, после извърнах очи към улицата. Пръстите ми започваха да изтръпват, вече не си чувствах краката.

— Чудесно! Прави се на вироглава! Само че аз няма да допусна да премръзнеш! Запомни, че те спасявам от бяла смърт. — Той свали дългото си тъмносиво палто и ме наметна с него.

Вече бях така премръзнала, че нямах сили да протестирам. Ненадейно гневът ме напусна и осъзнах абсурдността на положението. Прихнах да се смея, дъхът ми образуваше малки облачета, които се издигаха към нощното небе. Придърпах палтото, затропах с крака, за да възстановя кръвообращението в стъпалата си, и се обърнах към Дейвид. Още повече ме досмеша, като видях изражението му.

— Плашиш ме — изпъшка той. — Да повикам ли линейка?

Отговорих през смях:

— В никакъв случай. Не бой се, не съм откачила. Сигурно е от преумората. Благодаря ти... за палтото де.

— Кофти вечер, а?

— Позна.

Дейвид пъкна ръце в джобовете на официалното си сако.

— Къде отиваш?

— Ами... още не знам. Във всеки случай по-далеч от Мими Сътън.

Усмивката му беше топла като палтото му, наметнато на раменете ми.

— И с основание. Не знам как я търпи Нейт, камо ли да се примири да му е тъща. — Присви очи и добави: — Видях те да разговаряш с Кейтлин.

Неволно потреперих.

— По-скоро тя ми се зъбеше. Предчувствам, че тази година няма да получа коледна картичка от семейство Сътън.

— Заради Нейт, нали?

Започваше да си позволява прекалено много и бях готова да го сложа на мястото му. Само че не исках да се разделя с палтото му, затова дипломатично смених темата:

— Денят ми беше ужасно напрегнат. Преуморих се и не бях в настроение за разни там тържества. Бих предпочела да изпия чаша горещо какао и да си легна рано.

Той изръкопляска.

— Чудесна идея!

— Ранното лягане ли?

— Не, откачена жено! Горещото какао. Или поне кафе. Наблизо има кафене. Ще си поръчаме топли напитки и нещо за хапване, след като явно ще пропуснем банкетата на Мими.

За миг се поколебах — все пак от този човек бягах повече от шест години. Изведнъж ми хрумна, че вече не се боя от него. Най-много се страхувах от повторната ни среща, а ето, че я бях издържала... почти безболезнено. Пък и нали бях приела поръчката за цветята на сватбата му. Въпреки че още му нямах пълно доверие, внезапно се почувствах по-силна от когато и да било. Боже, колко вълнуващо беше да осъзная, че най-после съм готова да започна нов живот!

— Добре — отвърнах с усмивка и изпитах още по-дълбоко задоволство от изненадата му. — Напред към кафенето.

Бистрото на Джо беше от онези манхатънски „институции“, които показват по филмите. На високите столчета до безкрайно дългия никелиран барплот бяха накацали всякакви нюйоркски чешити и консумираха грамадански сандвичи, други седяха на червените кожени канапенца. На всяка маса се мъдреха купи с големи кисели краставици, бутилки с кетчуп и захарници. От прациящите високоговорители мазно припяваше Дийн Мартин, посетителите разговаряха по-гръмко, отколкото се налагаше, заведението кълтеше от смеховете им.

С Дейвид седнахме на маса по средата на залата, обгърнахме с длани чашите с горещо кафе и се загледахме в замъглените витрини, през които смътно проблясваха черният уличен асфалт и безбройните неоновии реклами. Сервитьорката ни донесе две големи парчета

ябълков пай, който според думите ѝ беше „спицилитетът на гутвача“, и уханието на маслено тесто и канела събуди апетита ми.

— А сега сподели истинската причина, поради която скоропостижно напусна купона — промърмори Дейвид, без да престава да се тъпче с пай. — Надявам се, че не е било заради мен.

— Не се ласкай от тази мисъл. — Усмихнах се, за да го уверя, че не възнамерявам да се заяждам. — Наистина имах тежък ден. С Ед сме на крак от пет сутринта.

— Ед е твоят...

— Колега дизайнер.

— А! — Дейвид сведе очи и яростно нападна пая. — Питам се дали...

— Освен това е най-добрият ми приятел. Много го обичам, а той бди над мен. Разбираме се идеално. — Мигом се упрекнах, че лаконичното описание не дава вярна представа за положителните качества на Ед, обаче нямаше думи, с които да изразя останалото.

— Ясно. — Той отново вдигна глава. — Имаш ли си... някого?

— Не. И така ми е добре. Щастлива съм.

— Виждам. — Дейвид пак се загледа през витрината и млъкна.

Взех още една хапка от пая и се огледах. Бистрото беше претъпкано с хора, които говореха едновременно. Теорията на Ед е, че нюйоркчаните нямат време за губене, затова престават да говорят само когато си поемат въздух, но дори и това правят по разписание. Ахнах, като се сетих за него, а Дейвид разтревожено ме изглежда.

— Какво ти е?

Посочих чинията си и се престорих, че съм си опарила езика от горещия пай.

Той се усмихна, но след секунда отново стана сериозен:

— Роузи, искам да знам. В живота ти имало ли е някого, след... след като се разделихме?

Въпросът му пробуди мъчителните спомени, но знаех, че не мога да го избегна.

— Не — отвърнах, като се постарях да не издам чувствата си. — Защото аз пожелах така.

Дейвид примигна.

— Заради мен ли? Заради онова, което ти причиних?

Наведох глава и не продумах. Мълчанието ми беше по-красноречиво от всякакъв отговор.

— Разбирам — промълви той.

— Вие ли поръчахте сандвичи с бекон и ръжен хляб? — До масата ни цъфна сервитьорка на средна възраст, чиято униформа беше с няколко номера по-малка от необходимия размер. Гласът ѝ с напевен бронкски акцент се връза в разговора ни. — Или черешовият пай е за вас, а?

Докато Дейвид я осведомяваше, че не сме поръчали нито едното, нито другото, аз се взех в ръце и посегнах за чашата си.

— Грешката е моя — призна дебеланката. — Да ви донеса ли още кафе, мили хора?

Той ме погледна. Направих знак, че не искам повече.

— Бива. — Жената ни се усмихна, давайки ни възможност да се полюбуваме на пожълтелите ѝ от никотин зъби, и напевно изрече: — Да ви е сладко.

Дейвид се приведе към мен и прошепна:

— Кой ме би през устата да отказвам? Черешовият пай изглеждаше адски вкусен.

— Открай време имаш слабост към сладкишите — промърморих и едва тогава се усетих, че забележката е прекалено интимна.

— За жалост още я имам.

Усмихнах се въпреки болката, която прониза сърцето ми.

— Внимавай, иначе няма да се побереш в сватбения смокинг.

— Добре. — Той колебливо се пресегна през масата и леко докосна ръката ми. — Безкрайно съжалявам, Роузи. Заслужавах много повече, отколкото ти дадох.

Осмелих се да го погледна в очите и дръзко отговорих:

— Вярно е.

Дейвид се усмихна.

— Най-сетне сме единодушни по някакъв въпрос. — Засмяхме се и сякаш малко камъче се отрони от невидимата стена помежду ни. — Още ли държиш да осигуриш цветята за моята... за сватбата?

— Естествено. Тази вечер с екипа ми доказахме, че сме готови за предизвикателството.

— Въпросът е дали ти си готова, Роузи.

Измъкнах дланта си от неговата и взех чашата с кафето.

— Разбира се. Как вървят другите приготовления?

Той кисело се усмихна.

— Все едно се планира военна операция. Мама и майката на Рейчъл... — той млъкна, защото усети, че отново навлиза в опасна територия.

Реших да съм великодушна и внезапно открих колко успокояващо ми действа фактът, че съм се издигнала над дребнавата женска ревност.

— Разкажи ми за Рейчъл — подхвърлих.

Дейвид подсвири и потърка брадичката си — жест, който издаваше нервността му.

— Рейчъл... Тя е... наистина ли те интересува?

— Иначе щях ли да попитам?

Той се поколеба, после въздъхна:

— Ами добре. Рейчъл преподава история в Йейл — известна е като най-младата преподавателка във факултета. Запознахме се, когато на нашата фирма възложиха изработване на рекламна стратегия за привличане на повече студенти. Тя беше привлечена като консултантка. Станахме си симпатични, после... знаеш как е. Задно сме от осемнайсет месеца и... съм щастлив.

Представих си бъдещата му съпруга като отстъпчива жена, погълната от работата си, която безропотно угаждаше на всичките му прищевки. Нищо чудно, че беше щастлив.

— Явно си намерил жена по свой вкус — подметнах.

— Да. Поне така смятам. Сега съм по-възрастен и по-мъдър. Идеята за семейно гнездо не ме плаши както навремето... Извинявай.

— Няма за какво. Все пак ми е интересно... — млъкнах, защото не знаех как да формулирам въпроса си.

— Любопитно ти е дали затова навремето избягах, така ли?

— Да. Още се питам каква беше причината.

Дейвид въздъхна и отново хвана ръката ми.

— Бях кръгъл глупак, Роузи. Хвана ме страх и не ми достигна смелост да ти го призная. Отначало всичко ми се струваше толкова романтично, че изобщо не се замислях. В деня преди сватбата за пръв път осъзнах какво се случва и се ужасих. Не ме разбирай погрешно — обичах те... посвоему. Сега си давам сметка, че повече съм бил увлечен по идеята за брака. Дори да се бяхме оженили, едва ли щях

задълго да съм ти съпруг. Разбира се, не по твоя вина, Роузи. Чувствах се като машинист, който е изгубил управление над локомотива и не може да го спре. Единствената възможност беше да скоча в движение.

Втрещих се в човека, който преди повече от шест години беше „изскочил“ от живота ми, и обяснението ми се стори логично. Казах си, че може би е трябвало да се вгледам по-внимателно в експресния влак, движещ по инерция брачните ни планове. Може би щях да зърна в погледа му страха, който виждах сега.

— Трябваше да ми кажеш, Дейвид. Щяхме да измислим нещо или най-малкото да предотвратим цирка в деня на сватбата.

— Баща ми каза, че си била невероятна. — Той пусна ръката ми. — Толкова силна и безстрашна... за разлика от мен.

— Той ме уволни и ми предложи подкуп — отвърнах, гледайки го право в очите. Донякъде вече разбирах какво е мотивирало действията му, но до края на живота си нямаше да забравя грозната сцена с баща му. — Вашите не ми се обадиха повече, прекъснаха всякаква връзка с мен. Все едно ме наказваха заради измяната ти.

— Знам, знам. Повярвай, че той искрено съжалява. Обясни, че се е засрашил от постъпката ми и изпаднал в паника. Всъщност той ми показа статията в „Ню Йорк Таймс“. Така разбрах, че си в Щатите. Ще ми простиш ли някога, Роузи?

Въздъгнах и се усмигнах:

— Знаеш ли, май вече съм ти простила.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След като успешно се бяхме справили с амбициозната задача да направим декорациите за Големия зимен бал, най-сетне имах свободно време да се подготвя за Коледа. Признавам, че макар във всяко друго отношение да съм организирана личност, винаги отлагам за последно пазаруването за този празник. Може би защото търсенето на подаръци няколко дни преди Коледа придава по-голямо очарование на задачата ми, въпреки че ми идва доста нанагорно. В резултат почти винаги тичам по магазините сутринта преди Бъдни вечер. И така се случва приятелите и близките ми да получат неподходящи дарове, но в повечето случаи попадам на страхотни находки, които радват всички.

И тази година не изневерих на обичая си. Цяла сутрин обикалях магазинчета, бутици и книжарници, а след като накупих подаръци, поздравителни картички и опаковъчна хартия, отскочих до „Забарс“ да се снабдя с деликатеси. Натоварих покупките в едно такси, тръснах се на задната седалка и въздъгнах с облекчение. Щом се прибрах у дома, набързо си направих кафе, разчистих масата, грабнах ножица и ролка прозрачни лепенки и се захванах с опаковането на подаръците. След около час големите пазарски чанти се изпразниха, а на масата се оформи купчина елегантни пакетчета. Хрумнала ми беше оригиналната идея вместо етикетчета да използвам лъскави листа от зеленика, върху които със злато написах имената на хората, за които бяха подаръците. Скръстих ръце, полюбувах се на творенията си, хапнах доматиена супа, отново напълних чантите с пакетчетата, нарачих ги, излязох на улицата и спрях такси.

— Ще разнасяме подаръци, а, мадам? — подхвърли мургавият шофьор, говорещ с италиански акцент, и се ухили така, че би му завидял и котаракът от „Алиса в Страната на чудесата“.

— Точно така. Ще ви платя за целия следобед, ако не възразявате.

— Да възразявам ли? Дадено, мадам! За мен Коледата вече дойде! Жена ми ще се побърка от радост. Преди месец е мярнала

някаква капела на витрината на „Блумингдейлс“ и оттогава все ми опява: „Тони, ако не ми купиш шапка за Коледа, ще те зарежа и ще се ожения за братовчед ти Марко“. Абе знам, че само ме плаши. Марко е тъпак, а пък моята лазаня ще посрами даже спецовете в Неапол. Жена ми може да е мрънкало, ама си знае интереса... Къде отиваме първо?

Изглежда тази година всичките ми приятели се бяха заразили от порочния ми навик да купувам и раздавам подаръци в последния момент. Силия не си беше вкъщи, затова оставих пакетчето на съседката ѝ госпожа Андрюс, която обеща да ѝ го предаде незабавно. Марни и сестра ѝ бяха отишли в „Мейси“, затова пуснах подаръка ѝ в пощенската кутия (за щастие ѝ бях купила нещо малко и нечупливо). С Ед се чухме по телефона и той заяви, че има малко работа, но по-късно ще се отбие при мен да си получи „дара от влъхвите“. След като разнесох и другите подаръци, Тони ме закара обратно до жилището ми.

Пожелах му весела Коледа и му връчих уговорената сума плюс щедър бакшиш.

— Дано жена ти хареса шапката, която ще ѝ купиш.

Той се ухили:

— Ако вземе да прави фасони, ще я зарежа заради нейната братовчедка Маргарита. Приятно изкарване на празниците, мадам.

Признавам, че от дете обичам Бъдни вечер повече от Коледа. Може би защото ми навява носталгични спомени за времето, когато мечтаех за подаръците от чувала на добрия белобрад старец, или защото настъпването на Коледа бележи края на трепетното очакване на големия празник. Каквато и да е причината, за мен Бъдни вечер е опияняваща смесица от надежди, спомени и нежни чувства.

На този ден винаги задушavam парче свински бут, шпиковано със скилидки чесън, с дафинов лист, прибавен към соса, а на другата сутрин го използвам като плънка за пуйката. Правех го още докато живеех в Лондон и божественият аромат винаги ми напомня за родината. За мен пайовете с кълцано месо и бисквитите с карамфил и канела също са неизменни атрибути, свързани с празника. И тази година не измених на традицията. Сложих месото да се задушава, подредих в чинии изпечените бисквити и отидох в дневната да се порадвам на украсата. Когато бяхме малки, Джеймс ме подиграваше, че също като враните си падам по лъскавите неща. Твърдеше, че съм единственият човек на света, който само за една стая използва

блестяща сърма, достатъчна за декорирането на цяла къща. Оттогава съм се поуспокоила, но все пак редом с гирляндите от борови клонки и коледни звезди окичвам апартамента и с кичозни мигащи лампички. От стереоуредбата звучеше любимият ми коледен диск, който преди години бях купила от магазин „Всичко по една лира“: Бинг Кросби и Франк Синатра изпълняваха популярни коледни песни. Разкошната елха, апетитната миризма на бисквитите и задушеното, смесена с аромата на кафе, плюс гласовете на двамата разбивани на женски сърца създаваха неповторима празнична атмосфера.

Около осем часа Ед позвъни на вратата ми. Както винаги, беше с протърканото кожено яке, само дето беше увил около врата си дебел вълнен шал и крачоците на джинсите му бяха напъхани във високите му обувки.

Подканих го:

— Влизай бързо да се стоплиш.

— Леле, братче! — ахна той. — Падаш си по традициите, а?

— Да — кимнах и доволно се усмигнах. — Искаш ли кафе?

— Съжалявам, бързам. Очаква ме съмнителното удоволствие да присъствам на семейна вечеря на клана Стийнман.

— Сигурно ще е забавно — подсмихнах се и тръгнах към кухнята да нагледам задушеното.

Ед ме последва, седна в дневната, загледа се в красивата ми елха и опечалено промърмори:

— Несъмнено. Цели три дни в компанията на роднини психиатри. Разговорите ми вдъхват усещането, че гледам безкрайно повторение на епизоди от „Али Макбийл“. Затова си казах: „Само Роузи Дънкан, най-гениалната аранжорка на цветя в Ню Йорк, ще ми вдъхне сили да издържа тази напасть, без да си изгубя разума“.

Взех един пай с месо, сложих го в чиния и му го занесох:

— Хайде плюскай.

— Обожавам префинените ти изразни средства. — Той се ухили, пъкна в устата си целия пай и изпъшка, когато плънката опари езика му. — Ммм, великолепно. Много те бива, Роузи. Ти си възплъщение на духа на Коледата.

— Добре дошъл в приказния свят на Роузи Дънкан. — Седнах срещу него на канапето. — Радвам се, че все пак намери време да се отбиеш.

— Че как иначе? Умирах от любопитство да видя как изглежда прословутото коледно дръвче, след като приложиш върху него творческите си умения. В, крайна сметка и аз допринесох то да краси дневната ти.

— Не отричам. Е, какво ще кажеш?

Той се хвана за сърцето и въпреки насмешливите пламъчета в очите му взе да се превъзнася:

— Ох, нямам думи! По-красиво е, отколкото си представях! — Изведнъж стана сериозен и добави: — Мъчно ли ти е, че не си с близките си?

— Да, малко. Мама ще празнува с братовчедка ми — тя живее в съседство. Баба ми, която вече е на деветдесет и три, ще посрещне Коледа с другите обитатели на луксозния старчески дом в Нюкасъл и вероятно ще прекали с шерито. А брат ми... доколкото ми е известно, тази година ще прекара празниците във Вашингтон. Честно казано, нямам нищо против да си остана сама в уютното си апартаментче.

— Де да можехме да си разменим местата. — Ед извади от джоба на якето си елегантно опаковано пакетче и ми го подаде: — Заповядай. Весела Коледа!

— Трогната съм! Много е красиво.

— Заслугата не е моя. Подмазах се на продавачката и тя ми го опакова. Обаче се справи блестящо, така си е.

Взех подаръка му, който бях сложила под елхата, и му го връчих.

— И на теб весела Коледа.

— Роузи, не трябваше... ама че съм лицемер! Разбира се, че трябваше. Та нали съм най-добрият ти приятел в целия свят, да не говорим, че няма да намериш друг толкова талантлив дизайнер. Слушай, не разопаковай подаръка до утре, става ли? Традиция на фамилията Стийнман.

— Бива. Тогава и ти не поглеждай какво съм ти купила. Не нарушавай традицията заради мен.

— Добре, разбрахме се.

Не издържах и му зададох въпроса, който ме човъркаше през целия ден:

— Подари ли нещо на тайнствената жена?

Той се втренчи в мен и за миг се поколеба, после изтърси само едно лаконично: „Да“.

Изпитах необяснимо разочарование, но на бърза ръка го прогоних и възкликнах:

— Чудесно! Браво на теб. Призна ли й чувствата си?

Ед се засмя.

— Още не ми стиска.

— Според мен е редно да й кажеш какво изпитваш.

— Мислиш ли? — Не изглеждаше особено ентузиазизиран от предложението ми.

— Разбира се. На Нова година всички си пожелаваме нещо. Пожелай си смелост да й се обясниш в любов. Как иначе ще разбереш дали споделя чувствата ти?

Той присви очи.

— Явно не подозира, че съм влюбен в нея. В противен случай щях да усетя вибрациите.

— Приятелю, някои хора умело крият емоциите си. Много са потайни.

— За себе си ли говориш?

— Донякъде. Повече от шест години криех истината за случилото се в Бостън и се изповядах едва след внезапната поява на младоженеца беглец.

— Значи ме съветваш да постъпя като подляр, страхуващ се от обвързване, и да я изненадам, за да изтръгна истината?

— Не изопачавай думите ми, глупчо. Сериозно — тя няма да разбере, че я харесваш, ако не й кажеш. Кой знае — може би отговорът й ще те изненада.

Ед кисело се усмихна.

— Не знам... може да се пробвам, шефке. — Погледна часовника си и стана. — Тръгвам, иначе нашите ще се паникьосат, че съм се пребил някъде, и ще започнат да звънят по болниците. Ела да те гушна. — Притисна ме до себе си и отново усетих миризмата на одеколон, просмукана в коженото му яке. — Обещай да не се промениш, Роузи Дънкан. И да не криеш нищо от мен... никога повече. — Наведе се и ме целуна по главата. Топлият му дъх беше някак успокояващ.

— Добре, добре — промърморих, докато се вслушвах в ударите на сърцето му. Хубаво ми беше в прегръдките му, чувствах се неуязвима, в безопасност.

Той ме пусна, изгледа ме и тръгна по коридора. На половината път се обърна и подхвърли:

— Пожелавам ти прекрасна Коледа, Роузи.

* * *

През празничните дни се чух по телефона с мама, баба, Джеймс, Силия (която ми звънеше през няколко часа, за да се оплаче, че роднините я побъркват) и с приятелите от гимназията и университета, с които още поддържам връзка. С най-голямо нетърпение обаче очаквах дългите разговори с Бен, които по традиция провеждаме на Бъдни вечер. Всъщност в повечето случаи той говори, а пък аз слушам: разказва надълго и нашироко какво се случва в Бостън, колко студенти са се записали тази година в Харвард, какъв нов екстреман спорт е открил и какво гадже е имал, има или възнамерява да свали. Тази година обаче на дневен ред бяха моите новини. Бен си глътна езика, като научи как Дейвид отново е влязъл в живота ми. След като се окопих, побърза да ме подложи на истински разпит:

— Колко пъти сте се срещали?

— Само три. Последния път пихме заедно кафе и си поговорихме.

— Обясни ли идиотската си постъпка? Извини ли се, или си е същият арогантен Литгоу, когото познаваме и мразим?

— И обясни, и се извини. Стори ми се много променен — по-зрял, по-мъдър.

— А ти какво му отговори?

— Не му се размина. Хубавичко го нарязях.

— Да бе! Нали си приела да пиеш кафе с него! Къде ти беше умът?

— Бен, успокой се. Стана неочаквано, но съм доволна. Поговорихме си откровенно и прогонихме призраците от миналото.

— Признай, че пак се влюбваш в негодника!

— Не! — възкликнах разпалено. — Напротив — сега напълно осъзнах, че нямам чувства към него. Иначе нямаше да се съглася да правя украсата за сватбата му, нали така?

— Май да. Все пак много внимавай с този човек. Както казват хората, вълкът козината си мени, не и нрава.

— Всички правим грешки, Бен. Как да продължа напред, ако не повярвам в искреността на Дейвид?

Тежка въздишка долетя до слуха ми чак от Бостън.

— Може би имаш право. Само че не искам никога вече да страдаш така.

— Знам, верни мой приятелю. Благодаря за всичко.

— Между другото, как е Ед? — неочаквано попита той. Беше се запознал с колегата ми при едно свое посещение в Ню Йорк и двамата си паснаха най-вече заради страстта си към бейзбола.

— Ами... добре е. Защо питаш?

— Защото в последното си съобщение по електронната поща го споменавах много често.

— Така ли?

Бен се засмя.

— Само около петнайсет пъти. Да не сте се влюбили един в друг?

— Не, разбира се. Стига си се гъбаркал.

— Не се „гъбаркам“, както елегантно се изрази, само констатирам факт. Да те цитирам ли? „Ед направи това, Ед каза онова...“

Машинално поклатих глава, въпреки че Бен не можеше да ме види.

— Сигурно защото заради работата през последния месец почти непрекъснато бяхме заедно.

— Може би. Сподели нещо повече за този Нейт.

Само че нямаше нищо за разказване. След бала той престана да ми се обажда и откровено казано, това ме устройваше.

Късно вечерта ми телефонира мама. Осведоми ме надълго и нашироко с кого се е срещнала, какво ще прави през коледните празници и така нататък, но нещо в тона ѝ ме обезпокои. След като търпеливо изслушах тирадата ѝ, не се стърпях и я попитах какво я тревожи.

— Нищо, скъпа — безгрижно отвърна тя, с което подсили убеждението ми, че има нещо гнило.

— Мамо, не лъжи. Усещам, че си неспокойна.

Тя помълча, после въздъхна:

— Подозирам, че Джеймс се е забъркал в неприятности.

Празничното ми настроение мигновено се изпари.

— Защо? — възкликнах. — Какво ти каза?

— Нищо не ми е казал, Роузи. Обаче тази сутрин се чухме по телефона и ми се стори доста особен.

— В какъв смисъл?

— Попитах го къде ще изкара празника, а той взе да увърта. Знаеш го какъв е, скъпа. Разказва от игла до конец за празненствата, на които е бил поканен, и за красивите жени, с които се среща. Днес обаче... може би ще ме помислиш за параноичка... но днес май се ядоса от въпросите ми. Измисли нелепо обяснение, че бързал за съвещание — на Бъдни вечер, представи си! — и на бърза ръка ми затвори. Спомена ли ти нещо, когато ти гостува?

Реших да не ѝ казвам за неволно подслушания разговор по телефона, нито за оскъдната информация от Силия.

— Нищичко — отвърнах. — Не се тревожи мамо. Вероятно отново се е забъркал с някое момиче и засега го пази в тайна.

— Дано, миличка — въздъхна тя. — Все пак го дръж под око. Вашингтон е толкова далеч, притеснявам се, че не мога да се грижа за прекрасното си момче.

Обещах ѝ тържествено и ѝ пожелах весели празници. Отново седнах на креслото и потърках очи. Не ми се искаше да търся отговори на въпросите, които застрашаваха да затлачат съзнанието ми. Стигаше ми психическото натоварване от неочакваната поява на Дейвид и странното поведение на Ед. Мечтаех да прекарам спокойно празника и да си почина, за да се подготвя за предновогодишната суматоха в магазина.

* * *

Коледното утро беше вълшебно — под лъчите на бледото декемврийско слънце снегът блестеше като позлатен. Събудих се рано. Въпреки че щях да съм сама, исках да се порадвам на всяка минута от празничния ден. Облякох любимия си топъл халат, нахлузих чехли, включих лампичките на елхата и спрях да ѝ се порадвам. Взех от

полицата над камината всички неотворени коледни картички, оставих ги на масичката и отидох в кухнята. Направих си кафе, сложих в чиния два пая и се върнах в дневната. Изведнъж се сетих за подаръка от Ед, който бях оставила под елхата. Взех го, седнах до масичката, внимателно отстраних опаковката и отворих червената кутийка. Върху подложка от черно кадифе лежеше старинна брошка. Представляваше роза, а венчелистчетата, стъблото и листата бяха изработени от розов кварц и изумруденозелени изкуствени скъпоценни камъни. Изведнъж си спомних, че по време на поредната ни разходка из Гринич Вилидж преди няколко месеца бяхме открили магазинче за старинни бижута и Ед ме скъса от подигравки заради възторжената ми реакция при вида на невероятно богатата колекция.

— Какво момиче си ми ти! — възкликна.

Усмихнах се:

— Признавам се за виновна. Обожавам тези дрънкулки. Баба ми все повтаря, че вече не се изработват бижута като едновременните, и аз съм на същото мнение. Старинните скъпоценности, дори и евтините имитации са... вълшебни. Като ги носиш, все едно си принцеса.

Отново погледнах брошката и изпитах същото детинско вълнение като в антикварното магазинче. За пръв път Ед ми правеше толкова необикновен подарък и изненадата, съчетана с чувствата, породени от избора му, ме трогна до сълзи. Мислено се скастрих заради сантименталността си и придърпах към себе си купчинката поздравителни картички.

Преди да прочета всичките, на вратата се позвъни. Отворих, обаче отвън нямаше никого. Реших, че децата на съседите си правят шега, и понечих да хлопна вратата, но изведнъж видях малка кошничка с разкошни бели и червени рози, аранжирани с тъмозелени палмови листа. Наведох се да я взема и едва тогава зърнах картичката, пъхната между цветята. Отворих плика, върнах се в апартамента и прочетох бележката: „Нека всичките ти дни са красиви и щастливи, защото заслужаваш най-прекрасната Коледа. ХХ“.

Чух как вратата на сградата се тресна. Изтичах до прозореца и видях как някакво такси потегля по заснежената улица. Обърнах картичката. На гърба ѝ беше отпечатано названието на непозната манхатънска фирма — „Търнър“. Отново седнах до масичката, сложих пред себе си кошничката и внимателно разгледах аранжировката. И

стилът ми беше непознат. Мама твърди, че всеки аранжор „подписва“ творбите си — не в буквалния смисъл като художниците, а чрез композицията и подреждането на цветята. За шестте години, откакто работех в Ню Йорк, се бях научила да разпознавам похватите на повечето известни аранжори, обаче анонимният подарък не изглеждаше дело на нито един от тях. Мислено съставих списък на евентуалните изпращачи. Зачеркнах Джеймс (подобни жестове не бяха типични за него), Силия (не би изпратила цветята анонимно, защото обича да ѝ благодарят за щедростта), Дейвид (не би му хрумвало да ме изненада, освен това не знаеше адреса ми), Марни (би ми по-дарила абонамент за списание или ексцентрично ръчно изработено бижу, не и цветя) и Ед (за нищо на света не би ми изпратил букет, аранжиран от другиго). Оставаше само Нейт, обаче изглеждаше малко вероятно да се е сетил за мен тъкмо на Коледа — след бала на Мими изобщо не ми се обади, само ми изпрати две съобщения на мобилния телефон. Дали пък не се опитваше да ми се извини? Или да ме увери, че е играл ролята на щастлив годеник само за да хвърли прах в очите на хората...

„Престани да си блъскаш главата! — смъмрих се. — Забрави ли, че е Коледа?“ Послушах вътрешния си глас, включих телевизора, намерих канал, по който даваха „Снежна Коледа“ и се подготвих да прекарам спокоен празничен ден.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В каквото и положение да се намирам, винаги очаквам следващата година да е по-успешна от предишната. Вероятно защото след като старата отmine, а новата се разстила пред теб като чисто бяло платно, е много лесно да повярваш, че през предстоящите дванайсет месеца може да се случи всичко.

От малка си водя дневник. Дневниците ми помагат да осмисля живота. Доказват способността ми да се справям с проблемите и ме подсещат за мечтите и стремежите ми. И ме размиват, когато ги чета от позицията на човек, помъдрял през годините, изминали след написването на първите думи, накапани със сълзи. Имам си нещо като ритуал — през първия ден на новата година да прочета какво съм писала на първи януари преди дванайсет месеца, отчасти за да си напомня откъде съм започнала, но и да проверя доколко мечтите ми са се сбъднали. И неизменно се учудвам колко много съм постигнала... и колко мои надежди са били неоправдани. Скептиците биха ме упрекнали, че никога не си вземам поука, аз обаче все така вярвам, че най-хубавото предстои.

След неочакваните събития през последните месеци ритуалът ми се стори още по-важен отпреди. Само дето не бях подготвена за разликата между написаното през последния ден на изминалата година и на първи януари. Нямах я стеснителната оптимистка, изпълнена с надежди за бъдещето, но и прекалено наранена от миналото, за да хване здраво юздите на живота си. Мястото ѝ беше заето от почти непозната жена: самоуверена, охотно споделяща чувствата си и очакваща новата година да ѝ донесе само радости и успехи. Давах си сметка, че у мен има голяма промяна, и все пак бях поразена, като я видях описана черно на бяло със собствения ми почерк. Задълбочаващата се близост с Ед, противоречивите ми чувства към Нейт, реакцията ми на неочакваната среща с Дейвид бяха надлежно документирани. А само преди няколко месеца нямаше да дръзна да

изразя емоциите си дори на страниците на дневника, които никой нямаше да прочете.

Откритието повдигна духа ми и още по-ентузиазирано се захванах със служебните си задължения. От години не бяхме имали толкова работа — и приходящи клиенти, и поръчки за три големи сватби, без да се брой бракосъчетанието на Дейвид през март. Вече не се страхувах да присъствам на церемонията на Литгоу и бъдещето ми се струваше обещаващо.

Споменах пред Ед и Марни за анонимния коледен подарък, но и двамата отрекоха да имат нещо общо. Силия пък посрещна новината с небивал възторг и веднага заяви, че кошничката с рози е от неповторимия господин Ейми. Аз обаче не бях убедена — януари беше към края си, а Нейт все така не ми се обаждаше, затова смятах за пълен абсурд идеята, че ми е изпратил цветя като тайно послание. След известно време тази тема беше изместена от съзнанието ми от много по-належащи дела. Магазинът се радваше на небивал успех и след като продажбите се удвоиха и утроиха, назначихме за постоянно двама от младежите, които ни бяха помагали за бала на Мими.

Ед вече не споменаваше тайнствената си любима, но ми се струваше променен — по-сдържан, по-вгълбен. Все пак прословутото му чувство за хумор беше налице, затова реших, че още не е взел твърдо решение и ще потърси съвета ми, когато му дойде времето. Радвах се за него, ала ми се струваше, че постепенно се отчуждаваме, сякаш той се отдалечаваше от мен като парче от леден блок, понесено от придошла пролетна река. След като затворих вратата към миналото и Дейвид, започнах да мисля за бъдещето и какво ще ми донесе. В най-смелите си моменти дори си представях, че отново ще се влюбя в някого, после храбростта ме напускаше и на бърза ръка загърбвах тази перспектива. От друга страна, когато наблюдавах как Ед преследва (макар и със скоростта на охлюв) тайнствената си любима, изпитвах странна смесица от тъга и надежда. Може би още имаше надежда за мен, щом прословутият господин Айсберг беше готов да отвори сърцето си за някого.

На трийсет и първи януари избухна скандалът с брат ми. Първо телефонираха десетина журналисти и настояха да разговарят с мен (Ед набързо ги отказа от щенията), после неколцина репортери цъфнаха в магазина уж да купят цветя, надявайки се да им дам интервю. Скрих се

в работното помещение, където консумирах безброй чаши кафе, осигурени от Вярната дружка, докато колегите ми лъжеха, че ме няма, и отбиваха атаките на папараците. Накрая открих, че не мога дори да се прибера у дома — добронамерена съседка ме осведоми, че представителите на медиите са си устроили лагер пред жилищната ми сграда. Силия уреди кола, която ме чакаше през задния вход на магазина и ме закара в службата ѝ. Дотогава новината вече беше разпространена от Си Ен Ен, Ей Би Си и разбира се, от Би Би Си.

Вече се намирах в сравнителна безопасност, но още не подозирах каква опасност дебне Джеймс. След двайсетина минути съумях да поуспокоя приятелката си, която се обвиняваше, че е скрила от мен повечето слухове за брат ми, и я накарах да ми разкаже подробностите.

— Джеймс е обвинен в таен заговор с Елизабет Дарник, съпруга на уважавания сенатор Джон Дарник. Говори се, че брат ти е бил неин любовник.

Изпъшках, но Силия вдигна ръка.

— Още ли има? — прошепнах.

— Уви, още много.

Скръстих ръце и се подготвих за нелицеприятната истина.

— Президентът се съветвал само със сенатор Дарник и още двама членове на горната камара на Конгреса относно доходни строителни обекти в Близкия изток. Някои арабски държави намекнали, че е желателно Щатите да инвестират значителни суми във взаимно изгодни проекти в замяна на кръгла маса за разрешаване на конфликтите в района. Тримата политици били избрани от президента да набележат обекти, отговарящи на критериите, което автоматично им давало широки пълномощия.

— Не разбирам каква е връзката с Джеймс.

— „Федерал Кънстракшън“, една от компаниите, представлявана от него, е могъща строителна корпорация, която наскоро е била разследвана за предполагаем износ на оръжие в замяна на изгодни договори за изграждане на обекти в Африка и Азия. Разбира се, обвиненията още не са доказани, обаче в политиката предположението често е по-убедително от истината. Връзката на Джеймс с госпожа Дарник била публична тайна. Ето защо, когато назначената от президента комисия неочаквано посочила „Федерал Кънстракшън“ като фаворит за апетитните договори, репортерите във Вашингтон

надушили нещо гнило. Накратко, някой подшушнал нещо на един сенатор, който е върл противник на проекта. Той подал жалба в Конгреса и скандалът избухна тази сутрин в девет часа.

Новината напълно ме извади от равновесие, насилих се да осмисля чутото. Ядосвах се на Джеймс заради глупостта му и задето отново се беше забъркал в каша, от която не можеше да се измъкне без чужда помощ, яд ме беше и на самата себе си, че не бях прозряла какво става. После обаче си спомних случайно подслушания разговор, когато той ми гостуваше, и внезапно парченцата от мозайката се озоваха на местата си.

— Мисля, че той се опитваше да прекрати участието си в измамата.

— Така ли? Как?

— През есента, когато ми гостуваше, го чух да казва по телефона, че не иска повече да участва.

— Дано се е измъкнал навреме — промълви Силия, която изглеждаше много угрижена, — иначе ще го хвърлят на лъвовете.

— Ами онази жена?

Приятелката ми се усмихна горчиво.

— Елизабет Дарник е била съпруга на политик достатъчно дълго и ще излезе суха от водата. Вече направи изявление, с което поднася искрените си извинения на Конгреса и на сенатор Дарник и хвърля цялата вина върху Джеймс. Твърди, че той започнал връзката им само заради евентуалното въздействие, което щяла да окаже върху мъжа си. Като се има предвид желанието на Вашингтон да отклони вниманието от простъпката на височайшата дама, съчетано с клиширания образ на лошия англичанин, бъди сигурна, че Джеймс ще бъде жертвеният агнец.

— Веднага ще му се обадя.

— Вероятно си е изключил служебния телефон, съкровище.

— Ще го потърся на личния. Да се надяваме, че папараците още не са го научили.

— Говори си спокойно. — Силия тръгна към вратата. — Да донеса ли кафе?

— Да... и благодаря за всичко.

— Пак заповядай.

Няколко пъти си поех дълбоко дъх, за да се успокоя, и набрах номера. След пет позвънявания чух приглушен мъжки глас:

— Ало?

— Джеймс, ти ли си? Обажда се Роузи.

Човекът от другата страна на линията реагира едва след няколко секунди:

— Роузи? Много ми е приятно. Аз съм Грамърси. Грамърси Джеферсън Джоунс. Помниш ли ме?

Неволно се усмигнах, въпреки че стомахът ми се беше свил на топка. Настроението ми се повиши, когато разбрах, че брат ми не е сам и че компания му прави не кой да е, а скандалният Грамадан Джеферсън Джоунс.

— Разбира се, че те помня. Здравей.

— Впрочем „Таймс“ са пуснали много яка статия за теб. — Гръмливият му глас звучеше почти безгрижно въпреки сериозността на положението.

— Благодаря. Джеймс с теб ли е?

— Да. Опитвам се да оправя нещата откъм наша страна. С консулството де.

— Има ли опасност да го подведат под отговорност?

Грамадан въздъхна, а щом заговори, почувствах, че подбира думите си внимателно:

— Твърде е възможно. Предполагам, че след като шумотевецата в медиите отmine, положението ще бъде преценено разумно и обективно.

— А дотогава? Знам, че подобни скандали се раздухват месеци наред.

— Вярно е. Да се надяваме, че този ще отшуми по-скоро. Засега Джеймс ще бъде мой гост в консулството на Нейно величество. Целта ми е да му уредя политическо убежище, при условие че ако има дело срещу него, то ще се гледа в Обединеното кралство.

— Отговори ми честно. Възможно ли е брат ми да отиде в затвора?

— На този етап е възможно срещу него да бъде заведен граждански иск. Тъй като не е поданик на Съединените щати, малко вероятно е да попадне зад решетките. Посъветвах го да избягва публични изявления, докато вода преговорите.

— Да помогна с нещо?

— Стискай палци, Роузи, и се моли да не го дадат под съд.

Тъкмо приключих разговора и Силия пристигна с кафетата. Предадох ѝ какво ми е казал Грамадан и внимателно наблюдавах изражението ѝ, опитвайки се да прочета мислите ѝ.

— Има някаква вероятност Джеймс да се измъкне, защото участието на „Федерал Кънстракшън“ е само предполагаемо и няма подписани договори. В противен случай го чакаха много по-големи неприятности.

— Как репортерите са го свързали с мен?

— Вината не е моя, кълна се. Подозирам, че някой, който те недолюбва, е пуснал копоите по следите ти.

— Мими ли?

— Нищо чудно. Или пък Филип.

— Не вярвам да е той, още повече, че отново е любимец на госпожа Сътън. Може да греша, но макар да ме ненавижда, надали би уведомил националните медии за родствената ми връзка с Джеймс. Не вярвам да знае, че имам брат, камо ли, че въпросният брат е прелюбодеец и кръгъл глупак. — Потърках зачервените си клепачи. — Уморих се, Силия. Кажа ли си, че животът е прекрасен, той се нахвърля върху мен и пак ме захвапва.

Тя съчувствено се усмихна и потупа ръката ми.

— Животът е такъв към всички ни, миличка. Вече би трябвало да си свикнала със съкрушителните разочарования.

Папараците продължаваха обсадата на жилищната ми сграда, което означаваше, че не мога да се върна у дома. Силия пак ме спаси, като ми даде ключа за апартамента си. Късно следобед ми позвъни Марни.

— Роузи, как си? Тревожим се за теб.

— Добре съм, само дето нямам достъп до собственото си жилище.

— Според теб докога ще продължи този цирк?

Загледах се през прозореца в хората, които спокойно се движеха по улицата... за разлика от мен.

— Не знам — въздъхнах. — Нелепо е, Марни! Вместо да съм в магазина, аз се укривам в апартамента на най-добрата си приятелка.

— След работа ще отида до вас и ще ти донеса каквото ти трябва.

Неволно се усмихнах — за разлика от друг път вятърничавата ми помощничка говореше и реагираше като зрял човек.

— Ще ти бъда задължена — промърморих.

Следващите няколко часа бяха много мъчителни за мен. Опитах се да чета списание, няколко пъти обходих всички канали по телевизията, после пуснах радиото, но не можех да се съсредоточа и не ме свърташе на едно място. Тъкмо се питах дали да опека някакъв сладкиш, когато чух някаква шумотевица на улицата. Надникнах през прозореца и с ужас видях телевизионен ван, паркиран пред входа, и цяла глутница репортери. Мобилният ми телефон иззвъня и аз стреснато подскочих.

— Ало?

— Госпожице Дънкан, обажда се Дан Конъли от Ей Би Си. Ще ни осведомите ли за местонахождението на брат си?

— Не! Ако обичате, не ме безпокойте.

— Извинявате ли поведението на Джеймс Дънкан?

— Какво? Не, разбира се, обаче...

— В такъв случай и вие, и семейството ви сте потресени и отвратени от деянията на гореспоменатия господин, така ли?

С усилие потиснах гнева си и през зъби процедих:

— Чуйте, помолих ви да ме оставите на спокойствие. Моля ви, вървете си. — С треперещи ръце затворих капачето на телефона и установих, че не мога да помръдна. Стационарният телефон настойчиво зазвъня, на улицата някой се провикна:

— Ето я! Там, горе!

Репортерите закрепяха и насочиха към мен камери и фотоапарати. Свих се на пода под прозореца, паниката сковаваше мозъка и крайниците ми. Бях като животно, впримчено в капан от развилнялата се тълпа на улицата. Мобилният ми телефон отново иззвъня. Гневно креснах в слушалката:

— Оставете ме на мира! Махайте се, иначе...

— Роузи, аз съм, не затваряй! — задъхано извика Силия. — Подозирам, че някой е изпял на пресата къде си.

— Лешоядите вече са тук. Не мога да изляза.

— Слушай внимателно. Уговорих се с Марни известно време да се криеш при нея.

— Няма ли да ме проследят и там?

— Миличко, репортерите са прекалено лениви, за да издирят адресите на всички, които работят в „При Ковалски“. Освен това са прекалено заети и времето ги притиска. Някой им е изпял за мен, но повече няма да те намерят. Щом те заведем у Марни, ще си отдъхнеш от копоите. Междувременно ще открия доносника и ще ритам жалкия му задник чак до Тенеси.

Въпреки страха си неволно се усмихнах. Дните на информатора бяха преброени, щом Силия го беше взела на мерник. Глъчката на улицата се усили.

— Как ще се измъкна оттук, без да ме последват? — възкликнах отчаяно.

— Без паника, съкровище. Ето какво ще направим...

* * *

След час седях в апартамента на Марни, а тя се чудеше как да ми угоди и се суетеше около мен като кокошка около болното си пиленце. Пригответи ми ароматен чай, донесе ми още възглавнички, на които да се облегна, накрая се тръсна до мен на оранжевото канапе и широко се усмихна:

— Ох, не бива да го казвам, ама беше страхотна тръпка! Все едно участвах във филм.

Отпих от екзотичния чай с много подправки и също се усмихнах:

— Наистина беше вълнуващо.

Планът на Силия действително можеше да послужи за сценарий на холивудска продукция. За рекордно кратко време тя изнамери три работнически гащеризона, предпазни каски и ван с логото на строителна фирма Бог знае откъде (от опит знам, че е по-добре да не питам). Малко след това дойдоха Марни и управителят на сградата. С асистентката ми навлякохме гащеризоните и се закисахме, като нахлупихме жълтите каски. Управителят се увери, че теренът е чист, и ни преведе по задното стълбище до служебния вход, където чакаше ванът, шофиран от Чад, колега на Силия. Така се измъкнахме изпод

носовете на папараците, които още държаха под око прозореца на апартамента.

Толкова бяхме щастливи, че подскачахме на задната седалка като хлапета, докато ванът пътуваше към Сохо.

Апартаментът на помощничката ми беше като нея — ярък, ексцентричен и малко кичозен. Навсякъде имаше цветя, натопени в кутии от бисквити, стъклени вази, купени от битпазар, и дори в зеления гумен ботуш на перваза на кухненския прозорец. На дивана, по столовете и на пода бяха разхвърляни възглавнички във всички цветове на дъгата, в белия панер под пианото в дневната имаше купчина меки одеяла. Мебелите бяха в различни стилове, но си пасваха идеално. Жилището създаваше усещане за уют, което стопли душата ми и ми подежда успокояващо след перипетиите през този ден.

— Довечера ще се отбия в апартамента ти и ще ти донеса дрехи и всичко необходимо — заяви Марни и стовари в скута ми цяла купчина списания. — Чувствай се у дома си, дори се поразходи, ако ти се прииска. Според Силия никой няма да предположи, че си в Сохо.

* * *

Повъртях се около час из стаите, обаче не ме съдржаше на едно място и се престраших да изляза. За по-сигурно нахлупих една шапка с голяма периферия от колекцията на асистентката ми. Щом се озовах на улицата, с пълни гърди вдишах мразовития въздух и се почувствах като птичка, избягала от клетката. Останах около час в близкото магазинче за антикварни книги, накрая купих томче със синя кожена подвързия, посветено на езика на цветята, и няколко стихосбирки, после отидох в „Оскар“, малко кафене в сутерена на сграда, която навремето е била пекарна.

Първото, което видях, беше, че телевизорът на бара е включен. Седнах на маса с гръб към екрана, разлистих книгата за цветята, но не можах да се съсредоточа, защото по телевизията вървеше интервю с представител на британското консулство във връзка с „аферата Дънкан“:

— Засега мога да ви кажа само това, че господин Дънкан е на сигурно място, докато текат разговорите с федералните власти. Той

оказва пълно съдействие на следователите и се е съгласил да не напуска Ню Йорк до разрешаването на случая.

— Какво ще обичате? — До масата цъфна плешив шишко.

— Кафе и нещо за хапване... Какво ще ми препоръчате?

Дебеланкото се усмихна широко и седна до мен.

— Момент, красавице. Сладко или солено? Не, чакайте... нека позная. — Сложи длан под двойната си брадичка и се втренчи в мен.

— Като ви гледам, май днес не сте слагали и залък в устата, а? Ясно. Значи сте попаднали, където трябва, защото тук сервираме само големи порции. Гарантира ви го самият собственик на заведението. — Подаде ми ръка и добави: — Оскар Ариджи.

— Роузи. Приятно ми е.

— И на мен. След като се запознахме, вече сме от едно семейство, следователно мога да ви издам кое е тайното оръжие на мама против последствията от тежък ден. Какъвто, предполагам, сте имали и вие.

Ококорих се.

— Разбрахте го от един поглед, така ли?

Оскар се ухили още по-широко.

— Такава ми е професията, Роузи. Освен това по телевизията показаха снимката ви.

Сепнах се и станах да си вървя, но Оскар сложи на рамото ми голямата си лапа.

— Не бойте се, госпожице. Няма да кажа на никого, а тия синковци не гледат телевизия. — Посочи другите клиенти, които четяха вестници или оживено разговаряха помежду си. — Няма и да се обадя на журналистите, тъй че си стойте спокойно. Да ви кажа честно, мразя репортерите. Миналата година братовчедът Лука се забърка в една каша и проклетите папараци три седмици държаха под обсада къщата на майка му. Заради тях горката леля Изабела получи спукване на язвата... Мисълта ми е, че тука сте на безопасно място. Знаем как да ви оправя настроението — ще ви донеса калцоне по рецептата на мама. Бас държа, че след първата хапка ще забравите всички тревоги. Е, ще се обзаложим ли?

Усмихнах се.

— Вече спечелихте баса, Оскар.

До вечерта всички телевизионни канали загъмжаха от коментари за глупостта на брат ми. Силия се оказа права — Джеймс беше представен като подъл и безчестен англичанин, който се е възползвал от доверчивата съпруга на сенатора, за да открадне спечелените с труд пари на американските данъкоплатци. Дори Летърман го взе на подбив в „Късното шоу“: „Когато президентът насърчи сената към по-голяма близост с британците, едва ли е имал предвид физическата близост...“.

Вниманието на медиите предизвика странно последствие — клиентите буквално узурпираха „При Ковалски“. Няколко дни след нанасянето ми в апартамента на Марни Ед ми телефонира, за да съобщи за необичайното явление:

— Тия хора пощуряха, Роузи! Само тази седмица оборотът ни е с четирийсет процента по-голям в сравнение със същия период през миналата година.

— Сериозно? Страхувах се, че скандалът ще отблъсне клиентите.

— В кой свят живееш, Роузи? Строй трийсетина фотографии пред някой магазин и в него ще нахлуят всички знаменитости. Представи си, сутринта ни посети самата Джоан Ривърс! Марни щеше да получи инфаркт.

— Според мен е напълно откачено.

— Да, но не се оплакваме. А най-хубавото е, че всички хора от квартала те подкрепят. Щом новината се разчу, първо пристигна госпожа Катцингер, загрижена за душевното ти здраве. Днес следобед дойде Делорес Шустър и едва не наби репортерите. Беше незабравима гледка, жалко, че я пропусна.

— Трогната съм от загрижеността им.

— Всички искрено те обичат, Роузи. И още нещо — подозирам, че на папараците ще им писне и ще прекратят обсадата. Тази сутрин бяха по-малко и не се задържат дълго като преди. Така или иначе, присъствието им е от полза за магазина. В този град скандалът се котира добре, малката.

Цели две седмици бях квартирантка на Марни. Макар да ме беше яд, задето не мога да ходя на работа, с изненада установих, че прекарвам добре принудителната си отпуска. Обикалях кварталните

бутици за ретро дрехи и художествените галерии, изчетох сума ти книги и дори отидох на кино — нещо, за което през последните две години не ми оставаше време. Прекарах часове в измисляне на нови аранжировки и при всяко посещение на Ед споделях идеите си.

— Май скандалът се отрази ползотворно и на теб — отбеляза той една вечер, докато тримата с Марни похапвахме виетнамска храна. — Даде ти възможност да развихриш творческото си въображение. Като се има предвид и големият интерес към нашия магазин, бъдещето изглежда доста обещаващо.

Изгледах колегите си и внезапно се обнадеждих. Сякаш тежък товар падна от плещите ми. Скандалът засягаше само брат ми, не и мен. Не аз бях престъпила закона и клиентите ни бяха доказали, че ми имат доверие.

След известно време вниманието на медиите се насочи към Вашингтон, където неколцина сенатори подложиха на съмнение версията на Дарник. Повечето кореспонденти на сериозни издания обвиниха бунтарите, че си правят самореклама, но жълтата преса не пропускаше да цитира всяко тяхно разкритие. Репортерите копои захапаха сочния кокал и вдигнаха лагера си от моята улица, което означаваше, че вече мога да се върна у дома и най-вече на работа. Животът ми започна да се връща в обичайното си русло. Мама често ми се обаждаше и се гневеше, че дори любимата ѝ Би Би Си се е принизила до нивото на разни кабеларки и отразява скандала с брат ми. Джеймс не ми се обади, но аз го изтълкувах като положителен знак, защото се предполагаше, че той е в безопасност в британското консулство. Отначало с Ед надълго и нашироко коментирахме злостастната афера, после се отказахме — въпросите без отговор бяха прекалено много.

Силия продължи да ми се извинява, макар да я уверих, че не я виня за случилото се с Джеймс. Изпращаше ми кошници с плодове и ми се обаждаше поне пет пъти дневно, за да се увери, че не съм се обесила на най-близкия телеграфен стълб. Тревогата ѝ беше неоснователна — не се страхувах, нито мислех за самоубийство, само преливах от гняв заради егоизма на брат ми. Сигнал беше дотук (да не говорим за безбройните му перипетии в миналото) заради пълното си пренебрежение към чувствата на другите, а сега очакваше целият свят

да му се притече на помощ. По една случайност помощта дойде от съвсем неочакван източник.

Вниманието на медиите се беше насочило към възможните правни последствия от скандала. Намекваше се, че е твърде възможно Джеймс да бъде призован да се яви пред разширен съдебен състав. Любопитството на папараците към скромната ми личност отново се разпали и след като неколцина се промъкнаха в магазина под предлог, че ще купуват цветя, Ед предложи да си взема още няколко дни отпуск. Предполагаше се, че дотогава копоите ще се впуснат в преследване на друга жертва.

Затворих се в жилището си и изключих телефона. Привечер домофонът избръмча и чух познат глас:

— Роузи, аз съм. Купих гевречета. Може ли да се кача?

Натиснах копчето.

— Може, щом носиш гевречета.

Отворих вратата и я видях — задъхана и натоварена с пликове от „Забарс“.

— Движението е отвратително! — изпъшка тя, втурна се в кухнята и стовари пликовете върху плота. — Представи си, наложи се да ходя пеш!

Сещах се за много по-тежки изпитания, но за Силия придвижването пеш беше истинско мъчение.

Усмяхнах се и я загледах как изважда от пликовете продуктите и ги подрежда в хладилника. Дотолкова ми заприлича на Мери Попинс, че почти очаквах от торбите да се появят кафез за птици и лампион.

— Целият магазин ли изкупи?

— Не ми се присмивай, Роузи Дънкан. — Тя взе чиния и изсипа в нея гевречетата от любимата ни пекарна. — Донесох само най-необходимото.

— С толкова продукти някои хора ще си устроят банкет.

— Имаме повод за банкет, съкровище. Включи кафеварката, защото... — замълча, за да подсили ефекта. — Ще празнуваме!

— Какво?

— Първо донеси кафето и ще ти кажа. — Тя остави на масичката чинията с гевречетата и победоносно заяви: — Разкрих нещо много важно.

— Относно какво?

— Относно брат ти.

— Моля?

Силия се пресегна през масата и хвана ръката ми.

— Съкровище, още по Коледа чух разни слухове, обаче не ги споделих с теб. Реших, че са обичайните вашингтонски дивотии и не исках да те тревожа. Пък и знаеш, с Джеймс не сме първи дружки, затова едва ли щеше да ми повярваш. После се почувствах адски кофти, задето не те предупредих, и се чудех как да ти помогна.

— Помогна ми, приятелко. Приюти ме в най-тежкия момент, после в холивудски стил ме спаси от репортерите. Много съм ти благодарна.

— Не е достатъчно, Роузи. Поне не и за мен. Срамувах се, че и аз се числя към журналистическото братство. Ужасно е как преследваме хората, за да вземем ексклузивно интервю. В безумната надпревара с конкуренцията забравяме, че става въпрос за човешки съдби.

— Не разбирам накъде биеш.

Тя отново стисна дланта ми.

— Джеймс е спасен!

Изумих се.

— Какво? Как?

— Вчера направих пробив. Щях да ти съобщя веднага, но държах първо да стигне до ушите, на когото трябва. Преди около час моят човек ми телефонира и отидох право в „При Ковалски“, но Ед каза, че си тук. Затова напазарувах и ето ме при теб.

Сърцето ми биеше до пръсване.

— Какво е станало? — прошепнах.

— Ще ми се да се изфукам, че съм отървала Джеймс благодарение на блестящата си репортерска интуиция, но всъщност беше щастлива случайност. Така или иначе, успехът в моето поприще се дължи на късмета да се озовеш, където трябва и когато трябва... Ох, отплеснах се. И така, интервюирах дъщерята на нашия художествен директор във връзка със статия за младежите от Ню Йорк, които търсят професионална реализация в други градове. Санди е стажантка в президентството и се надява един ден да работи в екипа на най-важния човек в държавата. Вече няколко седмици си разменяме писма по електронната поща, за да науча подробности за сегашните й

задължения, бъдещите цели и така нататък. Тя вече е работила за неколцина сенатори, но сега е стажантка при Джон Дарник.

— Мили Боже...

— Именно. Преди два дни ми телефонира. Беше много разстроена и ме помоли да я посъветвам. Преди няколко дни секретарката на сенатор Дарник се разболяла и се наложило Санди да я замести. Елизабет Дарник позвънила, за да говори със съпруга си, и била ужасно груба с горкото момиче. Санди се притеснила и докато прехвърляла разговора, погрешка включила функцията „запаметяване“ на вътрешния телефон. И така неволно записала съдбоносен разговор между съпрузите Дарник.

— Защо съдбоносен?

— На записа Елизабет говори как е впримчила Джеймс, от което става ясно, че мъжът ѝ е в час с положението. Нещо повече — двамата обсъждат надълго и нашироко как да използват скандала и да изнудят скъпия ти брат и компанията му за солидна сума в замяна на мълчанието си. Санди много се уплашила, като разбрала грешката си, затова решила да се посъветва с мен.

Почувствах, че ми се вие свят от неочакваните новини.

— Как това ще помогне на Джеймс? — промърморих.

Силия се усмихна.

— Малко търпение, съкровище. Извадихме луд късмет, че Санди се обади на мен. Вярно, че я познавам от малка, но можеше да потърси много други известни репортери. Хубавото в цялата история е, че по една случайност съм близка с Том Майкълс, шеф на Комисията по вътрешно разследване към Сената. Знаех, че записаният разговор още се съхранява в телефона, а кодът за достъп до запаметените съобщения е известен само на секретарката и на още един човек...

Изведнъж ми проблесна.

— Том Майкълс! — възкликнах.

— Позна, миличка. Побързах да му се обадя.

— Ама... няма ли да си навлечеш неприятности, че знаеш тази информация?

Силия отметна глава и се засмя.

— Вероятно, ако се бях свързала — с друг човек. Обаче ние с Том сме... много стари приятели. И случайно знам, че той мрази

сенатор Дарник. Прояви голям интерес към... неизправността във вътрешния телефон.

— Какво се случи после?

— Тази сутрин Том ми съобщи, че е предал записа на главния прокурор, който е бил така любезен да го направи публично достояние.

* * *

И наистина само часове след като се видях със Силия, новината гръмна по всички медии. Журналистите разпъваха на кръст сенатора и съпругата му, на бял свят излязоха разкрития и за техни предишни престъпни машинации. Сред шумотевицата участието на Джеймс в аферата почти беше забравено.

Той се върна в Лондон и тихомълком беше освободен от „Федерал Кънстракшън“, които му платиха солидно обезщетение. Доказвайки теорията ми, че има повече животи от най-щастливата котка, брат ми бързо си намери ново амплоа — медиен съветник на известни личности, представете си! — и скоро отново стъпи на крака. Не пропуснах да го информирам, че именно Силия е спасила жалкия му задник. Логично беше предвид взаимната им омраза да не ми повярва, но се оказа, че след неприятната преживелица е нов човек. Силия получи невероятно претенциозен и абсурдно скъп букет (не от моя магазин, разбира се — подозирах, че Филип Девъру има съмнителната чест да бъде предпочетен от брат ми), обаче нещо ми подсказваше, че примирието помежду им няма да продължи дълго.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В края на февруари започнахме трескава подготовка за венчавката на Литгоу. Целият екип щеше да работи с пълна пара, та големите аранжировки да са готови за сватбения ден. С Ед щяхме да си запазим стаи в хотел близо до имението на семейството и да довършим през нощта булчинския букет и украсите за бутониерите на мъжете, за да са свежи цветята през деня.

Седмица преди голямото събитие двамата отпътувахме за Хамптън. С неприязън очаквах срещата с Джордж и Фийби, затова се зарадвах, като разбрах, че ще присъстват само Дейвид и годеницата му Рейчъл. Признавам, че ми беше любопитно да видя жената, която го беше изкушила отново да планира брак.

Рейчъл Морей се оказа съвсем различна от представата ми за нея. Въобразявах си, че е красиво миньонче, което безпрекословно се подчинява на всеки каприз на Дейвид, а се оказа стройна и атлетична жена със силен характер. Харесах я от първия миг, за разлика от Ед, който ѝ бе отредил ролята на жертва и не беше склонен с лекота да отхвърли предубеждението си.

Слязохме от колата и тръгнахме по широката алея към къщата. Рейчъл явно ни видя от градината, защото се затича към нас. Беше поруменяла, задъхваше се и притискаше към гърдите си китка босилек.

— Здравсти. Роузи, нали? Може ли да си говорим на ти? Дейвид толкова ми е разказвал за теб, че сякаш вече те познавам. Добре дошли и на двамата.

— Запознай се с Ед Стийнман, моя асистент.

Колегата ми колебливо ѝ подаде ръка и измърмори някаква банална любезност.

— Дейвид ни чака в оранжерията. Елате, ще ви заведе.

Щом влязохме в просторното фоайе, облицовано с мрамор, Ед ме дръпна за ръкава и ми прошепна:

— Обзалагам се, че не ѝ е казал всичко за теб.

— Шшт! Ще те чуе. Дръж се прилично, Стийнман!

— Слушам! — Той подигравателно ми козирува. — Само не ме карай да харесам онзи тип, ясно?

Забързахме да настигнем Рейчъл, която вървеше напред. Минахме през няколко разкошно обзаведени дневни и влязохме в оранжерията — двуетажна постройка във викториански стил с остъклен покрив. Отвъд нея се простираше идеално поддържана морава, която изглеждаше впечатляващо дори на сивкавата мартенска светлина. Дейвид седеше до маса от ковано желязо, пред него бяха разгърнати планове и чертежи — ненадейно се върнах назад във времето и си спомних как отрупваше с документи бюрото си, когато работехме заедно в Лондон. Учудващо беше как толкова дисциплиниран и отдаден на професията си човек разхвърля така бюрото си. Отначало навикът му ужасно ме дразнеше, докато не разбрах, че безредието всъщност е сложна система за планиране, известна само на него. Побиха ме тръпки и побързах да прогоня предателските мисли.

— Роузи, привет. Добре дошла в най-новата придобивка на семейство Литгоу. Ти сигурно си Ед — нали може да ти говоря на ти? Разбрах, че с Роузи сте добри приятели.

— Най-добрите — поправи го Ед и се ръкува с него. — Някой трябва да бди над нея и да я пази, нали така?

Усмивката на Дейвид помръкна.

— Роузи не е дете. Смятам, че няма нужда от бавачка.

— Господа! — побързах да се намеся. — Нямаме време за празни приказки. Да действаме.

— Точно така — подкрепи ме Рейчъл и игриво потупа по рамото бъдещия си съпруг. — Знаеш ли, Роузи, този човек е толкова спокоен. Все едно няма намерение да присъства на сватбата.

Изритах Ед в пиццала, за да му попреча да изтърси нещо идиотско.

След няколко часа, докато пътувахме обратно към Ню Йорк, той изпъшка:

— Не биваше да ме риташ така зверски.

— Напротив. Подозирах, че ще кажеш нещо, което щеше да постави в неловко положение всички ни, а Рейчъл не го е заслужила.

— Стига бе! Невероятно е, че ти пука за нея, след като ти е съперница.

— Съперница ли? Я не драматизирай! Много си далеч от истината.

— Говоря съвсем сериозно, Роузи. Мръсникът те зарязва пред олтара, прецаква ти живота и изчезва. След повече от шест години внезапно цъфва, подсеца те за миналото, което се стремиш да загърбиш, моли те да изработиш украсата за сватбата му — втората му сватба, за да бъдем точни! — запознава те с жената, достойна за чувствата му (докато ти явно не си била), и очаква да станете първи приятелки, така ли?

— Благодаря за изчерпателната оценка на положението ми! — сопнах се, опитвайки се да скрия колко дълбоко ме е наранила забележката му. — Едно малко уточнение — онова, което ми причини Дейвид, остана в миналото. Рейчъл няма вина, затова не виждам причина да я мразя. Още повече, че той ми е напълно безразличен.

— Дано. Да ѝ е честит този подлец.

— Ед, знам, че си загрижен за мен и се радвам, задето си на моя страна. Единственото ми желание е да завършим работата по тази венчавка. Струва ми се, че така ще отбележа завършека на този етап от живота си. Съгласен ли си?

Той колебливо кимна.

— Ами... добре. Обаче тези хора са ми неприятни. Неприятно ми е и да им правя украсата.

— Много си праволинеен, приятелю.

— И Нейт ми каза същото.

Сърцето ми запърха, като чух познатото име. Изглеждах накриво помощника си.

— Кога сте се виждали?

— Абе нямаше да ти кажа...

— Говори и не увъртай!

Той въздъхна и се загледа през страничното стъкло.

— Не ме обвинявай в някаква конспирация. С Нейт се виждаме сегиз-тогиз. Оказа се, че сме привърженици на един и същ бейзболен отбор.

— И откога сте толкова гъсти?

— Малко преди бала на Мими се засякохме на стадиона. После хапнахме пица и осъмнахме в бара на Джо.

— Но... той не ми се обади, след като госпожа Сътън обяви датата за сватбата му. Защо се среща с теб, а мен избягва? — Преглътнах сълзите си.

— Ей, Роузи, не му връзвай кусур на горкия човек. Сподели с мен, че е потънал в земята след изцепката на Мими и не знаел какво да ти каже. Особено след разговора, който сте имали следобеда преди бала.

Така се слисах, че за миг си глътнах езика.

— Разказал ти е за разговора ни, така ли? — прошепнах, след като възвърнах говорните си способности.

— Точно така. Не се сърди, Роузи. Все с някого трябваше да сподели. Обърна се към мен като мъж към мъж, помоли ме за съвет. В определен момент всеки изпитва необходимост да изкаже болката си пред човек, който ще го разбере.

— И този човек си бил ти!

— Именно.

Този път не можах да скрия огорчението си:

— Защо не потърси мен? И с какво право ти разказва за разговора ни? Беше личен, а той го разтръбява на куцо и сакато!

— Първо, не съм куц и сакат, второ, ще си мълча като риба.

— Ох... извинявай, че реагирах така, Ед! Нейт толкова ми липсва...

Той дълго не продума. Опитах се да разгадая изражението му, но шофьорът пред мен непрекъснато удряше спирачки и не можех да погледна встрани.

Ед наруши мълчанието едва когато в далечината заблещукаха светлините на Манхатън. Гласът му беше равен, лишен от емоции:

— Тогава ще го помоля да се срещнете.

— Сериозно?

— Да. Очевидно не сте довършили разговора си. — Той отново млъкна, а когато го оставих пред жилищната му сграда, само ми се усмихна и изтича нагоре по стъпалата.

Останах в колата, без да изключа двигателя. В ума ми цареше пълен хаос, същевременно се чувствах някак си... празна. След известно време въздъгнах и потеглих към дома си.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След посещението в имението е Ед продължихме да работим, все едно нищо не се е случило, само че усещах някаква неуловима промяна. Смеехме се и се шегувахме, но помежду ни сякаш се беше спуснала невидима бариера. Марни веднага забеляза промяната и след два дни най-сетне събра смелост да ме разпита.

Влезе в работното помещение, където се трудех над гирляндите около входа на оранжерията, затвори вратата и прошепна:

— Какво става?

Вдигнах глава и я погледнах.

— С кое по-точно?

Марни скръсти ръце и се навъси, но сериозността не пасваше на детинската ѝ физиономия и тя заприлича на петгодишно момиченце, възнамеряващо да се скара на плюшеното си мече.

— С теб и Ед. Нещо се е променило.

Отново се захванах с гирлянда, за да избегна погледа ѝ.

— Всичко си е постарому, скъпа. Въобразяваш си.

Тя обаче не възнамеряваше да се предаде толкова лесно:

— Изобщо не си въобразявам, Роузи. Държете се на разстояние. Не съм нито сляпа, нито тъпа, за каквато ме смятате.

— Не говори така, Марни! Не мисля, че си глупава.

— С Ед се държете така, сякаш съм малоумна... но сега говорим за друго. Какво се случи в Хамптън? Да не се скарахте заради бившето ти гадже?

— Дейвид няма нищо общо.

— Тогава каква е причината? И не ме баламосвай! Усещам, че има нещо гнило. Попитах Ед, а той каза да се обърна към теб.

„Прекрасен финт, Стийнман“ — помислих си и се опитах да хвърля прах в очите на помощничката си:

— Всичко си е постарому. Може би не трябваше да приемам поръчката на Дейвид. Ед бди над мен и се гневи, ако реши, че съм

онеправдана в някакво отношение. Вече му обясних, че няма повод за безпокойство. Всичко е наред, честна дума.

— Не ти вярвам. Обещай да изгладите различията си. Ужасно е да се работи в такава атмосфера. — Тя се въртна и излезе.

Помъчих се да прогоня чувството за неудовлетвореност и безсилие. В интерес на истината не знаех на какво се дължи промяната у Ед. Непрекъснато си припомнях събитията през онзи ден и още не разбирах какво се беше случило помежду ни, докато пътувахме обратно към Манхатън. Макар и невидима, бариерата съществуваше; най-важното беше да установя от какво е изградена и да намеря начин да я разруша.

Същия следобед Нейт ми телефонира и попита може ли да се отбие в магазина.

— Копнея за кафето на Вярната дружка — добави — и подозирам, че старото канапе копнее за мен.

Отидох да кажа на Ед, но той се беше изпарил. Заподозрях, че Нейт го е предупредил за посещението си, и кипнах. Тези двамата си споделяха, а мен ме бяха отписали, сякаш нямах място в мъжкото им приятелство! Вярно, че не умирах от желание да седя с тях в бара, да се наливам с бърбън и да коментирам играта на „Метс“, но все пак...

Нейт дойде в три часа и ми се стори, че дори камбанката над вратата на магазина иззвъня по-особено, сякаш го приветстваше. Сърцето ми подскочи, щом го видях. За двата месеца, през които не се бяхме срещали, в него беше настъпила забележителна промяна. Косата му беше по-дълга, изражението — по-сериозно. За щастие не беше загубил чувството си за хумор и само след няколко минути също като преди се заливахме от смях.

— Как се чувстваше като медийна звезда? — подхвърли той, когато му подадох чашата с кафе.

— Ммм... странно. Да речем, че не изгарям от желание отново да ми се случи. Впрочем „При Ковалски“ се облагодетелства от скандала. Тази година имаме много повече поръчки.

— Значи положението не е чак толкова трагично.

— Ами да... Възползвахме се максимално от неприятната ситуация. А ти как изкара празниците?

Нейт жаловито изпъшка:

— Нямам думи да опиша кошмара, Роузи. Първо бях подложен на изтезанието, наречено „Коледата на клана Сътън“. Обзалагам се, че ти щеше да се задушиш. В първия момент ми се стори, че погрешка съм попаднал на снимачната площадка на „Династия“, фоайето изглеждаше като експлозия във фабрика за пайети. На всяка свободна повърхност бяха натрупани кичозни украшения и толкова борови клончета, че спокойно да пламне горски пожар, а менюто... в сравнение с количествата храна, поднесени на масата, вечерите на Силия са като пикник в Сентрал Парк.

— Каква прелест.

— Мими беше наела хористи да обявят поднасянето на пуйката.

— Стига бе!

— Не се шегувам. Три момченца до вратата на трапезарията запяха „Тиха нощ“, когато сервитьорите внесоха грамадния поднос.

— Прелест!

— После на Кейтлин се наложи да изтърпи кошмара, наречен „Новата година на фамилия Ейми“. Братята ми се напиха като мотики, нашите се преструваха, че не се карат, а само говорят на висок тон, двете ми баби много държаха да участват в разговорите и понеже са глухи като пънове, крещяха колкото им глас държи. Казвам ти — пълен кошмар от началото до края... А ти как изкара?

— Аз ли? За разлика от друг път бях сама и го раздавах по-кротко. Най-вълнуваща беше коледната утрин, когато получих кошничка с прекрасни цветя от анонимен изпращач, придружена с мило послание.

Наблюдавах го внимателно, обаче изражението му не се промени. Само ми се стори, че долових тъга в погледа му.

— Прекрасен жест — промърмори. — Сигурно те е зарадвал.

— Да, много. — Реакцията му ме обърка, затова смених темата. — Как върви подготовката за сватбата?

Той се загледа през прозореца.

— Добре... Макар да се питам дали Кейтлин не планира на сватбата вместо мен да се яви по-престижен мъж. С майка й въобще не ме питат за нищо и си правят каквото знаят. А мен ме устройва да съм пасивен наблюдател.

— Все пак искаш да се ожениш, нали?

Нейт ме погледна в очите.

— Да. Естествено.

— В такъв случай не разбирам...

— Защо ти наговорих онези неща, преди Мими да обяви датата на сватбата ли? Не знам, Роузи. Понякога съм сигурен какво искам, но изведнъж... се разколебавам. Може би няма да съм щастлив. Може би ще съм от онези мъже, които непрекъснато се оплакват от съпругите си, но дълги години живеят с тях. По-лесно е да се носиш по течението...

— Тоест всичко, което ми каза, е било...

Той сложи ръка на рамото ми.

— Беше вярно, Роузи. Тогава. Не, още е вярно. Няма да позволя Кейтлин или някой друг да ме командва с кого да се срещам. Това не се е променило.

— Но чувствата ти към нея са претърпели промяна — изтърсих, без да мисля, и ми се прииска да се зашлевя за недискретния въпрос.

Изражението на Нейт се промени, той престана да се взира в пода и ме погледна.

— Не знам какво искам, Роузи. Освен, че държа да присъстваш в живота ми.

— Подготовката за сватбата ти вече тече...

— Така е. Обаче все си мисля, че има и друг начин.

— За какво намекваш?

Той се приведе към мен и зашепна:

— Не знам. Искам да си до мен и това е.

— Хей, забрави ли, че сме приятели?

Нейт сложи ръка на коляното ми.

— Тогава остани до мен като приятелка. Само приятелка...
Съгласна ли си?

Мозъкът ми отказа да разтълкува поредната загадка. Нервирах се и станах с намерението да поставя въпроса ребром, но звънчето над вратата издрънча и в магазина се втурна едър мъж с дълго сиво палто.

— Вие ли сте Роузи Дънкан?

— Да.

Той ми подаде ръка.

— Джон Минаган. Съсед съм на Илай Лукас — стария руснак, който ви е клиент.

— Познавам Илай. Какво се е случило?

— Не знаех към кого да се обърна, госпожице. Дойдох при вас, защото той беше оставил на хладилника картичката ви...

— Какво се е случило? — повторих.

Джон дълбоко си пое въздух и сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам, че се налага да ви го съобщя, но тази сутрин ги намерихме с жена му в апартамента...

Сърцето ми се сви.

— Те...

Насълзените му очи потвърдиха ужасяващото ми предчувствие.

— Предполага се, че жена му е починала преди него. Лежала на кревата, облечена с бяла дантелена рокля, а около нея били натрупани букетчета изсъхнали жълти рози. Полицаят, който ги открил, твърдеше, че след смъртта ѝ Илай вече не е искал да живее. В хладилника нямало храна, електричеството било прекъснато. Съжалявам, госпожице Дънкан.

Изтръпнах, като си представих как старецът безмълвно бди до леглото на жената, която беше обичал толкова пламенно.

— Утре в десет ще има скромна заупокойна служба в църквата „Света Агата“. Ще дойдете ли?

— Разбира се. Да помогна с нещо?

— Може ли да направите два венеца? Аз ще ги платя.

Поклатих глава.

— В никакъв случай. Ще бъдат последният ми подарък за тях.

Отпуснах се на канапето, закрих с длани лицето си и горчиво зарихах. Нейт плахо ме прегърна през раменете, сякаш се боеше да ме обезпокои в скръбта ми. Ужасяващата истина за живота и смъртта на двамата старци ми се струваше толкова несправедлива в свят, в който хората използват любовта като предмет и после я захвърляха. Спомних си как преди няколко месеца бях казала на Нейт, че Илай Лукас е еталон за влюбен мъж. И старецът беше доказал, че животът е безсмислен, когато загубиш любимия човек.

На другата сутрин с Ед, Марни и Нейт отидохме в малката църква, за да изпратим вечните влюбени. Последният ми дар за тях бяха два венеца от бели и жълти рози.

След кратката церемония тръгнахме към колата, Ед и Марни избързаха напред. С изненада видях, че Нейт се е просълзил.

— Добре ли си? — промълвих.

— Искам тяхната любов, Роузи.

— Съмнявам се, че в наши дни може да има такава любов.

— Ами ако я искам?

Погледнах го в очите и стиснах дланта му.

— Понякога желанието не е достатъчно. Важното е да откриеш онова, което ще те направи толкова щастлив, че да забравиш всичко друго.

Той въздъхна:

— Ами ако съм го намерил, но не ми принадлежи?

Не продумах. Нейт се наведе и ме целуна по страната. Дъхът му беше топъл, но ме побиха тръпки. Той се обърна и бавно тръгна към колата, където ни чакаха Ед и Марни.

* * *

Подготовката за сватбата на Литгоу трябваше да продължи, въпреки че и тримата не бяхме в настроение след погребението. Възложихме на Джослин и Джак да обслужват приходящите клиенти, а ние се захванахме с големите аранжировки. По едно време Марни заяви, че умира за кафе и ще се опита да склони Вярната дружка да ни подкрепи с ободряващата напитка. Щом излезе, Ед пристъпи до мен.

— Роузи, аз съм кръгъл глупак.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— След срещата с Дейвид побеснях... без причина. Трагедията с Илай ми отвори очите. Разбрах, че не съм прав. Извинявай.

— Няма за какво. Искам всичко да си е постарому.

— И аз. Между другото, Нейт отново е на сцената, а?

Кисело се усмигнах:

— Май да, макар да се съмнявам, че някога ще разбере истинските му чувства.

— Кой твърди, че ние, мъжете, сме елементарни? — подсмихна се Ед. — Струва ми се, че добрият стар Нейт те харесва.

— И преди ми каза същото. Пак грешиш. Този човек е объркан. И сгоден. И скоро ще се ожени...

— И се опитва да надвие чувствата си към теб.

— Не започвай отново...

— Не ме прекъсвай, Роузи. Мисля, че той те харесва и че чувството е взаимно.

Усетих как издайническа руменина обагря страните ми и побързах да извърна глава.

— Въобразяваш си.

— Напротив — промълви той.

Обърнах се и сърцето ми запрепуска, щом ме прониза прословутият поглед на Стийнман. Сините му очи сякаш проникваха в дълбините на съзнанието ми и четяха мислите ми.

— Истината е, че не знам какво изпитвам — промълвих. — В главата ми е истински хаос. Толкова дълго държах под ключ сърцето си, че забравих що е нежност. Сега чувствата ми се пробуждат, плашат ме и ме озадачават. Губя контрол над тях, все едно съм пометена от лавина.

— За Дейвид ли говориш?

— Не... да, отчасти. Толкова дълго го мразих, че сдобряването ни ме извади от равновесие. Мисля си и за Нейт, и за... — прехапах си езика, осъзнавайки, че щях да кажа „И за теб“. Хванах здраво юздите на препускащите си чувства и се засмях пресилено. — Ще се оправя, честна дума. Щом приключим с тази сватба, отново ще се върнем към живота си като „семейство Ковалски“ и всичко ще си дойде на мястото.

Приветлива усмивка смекчи изражението на Ед.

— Ела да те гушна, Дънкан!

Притиснах се до него, благодарна за спокойствието и увереността, с които ме даряваше неговата прегръдка.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В деня преди бракосъчетанието на Дейвид с Ед натоварихме цветята в буса и потеглихме за Хамптън. Исках до вечерта да сме готови с най-големите аранжировки и за пръв път си позволих да затворя магазина, та целият екип да помага.

Бяхме обслужвали и други венчавки, но те бледнееха в сравнение със сватбата на Литгоу, която щеше да е епично събитие в прекия и преносния смисъл на думата. Нямаше как да не си помисля, че Джордж и Фийби са се престарали, за разлика от последния път, когато бяха организирали сватбата на сина си. Храната беше поръчана в най-изискания манхатънски ресторант, по моравата щяха да се разхождат десет бели пауна, Джордж беше ангажирал целия обслужващ персонал на любимия си хотел в Бостън и голям оркестър, да не говорим за безброй други безумно скъпи глезотии.

Дейвид и Рейчъл бяха пожелали гостите да минават през море от лилии, божури и гардении — от стъпалата към къщата през всички стаи чак до оранжерията, която щеше да е най-пищно украсеното помещение. Реших да направим дълги гирлянди от трите вида цветя, комбинирани с декоративна зеленина и бял бръшлян, и да вплетем в тях стотици бели лампички. С тях щяхме да украсим масите и да обточим вратите към оранжерията. Лилии, божури и гардении щяха да красят и мястото, където щяха да седят гостите на брачната церемония. Работата беше прекалено много дори за петима души.

Въпреки ранния час в разкошната къща на семейство Литгоу кипяха трескави приготовления. С Ед оставихме в буса Марни и младежите и тръгнахме да търсим Рейчъл или Дейвид, като се провирахме през работници, хора от охраната и от фирмата, организираща сватбата.

Колегата ми се озърташе наляво и надясно, накрая подсвирна.

— Абе тези са откачили. Нормален човек не може да иска такъв цирк. Та нали сватбата е тайнство, свещен съюз между двама влюбени!

С риск за живота си се провряхме под две дървени стълби, на които се бяха покатерили шишкови лелки и опъваха приветствен плакат за младоженците. Шеговито сръчках Ед.

— Брей, какъв романтик се извъди!

— Говоря съвсем сериозно. Организирането на сватби се е превърнало в цяла индустрия, която изнудва хората да хвърлят луди пари за ненужни дивотии.

— И ние ли сме изнудвачи?

Ед спря да направи път на човек, който тикаше грамадна количка, натоварена с тежки тапицирани столове.

— Как можа да го кажеш, Роузи! Ние задоволяваме потребностите на клиентите и не им пробутваме безполезни боклуци. Ще ми позволиш ли да ти напомня, че цветята на една сватба никога не са прекалено много?

— Мисля, че тази венчавка ще обори теорията ти. — Усмихнах се, въпреки че умирах от притеснение дали ще се справим с предстоящата работа. Погледнах си часовника и добавих: — Дано в тази лудница открием младоженеца или булката, за да одобрят графика ни. Искане ми се да освободя хората до шест вечерта. За кога си запазил стая в хотела?

Той направи справка в бележника си.

— Ще е свободна след пет и половина. Вечерята е в осем, ако решим да поръчаме.

— Управата не възразява ли, че ще работим в стаята?

— Напротив. Управителят ще ни предостави още една за работно помещение плюс кафе машина.

— Много мило. Без кафе няма да издържим.

— Кой спомена за кафе? — Дейвид изникна от оранжерията. — Ще изпратя да вземат от „Старбъкс“. Колко искате?

— Пет — и за хората ни. — Ед се здрависа с него.

— Първо се подпиши. — Подадох му графика, в който подробно беше описано къде ще работим през деня. Внезапно се върнах назад във времето, когато работехме рамо до рамо за организирането на зловещата ни венчавка. Господи, какво привличане имаше помежду ни дори когато се занимавахме с най-прозаичните задачи! Още го усещах, но вече не изпитвах тъга, дори ми беше приятно. „Най-последно“

загърбих миналото и продължавам напред — помислих си и се усмигнах на някогашния си годеник. — Вече всичко ще е наред“.

Дейвид се подписа и предложи:

— Ако ви е необходимо работно помещение, обърнете се към Жан Клод, организатора на сватбата.

Въпросният Жан Клод се оказа професионалист до мозъка на костите си: любезен и дори сервилен към клиентите, неумолим и дори безмилостен към всички останали. Напомни ми на цирков дресьор, а подчинените му — на покорни животинчета, които подскачаха и тичаха след всяка негова команда. Заварихме го да ругае трима общи работници, които безпомощно се кокореха срещу него.

— Не, тези маси тука останат! Ти! Защо тука още? Трхябваше да рхедиш маси точно в трхи и петнайсет! Загубил часовник, а? — Той се обърна, видя ни и претърпя светкавична метаморфоза от строг фелдфебел в добронамерен симпатяга. — Мадмоазел Дънкан, боку мен прхиятно! Аз надявам всичко вас устрхойва.

— Да, благодаря. Предпочитам да започнем от оранжерията, ако не възразявате.

Жан Клод се консултира с бележника си, дебел колкото томче на Дикенс, и кимна.

— Аз погрхижа вас не безпокоят. — Извърна се и кресна на работниците: — Вие чули? Не бива прхечи на мадмоазел и мосю!

С Ед едва сдържахме смеха си, но още се кискахме, когато стигнахме до буса.

— Какво е толкова смешно? — поинтересува се Марни.

— Ще видиш. — Ед отвори задната врата и се качи в буса. — На работа, приятели.

През годините, след като господин Ковалски ни напусна, често се питах какво би казал за по-големите поръчки, с които се наемахме. Той твърдеше, че е прекалено стар да рискува и че експериментите са за млади хора като мен. Сигурно щеше да получи инфаркт, ако се захванеше със сватбата на Литгоу. Въпреки че и петимата не си позволихме нито минута почивка, в пет следобед още не бяхме довършили гирляндите. Забелязах как Марни и помощниците ни тайно си поглеждат часовниците и дръпнах Ед настрани.

— С това темпо няма да свършим преди седем. Хората ни капнаха от умора, пък и ще пътуват доста, докато се приберат у дома.

Той се почеса по темето и въздъхна:

— Права си. Да видим дали ненадминатият Жан Клод ще ни отпусне неколцина свои роби, за да ни помогнат с гирляндите.

— Гениален си! — Той тръгна да изпроси аудиенция от френското величество, а пък аз повиках Марни, Джослин и Джак. — Тръгвате си, щом довършите украсата на стълбището.

— Ами гирляндите? — попита Джослин.

— Ще се справим и сами. Хотелът е наблизо, ще отидем пеш, когато свършим. Справихте се блестящо!

Докато Ед организираше импровизираната бригада, аз обиколих къщата, за да се уверя, че украсата е изпитана до най-малките подробности. Някой застана зад мен тъкмо когато оглеждах арката над вратата към оранжерията.

— Надминала си себе си — прошепна Дейвид и горещият му дъх парна ухото ми. — Невероятна красота!

Извърнах глава и видях, че е вперил в мен очите си, които на тази светлина бяха тъмносиви като графит. Изведнъж се почувствах безкрайно уязвима.

— Благодаря — промълвих. — Хората ми се справиха блестящо.

— Но дизайнът е твой, нали?

— И на Ед.

— Все пак ти вземаш решенията, Роузи.

— В повечето случаи се съветвам с него, затова в известен смисъл и той е шеф. — Обърнах се към арката и измъкнах един божур, който беше започнал да вехне. — Все пак благодаря за комплимента — идеята се оказа сполучлива.

— Ще имаш ли време за едно питие, преди да си тръгнеш?

— Надали. С Ед имаме още много работа.

Дейвид умоляващо протегна ръце.

— Не ми отказвай. Няма да те задържа кой знае колко.

— Привършихме тук. — Ед изникна до мен. — Тръгваме ли?

За части от секундата взех решение.

— Ами... още не съм огледала всичко — отвърнах и видях как Дейвид се поусмихна. — Ти върви, ще дойда след около половин час.

Той погледна Дейвид, после впери очи в мен.

— Сигурна ли си? Искам да си отпочинеш, преди да продължим работа.

— Бъди спокоен, ще си почина. Все пак ще довърша „инспекцията“. Знаеш колко държа на детайлите.

— Уви, знам. Дейвид, обещавах ли тя да си тръгне след половин час?

— Гарантирам.

— Знам я каква е — намисли ли си нещо, губи представа за времето — продължи да каканиже Ед, без да помръдне от мястото си.

Забелязах как Дейвид потропва с крак — признак на раздразнение, известен ми от времето, когато работехме заедно в лондонската агенция.

— Не се безпокой, приятелю — обърнах се към колегата си. — Няма да се бавя.

Той отново изгледа изпод око младия господин Литгоу и неохотно се отдалечи. Последвах Дейвид през лабиринт от стаи до голяма библиотека в дъното на къщата. Той отвори шкафа с бутилки, скрит в старинен дървен глобус, наля кехлибарена течност в две чаши и ми подаде едната.

— Уиски с малко вода. — Печално се усмихна и добави: — Както го предпочиташ.

Сърцето ми се сви. Невероятно, че след почти седем години помнеше такава подробност.

— Да отидем в оранжерията — продължи той. — Ще поговорим, докато си вършиш работата.

Декорът за сватбената церемония наистина беше зашеметяващ. Цветята, столовете с позлатена украса и беседката, появила се като по чудо, създаваха много романтична, макар и малко кичозна атмосфера. Докато обикалях оранжерията, чувствах, че Дейвид не откъсва поглед от мен. Странното му поведение ме изнерви, затова подхванах банален разговор:

— Рейчъл доволна ли е от подготовката?

— Нарочно не дойде днес. Предпочита изненадата.

— А вашите? Нима са прогонени от собствения си дом?

— Гостуват на приятели.

Лаконичните му отговори още повече ме изнервиха. Опитах друг подход:

— Е, как се чувстваш? — Дейвид не отговори, но погледът му сякаш прогаряше гърба ми. — Притеснен? Уверен? Отегчен?

Той пристъпи по-близо и промърмори:

— Мислех си...

— Какво?

Застана до мен. Погледнах го изпод око и видях, че изглежда много сериозен.

— Днес наблюдавах трескавата подготовка и осъзнах какво съм пропуснал преди...

Думите му напълно сринаха отслабналата ми защита.

— Дейвид... — прошепнах.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Не е каквото си мислиш. Нека ти обясня. Навремето бях така погълнат от подготовката на нашата сватба, че не можах да изпитам нито радост, нито щастие. Извинявай.

Поуспокоих се и се усмихнах.

— Ти извинявай, Дейвид. Толкова дълго си мислех за теб като за злодей, че сега ми е трудно да отвикна.

— Имала си право, Роузи. Дадох ти достатъчно поводи да ме мразиш... Имаш ли още работа?

— Само да огледам украсата на беседката и приключвам.

— Красиво е. Идеята да монтираш лампички сред цветята е много оригинал на. Между другото, баща ми доста се е затруднил, докато намери беседката. Представяш ли си, една компания в Мейн се е специализирала в доставяне на беседки за сватби във всички страни по света!

Засмях се.

— Всъщност не се учудвам. Надали подозираш колко професии процъфтяват благодарение на капризите на младоженките.

— И повечето им представители са ангажирани за моята сватба — подсмяхна се той и се почеса по тила.

— Забелязах. — Усетих как искрата помежду ни отново пламва. — Пауните ми идват малко в повече.

— Идеята е на Жан Клод. — Дейвид заговори с френски акцент, подражавайки на харизматичния организатор на сватбени тържества: — „Пауни задължителни, мосю Литго! Гости бъдат боку сюрхпризе. За мен бъде срхам, ако пауни няма“. А Рейчъл го подкрепи с две ръце: „Миличък, не може без пауни!“. Срещу четиристотин долара ще получим и тази екстра.

— Ох, как го имитираш! Открай време си гениален актьор.

— Само дето навремето се провалих в ролята на жених.

— Вярно е — кимнах. Хрумна ми, че само преди няколко месеца шегата му щеше да разбие сърцето ми. А сега ми беше забавна.

Дейвид се усмихна. Стори ми се, че в усмивката му има нещо особено.

— Вече не ми се сърдиш, нали? — промълви.

— Май да.

— Може ли да кажа нещо?

— Давай.

Той дълбоко си пое въздух и ме погледна в очите.

— След толкова години те срещнах отново и получих прозрение. Открай време знаех, че си необикновена жена, но сега си... сега нещо се е променило. Може би си по-силна. Какъв глупак съм бил да те изпусна! — Пресегна се и аз машинално стиснах дланта му. Сърцето ми биеше толкова силно, че ушите ми бучаха. — Прости ми, че разбих сърцето ти... Не ме гледай така — знам, че нямам право да го искам. Скъпо ще си платя за глупостта.

Поклатих глава.

— Престани! Да загърбим миналото и да продължим напред. Вече не ти се сърдя и съжалявам, че те мразех. Бях дълбоко наранена, но не биваше да позволявам болката да ме наранява отново и отново...

— Не се извинявай.

— Ами ако го искам?

— Невероятна си. Господи, Роузи... — Пусна ръката ми и замилва лицето ми, пристъпи още по-близо, усетих горещия му дъх, после устните му се впиха в моите. Най-ужасното беше, че му позволих да ме целуне. Спомените за съвместния ни живот превзеха съзнанието и сетивата ми, поддадох се на страстта, скрита дълбоко в сенките на миналото. След миг се осъзнах, потреперих от отвращение и го отблъснах.

— Какви ги вършиш, да му се не види!

Той пристъпи към мен, лицето му се изкриви.

— Мислех, че го искаш...

— Не! Не! Утре ще се жениш. Какво те прихваща?

— Роузи, чуй ме! Влюбен съм в теб. Влюбих се отново още щом те видях в кабинета на Нейт. Навремето сглупих. Не осъзнавах какво

имам. Но сега си тук... двамата сме тук. И времето е наше.

— Наше ли? Нещо бъркаш, драги. Помежду ни няма нищо, абсолютно нищо!

Дейвид ме хвана за раменете и умоляващо ме изгледа. Забелязах, че се е просълзил.

— Роузи, обичам те! Да избягаме заедно. Довечера. Ще изкупя вината си, ще направя всичко възможно да наваксам за любовта, от която беше лишена толкова дълго. Позволи ми да те обичам, Роузи. Още имаме време.

Призля ми. Заотстъпвах назад, грабнах си чантата и извиках:

— Огледай се, Дейвид! Тук утре ще се венчаеш за Рейчъл! Редно е да мислиш за нея, а не за мен.

— Ами ако не мога?

— Стига глупости!

— Повярвай ми, Роузи! Непрекъснато мисля за теб. Опитвам се да те прогоня от ума си, но не мога.

— Млъкни! Ти... ти не знаеш какво говориш.

Той прокара пръсти през косата си.

— Никога не съм бил толкова сигурен. Преследваш ме и в сънищата ми, Роузи Дънкан. Няма да допусна да принадлежиш на друг, чуваш ли? Беше моя и отново ще бъдеш! Почувствах го, докато се целувахме. И ти го усети, нали?

— Не...

— Нима? Не отричай, Роузи. Отвърна на целувката ми. Още ме желаеш. Признай го поне пред себе си! Нищо не се е променило помежду ни. Едновременната магия е жива. А това... — той посочи безукорните цветя около нас — ... това няма да го има след два дни. Нито ме интересува. Искам само теб и нищо друго. Тази нощ ще станеш моя, по дяволите глупавите приготовления!

Изгледах го и внезапно ме осени прозрение, от което още повече ми призля.

— Историята се повтаря, така ли? — прошепнах. — Тъкмо това се е случило предишния път. — Той понечи да възрази, но от гърлото му не излезе нито звук. — Права съм, нали?

— Сглупих, Роузи...

Гневът ми даде нови сили.

— С коя избяга? — креснах. — Коя беше тогава?

— Роузи, аз...

— Коя беше?

— Не е важно. Не държах на нея.

— Очевидно си държал достатъчно, за да не се явиш на сватбата ни.

Дейвид изпъшка и с длани закри лицето си.

— Върнахме се на отправната точка! Явно не си ми простила. Не може ли да сложим кръст на миналото?

— Явно ти не можеш.

— Виж, допуснах грешка. Изпаднах в паника. След като се разделихме онази вечер, отидох в един бар, запознах се с някаква жена — да му се не види, дори не знам името ѝ! — и се събудих в четири сутринта с ужасен махмурлук. Тогава превъртах. Не можех да се върна при теб след... след стореното. Отидох с колата до една денонощна закусвалня в покрайнините на града и телефонирах на Ашър да се срещнем там. Докато го чаках, ти написах писмо на единствения лист хартия, който намерих в джоба си. Да, от другата страна беше твоята бележка, но какво друго можех да сторя? Ашър ме умоляваше да размисля, обаче аз отказах и отпраших с колата, преди той да ме спре. Знаех, че е почтен до мозъка на костите си и все пак ще ти предаде писмото. Следващите три месеца минаха като насън. Преспивах в някой мотел и на другата сутрин отново потеглях без цел и без посока. Не бях на себе си, превърнах се в развалина. Обадох се само на баща ми, след като свърших парите. Помоли ме да се върна у дома и аз се подчиних. Каза ми, че се е разбрал с теб, и с това позорната история приключи. Но запомни — избягах, защото ти не заслужаваше да си омъжена за човек като мен.

— Ами Рейчъл? Тя какво заслужава? Ако утре се събудиш в моето легло, и това ли ще е грешка?

Дейвид се отпусна на един стол и безучастно се втренчи в мен. От пламенността му нямаше и следа, приличаше на изплашено дете. Никой нямаше да ме обвини, ако в този момент му нанесях фатален словесен удар, само че вместо неукротим гняв изведнъж изпитах състрадание. Върнах се и седнах до него.

— Прекрасна двойка сме с теб, а? Единият се страхува от обвързване, другият още носи дълбоките белези от обвързването.

Дейвид кимна и сломено прошепна:

— Прости ми, Роузи.

— Обичаш ли Рейчъл?

— Да... да, обичам я.

— Тогава утре се ожени за нея. — Колко странно, че бях изрекла почти същите думи в навечерието на друга сватба.

Той наведе глава.

— Как да съм сигурен, че не греша?

Потупах го по коляното и се усмихнах. Внезапно ме осени прозрение — вече знаех как да го убедя.

— Заради всичко това! Огледай се, Дейвид!

— Не разбирам... — измънка той.

— Слушай внимателно... Важно е само едно — че след катастрофата с нашата сватба, след грандиозния скандал и хорските одумки, ти се решаваш да минеш по същия път с Рейчъл. Което означава, че я обичаш. Одеве каза, че след нашето фиаско си бил развалина. Което означава, че би рискувал отново само ако си много влюбен. Не позволявай на страха да ти попречи да си щастлив. Ако наистина обичаш Рейчъл, направи я утре своя съпруга. Нека тя те завари пред олтара. Никоя жена не заслужава онова, което причини на мен. — Станах и излязох без нито дума повече.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не споделих с Ед за случилото се в оранжерията. Не исках да разбере за поредната издънка на бившия ми годеник, пък и не желяех да си припомням неприятните мигове. Докато говорех на Дейвид, горедолу се държах, после обаче рухнах. Треперех като лист по пътя към хотела, бях объркана и разстроена. В едно бях сигурна — отблъсквайки Дейвид, прочистих душата си от утайката на гнева и разочарованието. Може би изпитвах необходимост да си докажа, че вече нямам чувства към него, или само да разбере какво не искам, за да открия истинските си желаниа.

Ед се успокои, като ме видя, но не започна да ме разпитва, заради което му бях безкрайно благодарна. Късно след полунощ довършихме букетите на младоженката и седемте ѝ шаферки, дваисетте украси за бутониери и букетчетата за корсажите на Фийби и Юнис, майката на Рейчъл. Подремнахме, но в шест отново бяхме на крак. Закусихме набързо и тръгнахме към къщата, за да огледаме украсата и при необходимост да доизкусурим някоя аранжировка. Юнис, издокарана с разкошна рокля и с боа от пера, ни посрещна във фойето и се запрехласва по букетите. Изчаках я да си възвърне способността да води нормален разговор и я попитах за Рейчъл.

— Прелестна е! Истинска красавица. Малко е нервна, но всички младоженки се вълнуват, нали?

Щом влязохме в оранжерията, видях, че Дейвид вече седи на стола си. Спогледахме се и той се усмихна — разбрахме се без думи. С Ед огледахме украсата, напръскахме с вода цветята и незабелязано се изнизяхме, когато се появиа шаферите и помещението закънтя от смеховете им. Скоро запристигаха и други гости, на излизане от къщата видяхме, че улицата се изпълва с коли.

Радвах се, че не се сблъсках с Фийби и Джордж. Разбира се, щях да ги видя на вечерното празненство (младоженците любезно бяха поканили целия ми екип), но тогава щях да съм заобиколена от хора,

които ме подкрепят. С Ед бавно тръгнахме обратно към хотела. Той леко докосна ръката ми.

— Същото ли беше на...

— На моята сватба ли? Въобще не беше толкова грандиозно. Едно е сигурно — нямаше да се съглася с кичозните пауни.

— Наистина ли? — пошегува се той, после стана сериозен. — Не се ли чувстваш особено, като гледаш как всичко се случва отново?

Позамислих се.

— Всъщност не. Честна дума. — Бях напълно откровена. Преди седем години си мислех, че сватбата ми е ключът за щастието, и дълго време си въобразявах, че съм го изгубила завинаги. Парадоксът бе, че най-после го намерих на друга венчавка.

Толкова ми беше леко на душата, че не очаквах със страх вечерния прием и дори изпитах удоволствие, като видях как гостите се възхищават от творенията ни.

Марни — прелестно видение с жълта рокля, препасана със светлозелен колан, и с обувки в същия цвят — сърдечно ме прегърна:

— Шефке, най-грандиозната сватба за тази година приключи!

— И слава Богу!

Тя понижи глас:

— Не ти ли е малко кофти?

Потупах я по рамото.

— Никак даже.

— Ох, камък ми падна от сърцето. Знаеш ли, замислих се... — Тя въздъхна и се огледа.

— За какво?

— Дали ще се намери толкова откачен човек, че да се ожени за мен?

— Мъжете ти се лепят като мухи на мед.

— Да бе. Назови поне един.

— Сервитьорът в ресторантчето на Елън.

Киселата й физиономия подсказа какво е мнението й за моето предложение.

— Вече ти казах — твърде напорист е. Говоря съвсем сериозно, Роузи. Посочи един мъж, с когото не съм ходила и който би ме пожелал за съпруга.

— Зак! — намеси се Ед.

Тя леко поруменя.

— Кой Зак?

— Онзи, когото наричаш Здравеняка. Работи в разсадника на Патрик.

Марни се засмя.

— Мисля, че изобщо не ме харесва.

— Абе ти сляпа ли си? — изпъшка Ед. — Толкова ли не разбираш дали някой те харесва?

— Ами...

— Всеки път се преструваш, че не забелязваш бедния Зак — продължи той. — А горкото момче върви подир теб като кученце и страда, когато не те завари в магазина. Не отричай, че си падаш по него.

— Вярно е, обаче той... обаче аз... — Марни скръсти ръце и се втренчи в Ед. — Да не намекваш, че докато съм го вземала на подбив и съм смятала, че не ме забелязва, Зак е бил влюбен в мен?

Колегата ми се обърна към мен и безпомощно сви рамене.

— Кой да предположи, че нашето момиче е Айнщайн с пола?

— Ох, разтрепериха ми се краката, отивам да пийна нещо. — Марни се устреми към бара.

Ед ме смушка и посочи към вратата. Нейт стоеше на прага и се озърташе, като че ли търсеше някого. Помахам му и той тръгна към нас.

— Приятели, чудесна работа! Украсата е забележителна.

— Благодаря, любезни господине. — Ед се ухили и му прошепна нещо, после се обърна към младите ни асистенти: — Джослин, Джак, да си вземем нещо за хапване.

Нейт ме прегърна през раменете.

— Как си?

— Добре. А ти?

— Избягах от годеницата си и от майка й.

— Тук ли са?

— Естествено. Виж, искам да поговорим.

— Слушам те.

Той се огледа.

— Не тук. Да се поразходим.

Прекосихме стаите, пълни с гости, минахме край оркестъра и излязохме на моравата. Блещукането на лампичките, скрити сред гирляндите от двете страни на пътеката, придаваше на сцената магическо очарование. Заобиколихме къщата и тръгнахме по пътечка, посипана със ситни късчета мрамор, която водеше към някаква беседка. Нейт спря и пъкна ръце в джобовете си.

— Роузи, искам да ти кажа нещо.

Скръстих ръце.

— Виж, не мисля, че...

— Става дума за цветята — изтърси той.

Започнах да се изнервям.

— Какви цветя? — промърморих.

— На Коледа.

— Да?

— Разбираш ли, аз...

— Натаниъл? — Къде си? — Гласът на Мими сякаш разсече нощната тишина.

Нейт тихо изруга, после извика:

— Ще дойда след малко, Мими.

— Веднага!

Той поклати глава и се вкопчи в рамото ми.

— Генералшата ме зове! Ще уредя нещо, чу ли?

— За какво говориш?

Той вече бързаше към къщата и само подхвърли:

— Ще уредя да се видим насаме. Скоро ще ти се обадя.

— Но...

— Скоро, обещавам.

Няколко минути стърчах неподвижно посред градината, обгърната от сенките на нощта. Виеше ми се свят — може би заради безсънната нощ или заради хилядите въпроси без отговор, които се вихреха в главата ми.

— Роузи? Какво правиш там? — Ед застана на вратата на оранжерията. — Връщаме се в Ню Йорк. Идваш ли с нас?

Потръпнах и бавно тръгнах обратно към къщата.

— Първо Дейвид, сега Нейт — подхвърли Ед, като го доближих; — Щом за малко те изпусна от поглед, винаги те заварвам с някой мъж. Чувствам се пренебрегнат, но ще се опитам да преглътна обидата.

Хванах го под ръка, прогоних обърканите си мисли и дори се опитах да се пошегувам:

— Важното е, че тази вечер се прибирам с теб.

Той забели очи.

— Да бе. С мен, Марни, Джак и Джослин.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Седмица след сватбата на Дейвид с екипа ми се срещнахме рано сутринта в магазина, за да приемем доставката от разсадника На Патрик. Докато внасяхме кутиите, забелязах как Марни и Зак си разменят свенливи усмивки и закачливи реплики.

При поредния курс с Ед се засякохме на улицата, той ми намигна и кимна към двамата влюбени.

— Направи ли ти впечатление...

— О, да. Чудодейно преобразяване, нали?

— Моля?

— Прощавай, забравих, че не владееш изящния английски език. Мисълта ми беше, че Марни е неузнаваема. А Зак е толкова щастлив, че не го свърта на едно място. Изглежда е взела под внимание съвета, който ти й даде на сватбата на Дейвид.

— Да се чудиш и да се маеш. Мислех си, че никой не обръща внимание на моите бисери на мъдростта — намигна ми Ед.

След като разтоварихме всички кутии и аз подписах документа за доставката, Марни излезе да изпрати Зак до камионетката му. В този момент надвисналите оловно сиви облаци се разтвориха и от тях се заизливаха цели реки. Дъждовните капки барабаняха по витрините на магазините и се удряха в паважа. Щом в Ню Йорк вали проливен дъжд, всички цветове стават по-ярки: жълтите таксита и червените стопове на автомобилите се отразяват в огледалните тротоари и уличните платна, превърнати от дъжда в тъмносиви ленти, напомнящи полиран гранит. Накъдето и да се обърнеш, все едно виждаш филмов декор, а сега сякаш по магия Марни и Зак се бяха превърнали в звезди от някакъв техен ням филм.

С Ед замълчахме и се загледахме в кадрите, които се редуваха пред витрината на магазина. Зак си свали якето и го даде на Марни, а тя го разпъна над главата си като тента. Дъждът вече се лееше като из ведро, просмукваше се в тениската на Зак и слепваше русата му коса,

но ако някой погледнеше прехласнатото му изражение, щеше да си помисли, че младежът се радва на топло лятно слънце.

Стори ми се, че и Ед като мен се почувства особено, докато пред очите ни разцъфваше нова любов. Усещането наистина беше странно, но и някак приятно, може би затова двамата бяхме завладени от едни и същи емоции: радост от очевидното щастие на Марни, смътен копнеж за обич и може би мъничко тъга. Както обикновено лицето на Ед беше като издялано от камък, обаче знаех, че непроницаемата маска прикрива противоречиви чувства. Запитах се дали мисли за Онази жена. И дали ще последва собствения си съвет към Марни и ще разкрие чувствата си пред тайнствената си любима. Нямахме как да разбера, нито изгарях от желание да размишлявам върху другите възможности. Колкото до мен... Ще бъда откровена — макар да се радвах за помощничката си, не можех да се отърся от потискащото усещане, че и тя като Ед продължава напред и вече е член на клуба „Започнах нов живот“, в който май никога нямаше да получа достъп.

Забързаните минувачи заобикаляха младежа и девойката на ъгъла на Западна шейсет и осма и „Кълъмбъс“, без да разберат, че пред очите им се разиграва величествена любовна сцена.

Зак се пресегна, взе от предната седалка на камионетката прекрасен оранжев гербер и го подаде на Марни, после се наведе и нежно я целуна по челото. С Ед машинално се извърнахме, сякаш се почувствахме натрапници в този магически свят на любовта. След малко отново погледнахме през витрината. Камионетката се отдалечаваше, Марни махаше на любимия си. Дори сребърното звънче издрънча щастливо, когато тя се върна в магазина. Въртеше между пръстите си гербера (същото цвете, на което я оприличавам) и замечтано се усмихваше. Безмълвно ни отмина и се шмугна в работното помещение.

Ед поклати глава, каменното му изражение се смекчи от дяволита усмивка.

— Виж ти! Нашата Марни изведнъж порасна и си има гадже — Зак Здравеняка.

— Да, цялата тръпна от вълнение — подметнах уж на шега, но всъщност се питах дали някога отново ще изпитвам любовен трепет. Обърнах се да кажа още нещо на Ед, но той се беше изпарил. Бях сама

в празния магазин, в главата ми се въртяха милион въпроси и не ми даваха покой.

* * *

Същия ден следобед Силия се отби за малко на път за работата си.

— Минавам само да те подсетя, че в четвъртък съм те поканила на вечеря.

— Съмнявам се, че ще дойда. Още се възстановяваме психически и физически от суматохата около сватбата на Литгоу, а не се знае колко работа ще имаме тук.

Най-добрата ми приятелка скръсти ръце и строго ме изгледа:

— Роузи Дънкан, задължително е да присъстваш! Поканила съм хора, които са... които може да се окажат важни.

— В какъв смисъл?

— После ще ти обясня.

Запитах се дали си въобразявам, или опитната репортерка на „Ню Йорк Таймс“ се затрудняваше при избора на изразни средства. Пламналите ѝ страни обаче не бяха плод на въображението ми.

— Защо се изчерви? — подхвърлих.

— Глупости! Измисляш си! Просто напоследък се случиха събития, които може би... ще променят живота ми.

Престорих се на смаяна, същевременно ужасно се забавлявах с нетипичната свенливост на приятелката ми:

— Силия Райтън, за мъж ли става въпрос?

— Разбира се. Още не съм обърнала резбата.

— Кой е?

— Нямам време за обяснения, Роузи. Тази сутрин ми предстоят милион и една срещи и вече закъснявам. Ще дойдеш ли в четвъртък или не?

— Само ако ми кажеш името му.

— Роузи!

— Силия! Знаеш, че имам право. И че няма да те оставя на мира, докато не изплюеш камъчето.

— Добре, добре. Стюарт Мичъл.

— Онзи, с когото се запознах у вас на Деня на благодарността ли?

Тя нетърпеливо си погледна часовника.

— Същият!

— И който ти изпрати цветя?

— Да, купени от твоя магазин. И не ми се прави на света вода ненапита, ясно? Миналата седмица той си призна всичко. На тази вечеря за пръв път официално ще признаем връзката си.

— Колко романтично!

— След като ме накара да потъна в земята от срам, ще благоволиш ли да дойдеш?

— Естествено. В колко часа?

Тя вече бързаше към вратата и без да се обърне, подхвърли:

— В седем и половина. Донеси цветя по твой избор, само да не са лилии.

Марни дотича до мен, ококорена от любопитство.

— Добре ли чух? Наистина ли си има гадже?

Кимнах.

— Слухът ти е наред, не се безпокой.

Помощничката ми заръкопляска.

— Боже, колко е хубаво! Сякаш тази седмица всички в Ню Йорк се влюбват! Силия, аз, Ед...

Наострих уши.

— Ед ли?

Марни се изкикоти.

— Да, Ед и неговата тайнствена любима. Не съм толкова заслепена от чувствата си, че да не виждам какво става около мен.

Сърцето ми се сви. Грабнах книгата за поръчките и смотолевих:

— А, да. Мистериозната жена в живота на Ед.

Звънчето над вратата приветствено издрънча и в магазина влязоха тъмнокос, ниско подстриган младеж и червенокоса девойка. Отдавна не бях виждала толкова щастлива двойка, дори Марни и Зак бледнееха в сравнение с тях. Кикотеха се и дотолкова бяха погълнати един от друг, че сякаш не забелязваха какво се случва около тях.

— Какво ще обичате? — Марни излезе иззад щанда и тръгна да ги посрещне.

— Рози! — засмя се младата жена, без да откъсва очи от любимия. — Искаме рози.

— Чудесно. — Марни се усмихна и по изражението ѝ разбрах, че едва се стърпява да не забели очи. — Колко да бъдат?

— Много — прошепна младата жена с модерно подстригана червеникава коса.

— Купища — изкиска се кавалерът ѝ.

— Какъв цвят предпочитате?

Двамата се спогледаха — очевидно не бяха мислили по този въпрос.

— Какви ще ни препоръчате? — попита непознатата.

— Зависи от случая.

Мъжът прегърна през кръста половинката си и гордо обяви:

— Ще се женим.

— Честито. Кога ще е сватбата?

— Днес. По-точно след три часа. В общината — обясни младата жена, повдигна се на пръсти и отметна кичур коса от челото на годеника си.

— Боже, колко романтично! — възкликна Марни, изоставяйки професионалното поведение. Бъдещите съпрузи още повече се вдъхновиха и заговориха един през друг:

— Запознахме се преди месец...

— ... само преди месец...

— ... и веднага разбрах...

— И двамата разбрахме...

— ... затова си казахме: „Какво пък! Хайде да се оженим!“.

— И днес е сватбата ни.

Двамата се спогледаха и щастливите усмивки отново озариха лицата им.

Помощничката ми се взе в ръце и отново се превърна в опитна консултантка.

— Да видим... Как ще сте облечени на церемонията?

— Аз ще съм с кремаво сако и семпла рокля.

— Аз — с тъмносин костюм и с кремавата вратовръзка, която ми е подарък от баба.

— Само на нея казахме за сватбата. — Младата жена изведнъж се смути.

— Момент. Родителите ви не знаят ли, че днес ще се жените?

— Защо да им съобщаваме, като не ги интересува? — намеси се младежът. — Само баба Еви от години ми повтаря: „Кога ще си намериш съпруга, Джими? Не ми остава много и искам да видя единствения си внук женен, преди да си отида от този свят“. Щом се запознах с Ани, разбрах, че тя ще е моята избраница. Баба щеше да дойде на венчавката, обаче е болнава и няма сили. Затова ми подари вратовръзката и ни даде благословията си.

— Вашите не одобряват ли? — Марни озадачено повдигна вежди.

— Не ги е грижа — обади се Ани и треперещият ѝ глас издаде колко болезнено изживява равнодушието на баща си и майка си и родителите на годеника си.

Джими окуражаващо стисна дланта ѝ и обясни:

— Те са много заети... като всички в този град, дори повече. Не им остава време да мислят за децата си. — Сви рамене и добави: — Нашите са адвокати, родителите на Ани — преподаватели в Колумбийския университет. И четиримата се радват на големи успехи в избраните поприща.

— И сте убедени, че те не биха искали да разберат, че се жените, така ли?

— Нашите не са женени. — Ани леко прокара пръст по една тъмночервена роза. — Според тях бракът е „старомодна институция, поддържана от консервативни неандерталци с цел потискане на масите“. Те се присмиват на спазването на традициите.

— А моите родители толкова често се сблъскват с разведени или двойки в развод, че са забравили колко прекрасен може да е собственият им брак — поясни Джими.

— Да речем, че ние сме традиционалисти и радикали. От нас зависи да докажем на нашите колко грешат. — Ани се усмихна, макар че в очите ѝ още блестяха непролети сълзи. — Макар че ще побеснеят, като разберат за нас.

Джими също се усмихна.

— Тъй като явно ни е писано да разочароваме родителското тяло, нека го направим изискано.

— Е, какъв цвят рози ще ни препоръчате? — попита Ани.

Марни се обърна към мен — в последния момент се беше изплашила да не сгреша. Усмихнах ѝ се окуражаващо, но тя поклати глава.

— Роузи, какво мислиш?

Приблжих се до двамата влюбени и се вгледах в тях.

— Сватбата ви е възхвала — заговорих и същевременно заизваждах цветя от поцинкованите кофи. — Възхвала и венец на взаимната ви обич.

— Вярно е — промълви Джими, който любопитно ме наблюдаваше.

— А любовта е обагрена с различни цветове — продължих и с усилие потиснах импулса си да се изкикотя — Боже мой, липсваха ми само полски акцент и очила, кацнали на върха на носа ми, та напълно да заприличам на господин Ковалски! — Затова се спрях на тези. Харесват ли ви?

Показах им розите, които бях избрала — розови като глазурата на кексчетата в любимата ми пекарна, жълти като слънцето, златисти като залеза, бледолилави като летен сумрак и кремави като небето преди дъжд. — Ще добавим мъничко вълшебство. — Взех няколко стръкчета гипсофилия (мама я нарича „бебешко дихание“, което придава още по-голямо очарование на белите цветенца, напомнящи звездички) и ги аранжирах около розите. — Готово.

— Божичко! — ахна Ани. — Каква прелест!

— И накрая ще добавим малко мистерия. — Увих около стъблата на розите пет тъмнозелени бананови листа и показах на бъдещата младоженка готовия букет.

— Прекрасен е! Тъкмо каквото исках! — възторжено възкликна тя. — Нали, Джими?

Джими разнежено я изглежда.

— Ти си прекрасна! — После се обърна към мен: — Много ви благодаря.

— Да не пропуснем и това. — Марни прикрепи една роза към ревера на сакото му.

— Велики сте, хора! Какво ви дължим?

Помощничката ми ме погледна.

— Благословия е, нали?

Възхитих се от съобразителността ѝ и с умиление си спомних няколкото случая, когато господин Ковалски беше избрал да „благослови“ влюбена двойка. Знаех, че го прави много рядко и че жестът е само за хора, които от пръв поглед е харесал. През шестте години, откакто наследих магазина, не бях изпитала необходимост да сторя същото, но като гледах младежа и девойката, толкова влюбени един в друг и все пак толкова самотни, усетих, че е настъпил моментът да продължа традицията.

— Букетът е подарък от нас — казах с усмивка.

Ани и Джими ахнаха.

— Не може така — запротестира той. — Сигурно струва най-малко шейсет долара.

Подадох букета на Марни, за да подреже стъблата и да го увие с хартия, и се обърнах към двамата симпатяги:

— В нашия магазин си имаме традиция. Сблъскаме ли се със затрогваща житейска история, даваме нашата благословия. Днес е сватбеният ви ден и е редно да споделите любовта си с целия свят. Тъй като родителите ви няма да присъстват и да ви благословят, ние ще ги заместим. Цветята са сватбеният ви подарък от „При Ковалски“.

Сълзи обляха лицето на Ани.

— Как ще ви се отблагодарим за жеста? — прошепна тя и притисна до гърдите си букета, който Марни ѝ подаде.

— Бъдете щастливи — отвърнах и почувствах, че от вълнение сякаш буца заседна в гърлото ми. — И кажете на приятелите си, че сте намерили страхотен магазин за цветя.

— Непременно! Имате ли визитки? — Джими се озърна и взе от масичката десетина картички. — Още веднъж ви благодарим. И на двете. — Прегърна любимата си и двамата излязоха.

С Марни се спогледахме и установихме, че се усмихваме като кръгли идиотки.

— Бяха очарователни. — Тя въздъхна. — И много щастливи.

— Дааа — промърморих и без всякаква причина изпитах мъничко тъга.

— Някой ден и ние ще сме като тях, Роузи.

— Какво? Предлагаш да се оженим в общината? Не си мой тип, скъпа.

Марни ме удари шеговито по рамото.

— Не се прави, че не разбираш!

— Предполагам, че важи за двама ви със Зак. Не си го разлюбила, нали? — Чудех се как да отклоня вниманието ѝ от себе си, но ударих на камък. Въпреки че напоследък тя сякаш се рееше в облаците, не пропусна да забележи отбранителната ми тактика.

— Важи и за теб, Роузи. Стига да повярваш, че такава любов е възможна.

— Така ли мислиш?

— Точно така. Иначе на какво ти остава да се надяваш?

За пръв път не можах да отвърна с хаплива забележка.

* * *

Скоро ежедневието в магазина се върна в обичайното си русло, само дето Марни беше по-щастлива от всякога, а Ед — все по-потаен относно мистериозната жена, пленила сърцето му.

За радост на Силия отидох на широко рекламираната ѝ вечеря, за да присъствам на представянето на новия мъж в живота ѝ. Разбира се, колегите ѝ от вестника вече знаеха всичко. „Рисковете на професията, когато работиш с репортери“ — помислих си. Установих, че у Стюарт няма никаква промяна след последната ни среща — беше все така поразително красив и влюбен до уши в Силия. Тя пък беше необичайно сдържана и дори вгълбена. Беше прекрасно, макар и малко необичайно да видя най-добрата си приятелка толкова влюбена.

В средата на следващата седмица си позволих лукса да си взема един ден отпуск (явление, което според изумените ми помощници беше равнозначно на появата на Халеевата комета), за да си поотдъхна. Спах до късно, после отидох на обяд със Силия в любимия ѝ ресторант на шестнайсетия етаж на сграда с изглед към Сентрал Парк.

— Как е младият любовник? — подхвърлих и се засмях, като видях как приятелката ми взе да се върти на стола и се поизчерви.

— Стюарт е добре, благодаря — отвърна с леден тон, за да ме скастри за лекомислието ми. След двајсет секунди обаче сдържаността ѝ се изпари и тя притисна длан до сърцето си, все едно беше влюбена ученичка. — Ох, Роузи, този човек е невероятен! Знаеш ли, че другата седмица ще ме води на изложбата на орхидеи в

ботаническата градина? Всяка година чета за събитието, но така и не се наках да отида. А Стюарт ще ме заведе! Каза: „Искам да видя най-красивата жена в Ню Йорк сред любимите ѝ цветя“, представяш ли си?

— Много се радвам, че си толкова увлечена по него. — Усмехнах се и прогоних змията на завистта, която се опитваше да се свие в сърцето ми. — Стюарт е прекрасен младеж.

— Точно така. Само дете понякога се притеснявам, че е прекалено млад.

— Стига глупости. Обожава те, а и ти държиш на него.

— Нещо повече, съкровище... Ох, няма да крия, че съм луда по него! Все едно отново съм на шестнайсет. Още не мога да повярвам, че се случи — мислех, че след Джери няма да погледна друг мъж. Остава само да свикна с разликата в годините ни, въпреки че нямам никакво намерение да играя ролята на отговорната по-възрастна жена. Освен това Стюарт е прекалено мъдър за възрастта си, следователно ще се допълваме взаимно.

Вдигнах чашата си.

— Да пием за младите любовници и за палавите им партньорки.

— Наздраве! — Силия се чукна с мен, отпи голяма глътка вино, после, защитавайки титлата си Майсторка на смяна на темата, направи рязък завой. — Стига толкова за мен. Разбрах, че с Нейт сте разговаряли на сватбата на Дейвид. Какво ти каза за онези цветя?

— За жалост не му се удаде възможност. Мими го прекъсна тъкмо когато се канеше да се изповяда.

Приятелката ми театрално забели очи.

— Тази Мими! — просъска и удари с юмрук по масата, с което си спечели неодобрителните погледи на другите посетители. — Пречи на всички!

Въздъгнах и се загледах в парка, нагизден с пролетна премяна.

— Не знам... може би намесата ѝ ми спести ново разочарование. След изпълнението на Дейвид предишната вечер нямаше да издържа други откровения.

— Но нали харесваш Нейт?

— Разбира се. Той обаче е сгоден за друга и мисля, че е влюбен в нея, въпреки че сегиз-тогиз твърди обратното.

Силия свъси вежди и замислено отпи от виното си, после отсече:

— Ако те харесва, веднъж завинаги ще се изясни с Кейтлин и ще разреже гордиевия възел! Не съм виждала толкова пасивен човек. Някой ден ще се събуди и ще разбере, че целият му живот е отминал. Крайно време е да вземе нещата в свои ръце. А сега въпрос към теб: да предположим, че се раздели с Кейтлин и е свободен. Ще пожелаеш ли да си него?

— Ами... сложно е.

Тя изпъшка:

— Ще ми скъсаш нервите! Винаги е сложно! Добре дошла в реалния живот, Роузи. Кога ще престанеш да се правиш на щраус и да си завираш главата в пясъка?

— Добре, добре, не ми се карай. Нямам представа какво чувства Нейт — ту почти ми се обяснява в любов, ту изчезва със седмици и въобще не ми се обажда. Откровено казано, досега не се замислях, понеже бях твърдо решена да не допускам в живота си нито един мъж.

Очите ѝ заговорнически заблещукаха.

— А сега?

— Казах ти — не съм сигурна. Нейт е чудесен и много ми допада. Само че... питам се дали не ми трябва малко по-решителен човек. Пък и Ед...

Силия смаяно се ококори:

— Какво за Ед?

— Притеснявам се за него. Нещо не е наред. През последните месеци се промени, стана още по-потаен.

— Човекът айсберг е станал още по-потаен? Стига бе!

— Питам се какво става. Той казва, че в живота му има някаква жена.

Веждите на Силия се опитаха да стигнат до небето.

— И според теб това е лошо, така ли?

— Не знам... Не, разбира се, че не е лошо. Само дето ми се струва, че той ме изоставя. Марни — също.

— Нима Марни напуска?

— Не напуска. Продължава напред. Излиза със Зак...

— Момент, момент — прекъсна ме Силия. — Кажи, че не е вярно! Марни най-после се е свалила със Зак Здравеняка?

Усмихнах се.

— Позна, вярна моя приятелко.

— Кога се случи епичното събитие?

— Преди около месец. Пред очите на двама ни с Ед.

— Чудесно! Мисля, че са родени един за друг.

Кимнах и машинално завъртях между пръстите си столчето на чашата с виното. Безпогрешният радар на Силия мигновено улови колебанието ми.

— Все пак не разбрах какво те мъчи. — Тя изпитателно ме изглежда.

— Нищо, честна дума. Само че... — въздъгнах. — Всички вървят напред, само аз тъпча на едно място. Поне така ми се струва.

— Стига си се съжалявала — скастри ме тя, но аз не се засегнах от строгия ѝ тон. Знаех, че се опитва да ме окуражи. — Съкровище, такъв е животът. Понякога изгубваме любовта и се налага отново да я открием. В това се състои многообразието на съществуването ни. Колкото до теб, крайно време е да решиш какво искаш, Роузи. Не какво желаят Ед, Нейт или Дейвид, а самата ти. Толкова дълго си крила ключа към сърцето си, че е съвсем естествено ключалката да е ръждясала. Само че ти ще намериш начин да го отвориш. Стига да имаш мъничко вяра и голяма доза от оптимизма, който е твоя запазена марка. Питам те отново: какво каза Нейт?

— Че ще ми се обади.

Силия вдигна рамене.

— Ами тогава чакай.

Не чаках дълго.

Щом се прибрах у дома, нещо чакаше мен пред входната врата. Наведох се и взех малката кошничка с цветя. Прочетох написаното на картичката, пъхната между жълтите рози: „Да се видим на кафе довечера в осем в «При Ковалски». ХХ“. Обърнах я и сърцето ми лудо затуптя, като видях печата на „Гърнър“ — от там беше и кошничката с цветя, която получих навръх Коледа. Вече бях сигурна, че тайният обожател е Нейт. Не предполагах, че е толкова романтичен, за да ми определи среща в магазина, където бяхме прекарвали толкова щастливи часове заедно. Следващата ми мисъл беше: „Ах, тези мъже! Заговорничили са зад гърба ми!“. Сигурно Нейт е изповядал пред колегата ми какво чувства към мен, после са се уговорили Ед да му отключи и да освободи терена. Да, беше съвсем логично. Въпреки нежеланието ми да го призная дори пред себе си, Ед ме познаваше по-

добре от всичките ми приятели и познати, дори по-добре от Силия. Струваше ми се, че четете мислите ми и прониква в душата ми; понякога ме предизвикваше и спореше с мен, но в общи линии ме приемаше с плюсовете и минусите ми и винаги беше готов да ме изслуша. Дори през последните месеци, когато усетих, че леко се отдръпва от мен, продължи безусловно да ме подкрепя. Мама често казва, че приятел, който познава слабостите ти и въпреки това те обича, е по-ценен от златото във всички банки по света. И е права. Ед изтърпя заедно с мен всички превратности в живота ми през последните месеци и продължаваше да е на моя страна, съдействайки за сближаването ми с Нейт. Надявах се, че когато най-сетне събере смелост да изповяда чувствата си пред загадъчната непозната, тя ще разбере колко необикновен човек е той.

Часовете до вечерта минаха като насън. Не помнех кога съм се приготвила да изляза. Хаосът в главата ми беше пълен, вече не знаех какво да мисля. При последната си среща с Нейт останах с впечатлението, че той най-после е решил да се ожени за Кейтлин, и се примирих, като си казах: „Ние сме само двама души, които при други обстоятелства можеха да са заедно. Ще си останем приятели и химията помежду ни винаги ще я има. Може би понякога тайно ще се питаме какъв щеше да е животът ни, ако се бяхме запознали, преди той да се обвърже с Кейтлин“.

Докато крачех по улиците на Ню Йорк, усетих как страхът и надеждата у мен са се хванали за ръце и тичат към неизвестното бъдеще. Толкова много неща се бяха променили напоследък, че се бях отказала от опитите да ги проумея, и за пръв път в живота си се носех по течението. Вече не се въртах в омагьосания кръг от болезнени спомени. Сега градът ми се усмихваше, чувствах прилив на надежда. Стори ми се, че чувам гласа на господин Ковалски: „Някой ден ще си изправена пред трудно решение, от което ще зависи дали да живееш, или да умреш. Избери живота, Роузи!“.

Точно в осем стигнах до магазина и спрях пред вратата, докато сърцето ми се поукроти. „Стегни се, Роузи Дънкан! — казах си. — И посрещни с отворени обятия бъдещето“. Изпълнена с трепетна надежда, отворих вратата.

И ахнах. Търговската зала беше преобразена от стотиците бели лампички, обрамчващи съдовете с цветя, витрините, тавана и дори

канапето. Все едно от небето бяха паднали безброй звезди и се бяха приютили в магазина. Даже Вярната дружка, която жизнерадостно бълбукаше и насищаше помещението с аромат на превъзходно кафе, беше окичена с лампички.

— Хей? — извиках и установих, че гласът ми трепери от вълнение.

Вратата на работното помещение се отвори и някой застана пред щанда. Не виждах лицето му заради блясъка на „звездите“ зад него.

— Добре дошла в „При Ковалски“.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Човекът пристъпи към мен и уличната лампа освети лицето му.

— Здравей, Роузи.

Вцепених се.

— Ед? Какво правиш тук?

— Чакам те.

— Нейт ли те изпрати?

— Може да се каже.

— Къде е той?

Ед сви рамене.

— Нямам представа.

Глътнах си езика, не знаех как да реагирам. След няколко секунди измънках:

— Ами... цветята?

Той гузно наведе глава.

— А, цветята... Извинявай, че те подведох. Щеше начаса да ме разобличиш, ако бях направил аранжировката, затова избрах „Търнър“. Фирмата е сравнително нова и бях сигурен, че не ти е позната. На Коледа изведнъж ми хрумна да ти изпратя цветя. Искях да те зарадвам с нещо, обаче още се боях да ти призная... въъ... какво става.

— Но... но аз си помислих, че са от...

— От Нейт ли? Разбрах какво се е случило, когато сподели с нас за тайнствения си обожател. Затова още на сватбата Нейт спомена анонимния подарък и се канеше да изясни недоразумението. Всъщност той е причината сега да съм тук. След като с него се запознахме, разговорите ни се въртяха само около твоята персона. Нейт призна, че има чувства към теб, знаел обаче, че сърцето ти принадлежи на друг. Затова намислихме сложен план и той го задейства, когато разговаря с теб.

— План да ме заблудиш, така ли? Да се подиграеш с мен? — Почувствах как около мен отново се появява защитната стена, която бях разрушила с толкова усилия.

Лицето на Ед помръкна.

— Грещиш, Роузи...

— Млъкни! — прекъснах го, горещи, сълзи парнаха очите ми. Как бе дръзнал да се подиграе с мен, след като знаеше какво съм преживяла и колко трудно превъзмогнах миналото? Само това ми липсваше: да съм поредното име в безкрайния му списък от завоевания, поредната играчка за задоволяване на капризите на един преситен мъж. Гневът ме стисна за гърлото. Обърнах се и тръгнах към вратата.

— Обичам те.

Вкамених се. Не можех да помръдна. Стисках валчестата дръжка, сърцето ми биеше до пръсване, задъхвах се и се опитвах да сдържа сълзите си.

— Обичам те, Роузи Дънкан — нежно прошепна Ед. — Влюбих се в теб още щом те видях за пръв път и оттогава не съм преставал да те обичам. — Дълго крих чувствата си — явно доста успешно — и мислех, че никога няма да узнаеш какво изпитвам към теб. После... една сутрин се събудих и разбрах, че те обичам повече, отколкото съм обичал, когато и да било. Нямах представа какво ми костваше това осъзнаване, защото означаваше, че не съм непукистът, за какъвто се мислех. Означаваше, че самонадеяността ми най-сетне е претърпяла поражение. Че трябва да разкрия сърцето си и да рискувам да бъде разбито. Готов съм да рискувам, Роузи, защото съм сигурен в едно: любовта ми към теб ме възпламенява всеки ден и ме държи буден нощем. И ето ме пред теб — разтапящ се айсберг посред твоя магазин.

Колебливо пуснах дръжката на вратата, обърнах се и пристъпих към него. Под светлината на уличната лампа видях лицето му — огледало на чувствата, бушуващи в душата му.

— Ед, не знаех...

— Че откъде да знаеш? Забрави ли, че съм царят на заблудата, непроницаемият айсберг? — По страната му се търкулна сълза и остави сребриста следа. Той ядно я бръсна с пръст. — Извинявай. Кой би помислил, че великият Ед Стийнман е мекушав ревльо?

— Защо реши да ми кажеш? — промълвих.

Той се усмихна печално:

— Може да ти се стори странно, но послушах приятелски съвет.

— От Нейт ли?

— От теб.

— Моля?!

— Ти го каза Роузи: ако не призная чувствата си, никога няма да разбере дали онази жена изпитва същото към мен.

— Значи аз съм загадъчната ти любима?

— Ти и никоя друга.

Толкова кратичко изречение, но все едно ме връхлетя ураган от прозрения. Месеци наред изпитвах странно раздразнение, когато Ед говореше за любовта си към мистериозната непозната, но си го обяснявах с нежеланието да загубя най-добрия си приятел. Едва сега разбрах, че съм ревнувала, и то не защото е влюбен, а защото една жена е пленила сърцето му. Отчуждението му напоследък е наранявало душата ми, защото го приемах за потвърждение, че той не ме желае. Дори тази вечер, когато смятах, че бленувам за Нейт, мислите ми са били обсебени от Ед. Крайно време беше да приема истината.

Протегнах ръка и с трепереци пръсти избърсах сълзите му. Той ме прегърна и ме притисна до себе си, дъхът му беше като повей на топъл пролетен ветрец.

— Позволи ми да те обичам, Роузи. Искам да ти покажа истинската любов и да те оставя напълно да ме разтопиш. Нека лекувам с целувки душевните ти рани... всеки ден и завинаги.

— О, Ед...

Ню Йорк сякаш притихна и престана да съществува, когато той ме целуна — стотици милиони въпроси намериха отговорите си в туптенето на сърцето му, в устните и тялото му... Отпуснах се в прегръдката му, топлотата му сгря душата ми, жадна за обич. И разбрах, че съм изминала пътя към истинската любов.

Най-сетне се отдръпнахме един от друг. Погледнах го в очите и видях Ед Стийнман за пръв път.

Видях човек, който изглеждаше влюбен.

Не съм родена в Ню Йорк, но този град реши да стане мой дом. Смекчи болката ми, възпламени мечтите ми и възкреси надеждата ми. Дълбоко в пулсиращата му душа открих своето място. И сърцето ми завинаги ще остане тук.

Издание:

Автор: Миранда Дикинсън

Заглавие: Събота сутрин в Манхатън

Преводач: Весела Прошкова

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „ЕРА“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: Английска

Печатница: Експертпринт ЕООД

Излязла от печат: 2010

Редактор: Евгения Мирева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

Коректор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-088-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/741>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.